Victimele novei
-John Brunner-

Razbunatorii din Carrig

1

Anul ăsta prima noapte cu lună plină din primăvară pica devreme. Prin trecătorile munţilor drumurile erau încă acoperite cu gheaţă. In timpul zilei, răsuflarea oamenilor şi a animalelor de povară continua să se învălătucească în nori de abur, în timp ce picioarele celor mai puţin norocoşi amorţeau în cizme grosolane, umplute cu paie, din talpa cărora răsăreau, de obicei, măcar câteva cuie, gata sâ-şi ia tributul în suferinţă, de regulă, în cele mai accidentate locuri de pe drum. Seara, când caravana se oprea, singura apă pe care o aveau la dispoziţie era zăpada, pe care o topeau tremurând de frig în jurul unor focuri plăpânde. Izvoarele de pe înălţimi erau încă

îngheţate, şi pe drum nu se găsea alt combustibil în afară de cel pe care-l cărau cu ei.

Dar, chiar dacă aveau promoroacâ pe sprâncene, oamenii continuau să înainteze cu voinţă şi nu se plângeau de nimic. Se considerau de-a dreptul norocoşi să fie sub conducerea Neguţătorului Heron, stăpânul caravanei. Totdeauna, în nopţile aspre, cu vântul şuierând şi împrăştiind zăpadă îngheţată de pe vreun povârniş, cu lumina lunii dezvăluind un peisaj ca un schelet pictat în alb şi negru, ce părea câ-i înconjoară ameninţător, se găsea câte o voce care să aducă vorba de pericolul pe care-l reprezentau bandiţii, înfometaţi şi aflaţi acum, la sfârşitul iernii, într-o situaţie de-a dreptul disperată. Dar se găsea şi vocea care să se întrebe ce bandiţi, slăbiţi de foame, ar fi atât de nebuni să atace un convoi precum al lor: sute de animale de povară, o mie de oameni şi, pe deasupra, garda înarmată a Neguţătorului Heron, de strajă în timpul nopţii!

Dar vremea unor astfel de griji trecuse, în sfârşit, şi cei mai slabi de înger erau bucuroşi că avuseseră destul curaj să se aventureze în călătorie. Pentru că a ajunge în oraşul Carrig înainte de vânătoarea-de-rege însemna, pentru fiecare, un câştig suplimentar serios, fiindcă venirea primăverii părea să dezgheţe baierile pungilor orăşenilor, la fel cum dezgheţa şi munţii ce le înconjurau oraşul.

Trecuseră graniţa şi se găseau deja pe domeniile oraşului Carrig. Se întâlniseră cu străjeri de iarnă, care coborau din forturile lor de pe înălţimi, ba făcuseră chiar şi câteva mici negustorii cu ţărani, care plecaseră de la fermele lor acoperite cu troiene şi izolate tot timpul iernii, iar acum mergeau la oraş, să participe la petrecerile prilejuite de vânătoarea-de-rege. După drumurile stâncoase din munţi, cele de pe platou, late şi bine bătătorite, păreau adevărate şosele acoperite cu perne de puf, aşa că - simţindu-se în siguranţă şi datorită faptului că nimeni nu-şi amintea să fi auzit vreodată de bandiţi

care să îndrăznească să intre pe teritoriul Carrig-ului - neguţători, conductori de animale, pierde-vară şi soldaţi, deopotrivă, se simţeau relaxaţi şi, mărşăluind voioşi, îşi manifestau bucuria în hohotele de râs şi în cântecele ce păreau să înconjoare caravana ca într-o aură de bună-dispoziţie în această ultimă etapă a călătoriei.

Iar Neguţătorul Heron nu avea nici un motiv să simtă mai puţină mulţumire decât tovarăşii săi de drum. Era un bărbat corpolent, cu o figură jovială, mult mai afabil decât marea majoritate a celor care dispuneau de o putere şi o influenţă comparabile cu ale lui. Datorită caravanelor - pornind totdeauna în cele mai profitabile direcţii comerciale, şi atât de bine organizate şi echipate, încât îi aduceau un profit net de cincizeci până la sută la sută din investiţie, în timp ce alţi stăpâni de caravane trebuiau să se mulţumească cu zece procente - renumele lui ajunsese să-i deschidă orice uşă, pe mai bine de jumătate de continent. Şi totuşi, chiar şi celor mai

aprigi rivali ai săi, neplăcută le era îndemânarea lui în afaceri, nu omul în sine. Heron avea câte o casă şi câte o nevastă în fiecare dintre cele patru oraşe între care se deplasau, de obicei, caravanele sale, fără să se poată stabili în vreunul din locuri: era tot timpul pe drumuri, avea tot timpul nevoie să facă ceva. Iarna trecută şi-o petrecuse într-o călătorie spre Oceanul de Vest, în care se vărsa şi fluviul pe care era aşezat Carrig-ul, şi se întorsese cu mai puţin de o lună în urmă, când era practic imposibil - speraseră rivalii - să-şi pregătească o caravană spre Carrig. Insă, cum părea să nu fie nevoie decât să pocnească din degete ca oamenii să vină alergând la chemarea lui, reuşise.

Acum stătea în spinarea uriaşului său graat de călărie ca o întruchipare a voioşiei, cu borul pălăriei ridicat de pe ochi şi cu cele douăzeci de pliuri ale mantalei sale de drum căzând în jurul lui ca acoperişurile unei pagode. In timpul zilei regula era ca toată lumea să mănânce în mers, hrană rece rămasă de seara, când fiecare îşi pregătise

câte o turtă într-o tigaie de aramă sau - cei mai săraci - pe pietre înroşite în foc. Iar astăzi, deşi nu era încă vremea amiezii, şi Carrig-ul se vedea din ce în ce mai aproape, puterea obişnuinţei îi făcea pe toţi să respecte aceleaşi reguli, chiar dacă era ultima zi a călătoriei, şi Heron se conforma aceluiaşi imperativ, luând din mâinile servitorilor lui personali bucăţi mari de turtă îndulcite cu sirop, pe care le mesteca în ritmul mişcărilor animalului de sub el.

Privea gânditor turnurile ce străjuiau oraşul, întrebându-se ce-l mai aşteaptă aici anul ăsta. Când vizitase ultima dată oraşul, atmosfera îi păruse tensionată. E adevărat că, după apăsarea şi neplăcerile unei ierni aspre şi lungi, oamenii sunt parcă tentaţi să dea frâu liber sentimentelor şi, într-o asemenea situaţie, ura se poate întinde printre ei precum cangrena într-un picior degerat. Dar, pentru că tot îşi adusese aminte de degeraturi...

Işi scutură energic firimiturile de turtă din barbă şi-l chemă pe unul dintre oamenii lui

de arme, poruncindu-i să aducă în capul coloanei un băiat, care avea degetele de la picioare degerate şi
care trebuia să intre cât mai repede în oraş, ca să fie consultat de un doctor.

Şi fiindcă tot se gândea la suferinţele provocate de frig, privi înapoi, să vadă cum o duc cei doi bărbaţi din sud, cu care fusese în relaţii oarecum amicale în timpul călătoriei. Ii văzu, ca de obicei, la numai câţiva paşi în spatele lui. Era ceva absolut obişnuit ca oameni din sud să se alăture unei caravane pentru a ajunge la Carrig. Cel mai adesea era vorba de neguţători având cu ei vreo marfă nouă şi exotică, sau de meşteşugari, care auziseră că meseria lor era la mare preţ în oraşele din nord. Unii erau mercenari, alţii, puţini, erau fugari, având chiar sânge pe conştiinţă, condamnaţi la cinci sau zece ani de exil. Mai erau şi actori în căutare de auditoriu nou şi, mai ales vara, se mai găseau şi câţiva pelerini îndreptându-se spre sanctuarul nordic, deşi numărul lor părea să scadă în

fiecare an.

Cei doi oameni care călăreau în spatele lui nu păreau să aparţină nici uneia dintre aceste categorii, şi asta-l făcuse pe Heron să-i remarce imediat printre ceilalţi din caravană. Manierele lor sofisticate - chiar arogante - îl făceau să creadă că originea lor socială era înaltă, impresie întărită şi de modul elevat, demonstrând o educaţie aleasă, în care-şi manifestau curiozitatea faţă de ţinuturile prin care treceau. Totuşi nu păreau să fie nişte oameni avuţi, bunurile lor se limitau la câte doi graaţi de călărie de căciulă, pe care încâlecau prin rotaţie, iar în spinarea celui care rămânea liber îşi punea, fiecare, tot bagajul pe care-l avea cu el. Şi nu aveau nici un servitor cu ei. Se numeau Belfeor şi Pargetty, dar, cum aceste patronimice erau printre cele mai comune în sud, nu-l puteau ajuta cu mai nimic pe Heron în dorinţa lui de a desluşi mai multe despre ei. In sinea lui era aproape convins că erau doi fii mai mici, renegaţi de nişte familii nobile, care aleseseră calea aventurii

cu speranţa unei sorţi mai bune decât cea care-i aştepta acasă.

Cei doi îi stârniseră un interes cu totul deosebit pentru că seara, stând de vorbă în jurul focului, se dovediseră - atunci când terminau cu lamentările, inevitabile pentru unii din sud, legate de gerul aspru – de un scepticism şi de o inteligenţă raţională foarte rară printre oamenii locului, în general extrem de superstiţioşi, mergând până la a se îndoi de dreptul divin al zeilor de a dispune de vieţile oamenilor conform bunului lor plac. Heron spera să nu le piardă urma o dată ajunşi în Carrig, pentru că dorea să le cunoască mai îndeaproape părerile despre lume în general.

De la întemeiere, oraşul Carrig crescuse continuu, ca de la sine, aidoma unei păduri. Ţinutul din jur, aflat la poalele Colinelor Fumegânde, al căror lanţ se întindea la nord, era deosebit de fertil, pentru că lava se transforma rapid într-un sol rodnic, dând hrană în surplus.

Cu numai câţiva kilometri mai sus de oraş, un torent năvalnic, plin de cascade şi de vârtejuri, se preschimba într-un fluviu larg şi calm - un drum de apă ce ducea direct spre ocean. Nimic mai firesc, deci, decât întemeierea unei aşezări în cel mai înalt punct navigabil. Iar pe parcursul unei generaţii sau două conducătorii acesteia - descendenţi de plutaşi şi de marinari de apă dulce - se îmbogăţiseră rapid, datorită taxelor şi negoţului cu legume, peşte sărat şi carne în saramură. Şi, spre propriul lor folos, cheltuiseră o parte din profituri construind un port fluvial bun, având, la început, debarcadere de lemn, şi, mai apoi, cheiuri de piatră, şi angajaseră mercenari, pentru a-şi apăra depozitele de mărfuri de atacurile bandiţilor.

Intre timp oraşele din sud începuseră, la rândul lor, să devină prospere, iar grupurile răzleţe de aventurieri şi pelerini urmând calea de la sud la nord ce ducea, printr-o trecătoare din Colinele Fumegânde, spre sanctuarul nordic - aflat pe vremea aceea la

mare cinste - se transformaseră în caravane impozante, de ordinul sutelor de oameni şi de animale, având puternice escorte înarmate ca apărare împotriva aceloraşi bandiţi. Şi era absolut normal ca asemenea convoaie să se oprească la Carrig. Iar pentru a-i încuraja, conducătorii oraşului construiseră un pod, scutindu-i astfel pe călători de neplăcerea de a traversa râul prin vad. In cele din urmă, Carrig-ul evoluase cu încă o treaptă, trecând din rolul de haltă de etapă în acela de cap de linie. Astfel încât acum numai o caravană din patru îşi continua drumul mai departe, spre nord, şi, chiar şi acestea, în scopuri strict religioase, după ce rămâneau fără nici un negustor, fără nici un meseriaş, fără nimeni altcineva în afară de pelerini şi de rarii paznici înarmaţi însoţind vreo ofrandă deosebit de preţioasă, a vreunui bogătaş din sud, care încă mai respecta credinţele strămoşeşti. Dar sanctuarul nordic începuse sâ-şi piardă magnetismul pe care-l exercitase atâta vreme asupra oamenilor, iar

religia lor iniţială începuse să fie înlocuită de culte noi.

Carrig-ul era dominat de o înălţime stâncoasă, o ultimă rămăşiţă din roca dură prin care-şi croia drum râul de lângă oraş, cu puţin mai sus. Pe această adevărată acropolă fusese clădită o fortăreaţă şi un templu. Fortăreaţa era din piatră obişnuită, din partea locului, pe când templul fusese înălţat dintr-o piatră rozalie, ce fusese adusă pe râu în sus, în barje cu fundul plat. Insă cea mai mare parte dintre casele oraşului, ce se întindeau cam la întâmplare la poalele citadelei, erau construite din lemn.

Tot din lemn era şi podul în faţa căruia caravana trebuia să se oprească, pentru a fi controlată de vameşi, care trebuiau în acelaşi timp să se asigure că nu se înghesuie lumea pe pod şi că acesta nu este traversat decât de cel mult doi graaţi o dată. In ciuda reparaţiilor foarte îngrijite de la sfârşitul verii trecute, pe structura podului se vedeau din plin urmele îngheţului din iarna ce tocmai se terminase, deoarece apa

reuşise să se infiltreze în crăpăturile unora dintre piloni şi, îngheţând, despicase, în cele din urmă, trunchiurile groase cât omul pe toată lungimea lor.

In capul procesiunii, Neguţătorul Heron trase de frâul graatului său. Răbdător, animalul cu cap mare se opri, mârâind şi mormăind, ca şi cum ar fi purtat o conversaţie fără sfârşit cu sine însuşi. Din cazarma gărzii, aflată pe celălalt mal al râului, ieşiră în fugă mai mulţi ofiţeri, pe care îi cunoştea. Unul dintre ei îl chemă pe gonaciul care adusese vestea sosirii caravanei pe teritoriul Carrig-ului, îi dădu liber, şi omul, salutând, se îndreptă mulţumit spre casă.

Heron însă nu era la fel de mulţumit de situaţie. Doi câte doi, graaţilor le va lua o zi întreagă să treacă de cealaltă parte a podului, şi el personal nu simţea nici o plăcere să stea şi să se uite la asta, ba, mai mult, avea o sumedenie de motive să nu facă aşa ceva. Dacă de doisprezece ani tot venea aici de câte patru ori pe an, n-ar fi

putut, oare, vameşii să lămurească detaliile cu supraveghetorii lui şi nu cu el însuşi?

Aplecându-se din şa, se adresă şefului acestora:

- Cred că ştiţi că, dacă nu obţinem o audienţă la *şir* Bavis Rnole înainte de apusul soarelui, vom fi obligaţi să aşteptăm toată săptămâna cât ţine vânătoarea-de-rege fără licenţă! Ne puteţi permite - mie şi celor aflaţi sub ocrotirea mea - să intrăm imediat în oraş?

- Bineînţeles! îi răspunse ofiţerul. Vă rog, doar, să lăsaţi aici destui oameni, ca să poată manevra animalele după ce terminăm controlul vamal, şi cred că nu va mai fi nevoie de prezenţa dumneavoastră, domnule Neguţător!

- Vă mulţumesc din suflet! îi răspunse Heron, scoţându-şi pălăria şi încercând să facă o plecăciune, mişcare aproape imposibilă datorită atât corpolenţei sale, cât şi faptului că se afla în şa. Cu un semn din cap, chemă la el unul dintre supraveghetori

şi îi porunci ca ofiţerul atât de amabil să fie răsplătit cu un dar potrivit, apoi se întoarse spre Belfeor şi spre Pargetty. Cei mai mulţi dintre oamenii din sud, care se alăturaseră caravanei, se înghesuiau deja cât mai aproape cu putinţă de pod, privind neliniştiţi soarele.

- Din motive religioase, timp de o săptămână de la apusul soarelui din seara primei zile cu lună nouă din primăvară se întrerupe orice activitate a oficialităţilor, le explică Heron. Şi, fără să ne punem sub protecţia autorităţilor, solicitând drepturi cetăţeneşti, nu ni se permite nici să facem negustorie, nici să vindem sau să cumpărăm ceva în locurile publice, nici să căutăm ceva de lucru. Şi nici nu vom beneficia de protecţia poliţiei. Trebuie să ne grăbim să ajungem la fortăreaţă, să intrăm în audienţă la regent, *şir* Bavis Knole. Se întrerupse un moment, privind atent la feţele interlocutorilor săi, în aşteptarea unei reacţii, dar nu sesiză nimic de genul acesta. Aşa că se hotărî să continue:

- Ei bine, vă rog să mă credeţi pe cuvânt, a sta în Carrig fără să ai cetăţenia poate fi extrem de neplăcut, fie că vrei sau nu să faci ceva anume. Dacă ţi se fură - să zicem - punga cu bani, poliţia nici nu se va uita la tine, darămite să te mai şi ajute cu ceva!

Belfeor, brunet şi solid, schimbă o privire cu blondul Pargetty, tovarăşul său, şi răspunse:

- Atunci putem să mergem împreuna cu dumneata, să obţinem această audienţă?

- Exact asta voiam să vă propun şi eu, încuviinţa Heron, dând din cap. Ne întâlnim de cealaltă parte a râului. Graaţii de povară nu au voie să treacă decât câte doi o dată.

Şi când se întâlniră - urmaţi de un întreg grup de alţi oameni, care nu înţelegeau de ce ar trebui cei doi să se bucure de vreun privilegiu - Belfeor vorbi din nou:

- Mai devreme ai pomenit ceva de religie, zise el. Heron sesiză că Pargetty îi aruncă prietenului său o privire neliniştită şi parcă prevenitoare, fără să-şi dea seama din ce

cauză. Din câte am înţeles, această vânătoare-de-rege nu este mai degrabă o problemă de politică, prin care se decide, de fapt, cine va conduce oraşul?

- In Carrig, astea două sunt uite-aşa! Heron ridică mâna dreaptă, cu arătătorul şi mijlociul încrucişate. Obiceiurile de aici sunt tare ciudate.

- In ceea ce mă priveşte, zise Belfeor dând din umeri, consider că nici o manifestare umană nu poate fi etichetată ca fiind ciudată.

Heron se întoarse să-i arunce o privire mai atentă. Din partea unuia ce venea din sud, o asemenea afirmaţie era cu totul remarcabilă! Şi aproape de negândit din partea unui locuitor din Carrig. Nu mai avea nici un dubiu: merita din plin să cultive relaţia cu Belfeor şi cu tovarăşul său. Aşa că, pe un ton neutru, spuse:

- In ceea ce mă priveşte, eu sunt un călător şi trebuie să mă port peste tot pe unde mă duc aşa cum se cere. Şi evident, mie personal mi se pare că atitudinea

dumitale este cât se poate de corectă.

Ajunseseră deja în oraşul propriu-zis. Acesta nu era înconjurat de ziduri, pentru că în zilele de demult, când bandiţii încă mai bântuiau prin partea locului, toată populaţia aşezării îşi găsea adăpost în fortăreaţă, iar acum, când nici douăzeci de cetăţui nu i-ar fi cuprins pe toţi, bandiţii erau ţinuţi departe, la frontiere, la distanţă de o zi de marş. Se vedea clar că oamenii se pregătesc de sărbătoare. Pe uşile caselor şi ale prăvăliiilor erau puse însemne ale clanurilor, iar la colţuri de stradă şi în vasta piaţă aflată aproape pe malul apei se întinseseră mese, la care se făceau pariuri. In spatele fiecărei asemenea mese erau table de lemn, pe care erau scrise cu cretă numele concurenţilor şi cotele lor curente. Anul ăsta, în fruntea tuturor listelor se afla acelaşi nume: Saikmar, fiul lui Corrie, din Clanul Twywit. Heron, care venise doisprezece ani consecutivi pe aici în timpul vânâtorii-de-rege, nu mai văzuse niciodată o cotă atât de scăzută pentru un concurent şi o asemenea

unanimitate. Intr-adevâr, la unele mese, pentru a-i descuraja pe cei ce doreau să mizeze pe el, cota era de o mie la unu pentru Saikmar.

- Pariază pe succesul concurenţilor? zise Belfeor, pe un ton mirat. Asta e ceva ce mă surprinde.

- Ai putea zice că e chiar o lipsă de respect, încuviinţă Heron. Dar vedeţi, a existat un inter-regnum de optsprezece ani şi, conform legilor, în perioada asta oraşul a fost condus de Clanul Parradil care, datorită înrudirii lor prin totem cu regele, nu au dreptul să ia parte la vânătoare. Unii chiar susţin că pariurile au fost încurajate pentru a face să scadă statutul clanurilor competitorilor în ochii oamenilor de rând.

- Ei bine, eu unul nu mi-aş risca vreun ban pariind pe rezultatul acestei întreceri, spuse Belfeor şi izbucni într-un hohot straniu de râs. Atent, Heron avu impresia că desluşeşte un fel de rânjet de încuviinţare pe faţa lui Pargetty, dar poate că nu era decât o reacţie de dispreţ faţă de un obicei

straniu, al unui ţinut străin.

La picioarele peretelui stâncos al citadelei trebuiau să descalece de pe animalele lor. Urmaţi de cei mai iuţi dintre însoţitorii pedeştri ai caravanei, care probabil câ-i mituiserâ pe vameşi pentru a fi lăsaţi să treacă aşa de repede, porniră să urce panta abruptă a drumului ce ducea la fortăreaţa în care regentul Carrig-ului îşi ţinea ultima audienţă înainte să înceapă sărbătoarea vânâtoarii-de-rege.

2

Sir Bavis Knole i-ar fi aruncat cu mare plăcere pe toţi cei ce-l asediau, în această zi cu totul deosebită, cu fel de fel de probleme în cel mai mare şi cel mai adânc dintre vulcanii Colinelor Fumegânde. Asta fie şi numai pentru simplul motiv că a începe un an nou, având în spate probleme neterminate din cel precedent, aducea ghinion. Iar el se simţea neputincios în faţa

propriului său destin, care-i fusese, de fapt, trasat la un mod practic inexorabil, nu creat de el însuşi, şi pe care simţea că nu îl poate modifica în nici un fel. Deoarece, deşi fusese conducătorul Carrig-ului vreme de optsprezecece ani, nu era, de fapt, rege. Nu era decât un regent. Regele dormea liniştit într-una din peşterile calde din munţi, unde aveau să-l caute mâine oamenii trimişi sâ-l trezească.

De aceea, cu pântecele fremătându-i pe sub tunică precum supa dintr-un castron, când e agitată de lingura gospodinei, *sir* Bavis încerca să găsească soluţii tuturor problemelor ce-i erau prezentate, folosindu-şi la maximum ultimele rezerve de răbdare de care mai dispunea.

Avea în faţă şaisprezece ţărani care-şi părăsiseră fermele în grabă, datorită unei erupţii neaşteptate, ce acoperise câmpurile fermelor lor cu un strat de cenuşă şi de piatră ponce. Se simţea încă în hainele şi în trupurile lor nespălate mirosul de sulf, care părea să se impregneze în toţi cei ce locuiau

pe aproape de Colinele Fumegânde şi pe care aceştia reuşiseră să îl aducă până în marea sală de audienţe. Erau nişte oameni simpli, fără educaţie, a căror singură virtute - dacă aşa putea fi numită - era încăpăţânarea împinsă dincolo de orice limită. Cazuri ca ale lor apăreau de cel puţin două sau trei ori pe an, unele familii reuşiseră chiar „performanţa" de a fi alungate din casele lor şi de a-şi vedea toate bunurile înghiţite de lavă de zece ori în cel mult tot atâtea generaţii, şi, totuşi, se întorceau totdeauna şi-şi reclădeau locuinţele la poalele înălţimilor, ca şi cum vaporii de sulf ar fi fost un drog, faţă de care deveniseră dependenţi.

Sir Bavis oftă şi-şi stăpâni impulsul de a le recomanda cu căldură să se arunce într-un vulcan şi să-l lase pe el în pace. In această perioadă a anului se ţinea cont de cele mai mărunte semne cereşti, iar ajutorarea sărmanilor era considerată ca sursă de importante beneficii spirituale. Brusc, porunci să se găsească adăpost

oamenilor, celor bolnavi sau răniţi să li se dea medicamente şi îngrijire, iar pentru cei valizi să se găsească de lucru. La auzul ultimelor lui cuvinte văzu neplăcerea întipărindu-se pe feţele lor şi fu atât de dezgustat, încât abia dacă băgă de seamă când ieşiră din sală.

După o asemenea întâmplare, era de-a dreptul o plăcere sâ-l vadă apărând în faţa lui pe Neguţătorul Heron, un bărbat care, deşi îşi alesese ca ocupaţie vulgarul comerţ, era un om curat, educat şi inteligent, cu alte cuvinte un oaspete binevenit oriunde. Spre dezamăgirea funcţionarilor săi, care încercau din răsputeri să grăbească mersul lucrurilor, *Şir* Bavis îi acordă lui Heron o întrevedere de douăzeci de minute, petrecute parte în conversaţie, parte în schimburi reciproce de daruri. Heron adusese mirodenii deosebite şi stofe fine, ba avea la el şi câteva săbii de fier, pe care dorea să le ofere în schimbul îngrijirii câtorva dintre graaţii săi, până ce aceştia vor făta, iarna viitoare. Graaţii erau animale

originare din sud, şi planul era riscant, dar, după cum spunea Heron, dorea să încerce să-i aclimatizeze în nord, pentru ca prima lui caravană de primăvară să poată trece prin munţi spre Carrig mai uşor şi, poate, chiar mai devreme.

Sir Bavis chicoti, încântat de idee, şi-i acordă imediat permisiunea să şi-o pună în practică. Era ca o glumă plăcută, venită la momentul oportun, şi-i mai schimbă puţin dispoziţia mohorâtă. Pentru că ideea lui Heron de a încerca să ajungă la Carrig încă şi mai devreme decât îi stătea în obicei avea şi ceva amuzant în ea, şi, pentru o clipă, în mintea lui *şir* Bavis apăru imaginea corpolentului negustor, îngropat până la brâu în nămeţii de zăpadă, iar când fantasma se şterse, se găsi întrebându-se la ce i-ar folosi lui Heron să înfrunte asemenea greutăţi şi cum ar putea el obţine un profit de pe urma lor.

La sfârşit, aşa cum cerea obiceiul, toţi călătorii sosiţi din sud sub oblăduirea lui Heron jurară credinţă oraşului, pentru a

primi astfel dreptul de cetăţenie temporară. Notarii scriseră numele tuturor celor de faţă, pe cât puteau mai bine, pe listele lor, după care înmânară fiecăruia dintre ei certificatele de porţelan, nişte plăcuţe albe, mari cât palma.

Printre solicitanţi, *şir* Bavis remarcă imediat doi, care păreau deosebiţi de gloata obişnuită de meseriaşi, actori, negustori şi aventurieri. In loc să stea respectuos în picioare, în timp ce Heron vorbea, aceştia se aşezaseră lângă el şi, din faptul că neguţătorul nu avusese nici o obiecţie la acest gest, era clar că îi considera nişte oameni cu o oarecare poziţie socială. Nu le rostise numele, dar asta nu era nici surprinzător, nici o dovadă, de impoliteţe: până când nu-şi primeau certificatele de cetăţeni, nici unul dintre cei de faţa nu exista în mod oficial în Carrig. *Sir* Bavis ascultă atent când cei doi îşi rostiră numele în faţa notarilor şi se strădui să nu uite - nici el nu ştia de ce - că brunetul era Belfeor, iar cel blond Pargetty.

Pe când îi privea cum se retrag, avu ciudata senzaţie că Belfeor nu se uită *la* el, ci mai degrabă *în* el, în căutarea unor secrete pe care *şir* Bavis ar fi preferat să le ştie doar ale lui. Ideea în sine era, bineînţeles, lipsită de orice bază logică. Dar sentimentul nu era mai puţin neliniştitor.

Marile uşi ale sălii de audienţe se închiseserâ. Nu mai era nici o pricină de rezolvat, munca se terminase. Imediat apărură servitorii şi începură pregătirile pentru adunarea din seara aceea, trăgând băncile şi aşezându-le în grupuri, pentru fiecare dintre clanuri, apoi grâbindu-se să schimbe resturile de torţe rămase în suporturile lor de aramă din seara trecută cu făclii proaspete. Deşi scârţâitul băncilor pe dalele de piatră îl deranja şi-l făcea să se încrunte, *şir* Bavis nu se clintise din tronul lui.

Mâine...

Brusc, simţi o durere ascuţită în piept, o durere pe care nu o putea localiza exact, nu era nici la suprafaţă, ca după o lovitură, nici

din interior, ca după o tăietură de sabie.
Avea impresia că se scufundă cu totul în această durere, îşi simţi inima încetinindu-şi ritmul şi având ca o ezitare, apoi întreaga sală păru să se cufunde în întuneric. Ca un om care se luptă după o gură de aer atunci când simte că e pe punctul de a se îneca, tot aşa reuşi şi el să se agate cu disperare de viaţă, gemând şi reuşind să-şi revină.

Privi în jurul lui neliniştit. Nimeni nu părea să-i fi remarcat clipa de slăbiciune. Privit din exterior, *sir* Bavis părea la fel ca de obicei, ceva mai bătrân, bineînţeles, şi cu ceva mai multe riduri pe frunte, datorate multelor sale griji, dar altfel un om tare ca stânca şi încă verde. Totuşi, o mână de zeu se ridicase, pătrunsese în trupul lui şi i se strânsese în jurul inimii, avertizându-l.

Sir Bavis Knole, şeful Clanului Parradil, domnise peste Carrig vreme de optsprezece ani, pentru că în tot acest timp nimeni nu fusese în stare sâ-l doboare pe rege. Cu fiecare an ce trecea, regele devenea mai mare, mai puternic şi mai viclean. Şi *şir*

Bavis trebui să recunoască faptul că avusese vanitatea să creadă că acelaşi lucru se întâmplă şi cu el.

Ce alt avertisment mai clar decât umbra morţii pe care tocmai o văzuse i-ar putea trimite zeii, pentru a-i atrage atenţia că greşise?

Da, într-adevăr: *judecase* greşit şi *făcuse* greşeli şi râu. Avusese impresia că îşi asigurase aceşti optsprezece ani de supremaţie doar datorită machiavelismului său, doar datorită eforturilor sale, când, de fapt, nu era decât o manifestare a voinţei zeilor. Iar acum domnia lui luase sfârşit. Inutil să încerce să şi-o mai prelungească.

O dată faptul admis, simţi cum durerea din piept i se potoleşte şi cum inima începe să-i bată în ritmul ei normal. Oh, un asemenea semn divin... era greu sa nu-i pătrunzi înţelesul. Fie deci ca anul acesta vânătoarea-de-rege să nu fie tulburată de nici o influenţă a sărmanelor furnici omeneşti, chiar şi dacă se zice că, aproape sigur, Saikcmar, din Clanul Twywit, va reuşi

sâ-l omoare pe rege. Aşa să fie! Fie ca voinţa zeilor să se arate şi ca mascarada să înceteze!

Sir Bavis, cu capul limpede şi liniştit de hotărârea pe care o luase, se ridică de pe tron şi ieşi majestuos din sală.

Heron călărea încet pe străzile aglomerate din vecinătatea pieţei, având u-i alături pe cei doi străini din sud. Pe feţele acestora se întipărise o expresie de dezgust, care nu corespundea deloc toleranţei faţă de orice manifestări umane mărturisită în vorbe de Belfeor. Işi dorea să se lămurească mai serios în privinţa acestora doi, pentru că-l nedumereau profund. Bineînţeles, se trăgeau din nişte ţinuturi prin care el nu prea trecea de obicei, în drumurile lui, dar, cu toate astea, era ceva în ei ce suna fals, nişte contradicţii, ba chiar unele paradoxuri...

Se decisese deja ce să facă, şi aştepta momentul potrivit sâ-şi pună intenţia în practică.

Ajungând în piaţă, o aflară plină de graaţi

şi de stăpânii lor, veniţi cu caravana. Oameni şi animale se amestecau de-a valma, şi, printre ei, supraveghetori îngrijoraţi şi neliniştiţi încercau să dea de urma mercenarilor ale căror contracte stipulau că trebuie să stea de pază la noapte lângă încărcăturile preţioase, şi care aveau tendinţa firească să se facă nevăzuţi spre cârciumile aflate în imediată apropiere. Proprietari de hanuri îşi urlau din toţi bojogii ofertele, care erau acceptate parcă din zbor de oamenii care aveau mărfuri pe care intenţionau să le vândă a doua zi, şi care doreau să locuiască pe cât de aproape cu putinţă de piaţă. Dar şi cei care nu aveau nimic de vânzare preferau să-şi găsească un culcuş cât mai în centrul oraşului, ca să nu fie obligaţi să meargă până la periferie peste noapte, aşa că se încinseseră câteva dispute serioase.

Heron se dădu jos din şa şi intră în chiar inima zăpăcelii. Cu gesturi bruşte şi câteva sudălmi plasate la momentul oportun, reuşi să impună un pic de ordine, apoi se întoarse

lângă Belfeor şi Pargetty, cu o mină satisfăcută.

- Ei bine, domnilor! exclamă el. Ce aveţi de gând să faceţi acum?

Belfeor dădu din umeri:

- O să ne căutăm un loc unde să putem sta, răspunse el.

- In apropierea pieţei nu mai aveţi deja nici o şansă, toate paturile sunt ocupate de oamenii din caravană. Şi, pe deasupra, aproape toată suflarea din împrejurimi vine la oraş, să asiste la vânâtoarea-de-rege. Aşa că, şi dacă veţi găsi cumva vreo cameră cât de cât decentă, un proprietar mai hrăpăreţ s-ar putea să insiste s-o împărţiţi cu vreo familie de ţărani, încărcaţi cu fel de fel de bagaje, pe care nu vor să le piardă din ochi. Uite ce e: eu am aici o casă, mică dar confortabilă, şi, dacă puteţi dormi amândoi într-o singură cameră, mi-ar face plăcere să fiţi oaspeţii mei.

O clipă avu impresia că Pargetty o să refuze, dar Belfeor zâmbi şi-i răspunse, înainte ca prietenul lui să aibă timp să

scoată vreo vorbă.

- Suntem mai mult decât bucuroşi să acceptăm invitaţia, zise el. Trebuie sâ-ţi spunem că ne-a făcut mare plăcere compania dumitale şi n-am dori să ne despărţim înainte de a fi obligaţi să o facem. Sper că asta este valabil şi pentru dumneata.

- Dar... zise Pargetty.

- Treburile noastre nu vor avea nimic de suferit din cauza asta, îl întrerupse Belfeor. La asta te gândeai?

Pargetty dădu din cap, şi Heron îşi zise şi mai intrigat: *Deci au, totuşi, treabă aici! N-au pomenit nimic de asta până acum!*

Se întreba cam despre ce ar putea fi vorba. Cu siguranţă, nu de ceva obişnuit.

- Ce se va întâmpla în seara asta, legat de vânâtoarea-de-rege? îl întrebă Belfeor, trecând lângă Heron, după ce ieşiră din piaţă.

- Ei, dacă îmi aduc bine aminte, când o să răsară luceafărul de seară, *sir* Bavis trebuie să declare deschisă vânâtoarea-de-rege.

Apoi va avea loc o adunare a tuturor clanurilor, şi fiecare dintre ele îşi va prezenta competitorul desemnat. Aceştia vor fi apoi consacraţi şi vor trebui să stea de veghe toată noaptea, până în zori, în timp ce restul nobililor participă la o mare petrecere în fortăreaţă. Cel puţin aşa mi s-a spus că se desfăşoară lucrurile - vă daţi seama că totul are un caracter sacru, şi nimeni dintre cei direct implicaţi nu este prea dornic să divulge asemenea chestiuni unui străin ca mine. Mâine vor trimite sâ-l trezească pe rege din cuibul lui, pe Colinele Fumegânde. Uneori poate dura o zi sau două până când găsesc peştera pe care acesta şi-a ales-o pentru hibernare, deşi, de obicei, aceasta este marcată cu un an înainte. Iar apoi, în curenţii ascendenţi de aer cald de deasupra vulcanilor, concurenţii se luptă cu regele, până când îl doboară, sau până când doboară el toate planoarele. Se spune că unii concurenţi deosebit de buni au reuşit să rămână în aer până la trei zile şi trei nopţi consecutiv, până când regele, obosit şi cu

mişcările încetinite, a fost nimerit de o săgeată. Dar asta probabil că a fost cu o generaţie în urmă, sau poate chiar mai demult.

- Şi ce onoruri îl aşteaptă pe cel ce reuşeşte sâ-l doboare pe rege? întrebă Belfeor.

- Clanul său conduce oraşul, din acea zi până în prima zi cu lună nouă din primăvara următoare.

- Aşa a devenit regent şi bătrânul la care am avut audienţă?

- Ah, nu! Heron îşi ridică mâna. In prezent Carrig-ul este într-o perioadă de inter-regnum, şi puterea este preluată de Clanul Parradil, căruia, vă daţi seama, îi este interzis să-l omoare pe rege. Toate celelalte clanuri au acest drept, şi mâine vor putea chiar să atace toţi o dată. Dacă ar fi fost altfel, dacă puterea ar fi fost în mâinile unui alt clan, atunci cel care l-a doborât pe rege anul trecut ar fi avut dreptul să atace primul, singur, având astfel şansa sâ-şi reînnoiască isprava. Ceea ce de obicei şi reuşeşte,

pentru că regele mai bătrân, care a fost doborât înainte, are grijă să-şi alunge toţi rivalii din preajmă, aşa că adesea un rege nou este tânăr şi nu prea experimentat. Dar acesta de acum, după ce a reuşit să supravieţuiască timp de optsprezece ani, este mai puternic decât oricare dintre predecesorii săi.

- Dumneata l-ai *văzut?* se interesă Belfeor.

- Numai de la o distanţă serioasă, răspunse Heron. In ce mă priveşte, nu m-aş apropia de bunăvoie de el la mai puţin de o zi de marş rapid.

Nevasta lui Heron era o femeie din Carrig, iar gospodăria lui era condusă după obiceiurile locului, ceea ce pentru el însemna că, atât timp cât se găsea în oraş, era tratat ca un adevărat monarh. Şi să fi vrut n-ar fi putut s-o facă pe femeie să procedeze altfel, pentru că aşa ştia ea că „se cade" şi nimic n-ar fi clintit-o din ale ei. Femeia avea patru copii, şi el era convins că nici unul nu era al lui, dar nu se plânsese

vreodată de asta - o femeie stearpă era privită cu suspiciune de cei mai mulţi oameni din partea locului, iar el rar stătea în Carrig mai mult de două luni pe an. Şi, pe deasupra, era foarte plăcut ca, după un drum lung şi greu prin munţii îngheţaţi, să se lase în voia plăcerilor pe care această femeie - singura dintre cele patru neveste pe care le avea - ştia să i le ofere.

Poruncise unor servitori să stea la dispoziţia lui Belfeor şi a lui Pargetty, considerând că acestora le va face plăcere să facă o baie fierbinte, un masaj, să se bărbierească şi să-şi schimbe hainele cu unele noi şi curate. De aceea, fu extrem de surprins să-i vadă pe aceşti servitori revenind la el, în mai puţin de jumătate de oră. Ii întrebă imediat ce se întâmplase, aplecându-se în faţă, ca să-i vadă mai bine prin norul de aburi ce se ridica din cada de lemn în care se afla, şi murmurând, în acelaşi timp, scuze faţă de nevasta care-i pieptăna pârul.

- Oaspeţii dumneavoastră, domnule, îi

răspunse unul dintre servitori, ne-au spus că au mai întâi de gând să înalţe rugăciuni de mulţumire zeilor, pentru călătoria încheiată cu bine, în faţa unui altar portabil, pe care-l au la dânşii, şi ne-au poruncit să-i lăsăm singuri şi să nu-i deranjăm în timp ce fac asta.

Heron simţi o furnicătură la ceafă, îi reveniră fulgerător în minte discuţiile din jurul focului pe care le avusese cu cei doi cu numai câteva zile în urmă, când, atât Belfeor, cât şi Pargetty, îşi mărturisiseră remarcabilul lor scepticism, în privinţa zeilor şi a voinţei lor divine.

- Asta nu se potriveşte deloc! murmură el şi ieşi din cadă atât de brusc, încât vărsă pe jos aproape o găleată de apă. La întrebările nevestei neliniştite, nu răspunse decât:

- Dă-mi un prosop!

Şi, înfăşurându-şi-l în jurul trupului, o porni în picioarele goale pe culoarul care lega apartamentul lui de partea casei în care se găsea camera pe care le-o dăduse oaspeţilor. Cu toata corpolenţa lui, mergea

fără să facă nici un zgomot, amintindu-şi reflex fiecare scândură care scârţâia şi evitând să calce pe ele.

Fără sâ-i ia în seamă pe cei câţiva dintre servitori care îl urmaseră - şi care cu mare greutate reuşeau să-şi ascundă amuzamentul - îşi apropie ochiul de o crăpătură fină din perete. Fereastra camerei dădea spre vest, aşa că, deşi soarele aproape apusese, şi obloanele erau aproape închise, era încă destulă lumină ca să vadă ce făceau misterioşii lui oaspeţi. Şi să vadă perfect „altarul" lor portabil. Pe care-l recunoscu imediat. Pentru că avea şi el unul identic.

Era un comunicator subeteric.

Se dădu un pas înapoi şi lateral, aşezându-se în faţa uşii. Le porunci scurt servitorilor să-l urmeze. Nu mai era timp pentru altele, trebuia să treacă la fapte, şi încă rapid. Se aruncă înainte.

Zăvorul de lemn al uşii nu fusese gândit să reziste unei mase de aproape o sută cincizeci de kilograme, năpustindu-se cu

hotărâre asupra acesteia. Se rupse, uşa se izbi de perete, iar Heron se trezi faţă în faţă cu cei doi „oameni din sud", care-l priveau surprinşi. Din sud pe dracu'! Nici o mirare că nu reuşise să-i încadreze printre localnici. Pentru că nu erau de pe această planetă!

Exceptând rapoartele sale trimestriale, Heron nu mai vorbise galactica de când fusese trimis aici, la post. Dar era limba lui maternă, şi acum, de emoţie şi de uimire, o folosi în mod reflex:

- Gata! închideţi imediat aparatul! Sunteţi amândoi arestaţi!

Pargetty, care se găsea lângă aparat, părea absolut înmărmurit. Dar Belfeor, mişcându-se ca şi cum se aşteptase exact la o asemenea întâmplare şi se pregătise de săptămâni pentru asta, apucă un alt obiect aflat pe masă, lângă comunicator. O armă energetică. Una veche, dar care funcţiona încă foarte bine.

Impulsul orbitor îl tăie pe Heron în două, lăsându-l mort pe loc. Servitorii, crezând că

străinul slobozise un fulger spre stăpânul lor, se răsuciră îngroziţi pe călcâie şi, ţipând, o luară la goană, să scape cu viaţă.

3

Când *sir* Bavis îşi pierdu pentru a treia oară firea cu valeţii care - într-o încăpere micuţă, cu pereţi de piatră, aflată aproape în vârful turnului cel mare al fortăreţei - îl îmbrăcau pentru ceremonie, îşi dădu seama că toată iritarea inutilă pe care o simţea şi pe care şi-o descărca asupra lor risca sâ-l întârzie şi să piardă, astfel, clipa răsăritului luceafărului de seară. Aşa că reuşi să se stăpânească cu un efort violent şi ceru să vină un muzicant, ca sâ-şi mai potolească nervii încordaţi.

Artistul apăru în scurt timp, se înclină zâmbind în faţa lui şi-1 întrebă ce ar fi dorit să asculte.

- Cântă-mi *Balada lui Red Sloin,* îi porunci *sir* Bavis.

Muzicantul se înclină din nou, se aşeză pe un scaun acoperit cu catifea roşie, îşi dădu pe spate părul lung şi negru şi mângâie corzile harpei. Apoi, cu voce sonoră de tenor, începu să cânte:

Vă cânt despre onoare şi renume
Ce măriră-al Carrig-ului nume
Când prima oară Clanul Parradil...

- Stai! exclamă *sir* Bavis, atât de brusc încât valeţii, deja speriaţi de izbucnirile sale de furie anterioare, săriră de lângă el. Nu varianta asta! Cânt-o pe cea veche! Până şi el îşi auzea încordarea din voce.

Muzicantul era la fel de uimit ca toţi cei de faţă. Spuse nesigur:

- Dar, *sir,* varianta veche este...

- Ai uitat-o? îi tăie *sir* Bavis vorba.

- *Eu sir?* Artistul avea aerul că fusese insultat. *Eu,* care-mi amintesc până şi cântecele mamei mele, de pe vremea când abia începeam să merg? Voiam doar să spun...

- Atunci, dacă o ştii pe cea veche, în numele tuturor zeilor, fă ce-ţi spun şi cânt-o! mugi *sir* Bavis la el.

Pălind, muzicantul dădu din umeri şi începu din nou:

Vă cânt un erou de renume,
Red Sloin pe-adevăratu-i nume,
Un străin, dar un bărbat puternic...

Ascultând, *sir* Bavis simţi un fior de satisfacţie amară. Era ca şi cum, la modul simbolic, şi-ar fi încheiat socotelile cu zeii. *Balada lui Red Sloin* era atât de veche, încât nimeni nu-şi mai amintea când fusese compusă. Povestea despre primul inter-regnum care apăruse în Carrig. Pe vremea aceea erau nouă clanuri, nu opt ca acum, iar şeful celui de-al nouălea, Clanul Graat, era un intrigant şi un trădător notoriu, urât de toată lumea. Dar fiul său era cel mai bun pilot de planor din acele zile şi, pe măsură ce se apropia vânătoarea-de-rege, lumea era tot mai convinsă că el va fi cel ce va reuşi

să-l doboare pe rege, şi astfel clânul său va lua puterea şi va vinde oraşul unui trib de bandiţi, care-i asediaserâ deja trei veri la rând.

Dar, de undeva din sud, apăruse Red Sloin, un bărbat puternic, ce se adresase adunării care avea loc înainte de vânâtoarea-de-rege. Deşi nu făcea parte din nici un clan, nici măcar nu se născuse în oraş, toţi erau atât de disperaţi, încât ar fi fost în stare să se agate de cel mai firav fir de pai în căutarea salvării, aşa că adunarea încuviinţă ca el să participe împreună cu ceilalţi concurenţi la vânătoarea de a doua zi... chiar dacă nimeni nu-şi imagina că are vreo şansă să câştige.

Dar omul îşi zdrobise planorul, intrând în gâtul regelui, şi căzuse împreună cu acesta în craterul unui vulcan, deschizând astfel calea spre putere şefului Clanului Parradil. Acesta luă conducerea oraşului şi, înainte de orice, distruse Clanul Graat, măcelărindu-i pe adulţi şi împărţindu-i pe copii între celelalte clanuri. După asta

banditţii fuseseră alungaţi şi se instaurase pacea şi liniştea.

Pe parcursul celor optsprezece ani de domnie ai lui *sir* Bavis, muzicanţii - poate dintr-o dorinţă exagerată de a-l flata - modificaseră balada, micşorând partea dedicată lui Red Sloin şi mărind-o pe cea a Clanului Parradil. Dar în această clipă lui *sir* Bavis i se părea imperios necesar ca lucrurile să revină în făgaşul lor iniţial şi ca vechea versiune originală să fie repusă în drepturi.

Mintea continua sâ-i hoinărească, în timp ce valeţii, terminînd cu îmbrăcatul, începuseră să-i pieptene şi sâ-i aranjeze barba cu pastă de ulei şi cu negreală, pentru a ascunde vederii faptul că începuse să încărunţească. Intorcându-se cu imaginaţia în timp, încerca să-şi închipuie cum o fi fost în vremurile de demult, pe timpul când oamenii abia învăţau să adune numărul zilelor într-un an şi când fuseseră pentru întâia dată conştienţi de prima zi cu lună nouă din primăvară. Fără nici un dubiu,

probabil că se strânseseră toţi laolaltă şi-l aleseseră pe cel mai potrivit sâ-l atace pe rege prin aclamaţii. Nu aşa cum se întâmpla astăzi, când toate clanurile îşi petrecuseră toată iarna pregâtindu-se pentru vânătoare, supunându-şi reprezentanţii unor antrenamente necruţătoare, îmbunâtâţindu-şi planoarele şi perfecţionându-şi mai ales săgeţile, făcându-le să zboare cât mai departe şi cât mai drept şi să se înfigă cât mai adânc, în aşa fel încât cu mult înainte de adunarea tradiţională ştiau deja toţi, aproape cu certitudine, cine este destul de bine pregătit pentru a-l doborî pe rege.

Totul degenerase într-un ceremonial. Totul se stilizase, se formalizase, devenise un fel de rutină rituală. Şi totuşi, chiar şi aşa, ritualul închidea în el adevărul original, tot aşa cum o mică sămânţă uscată închide în ea un copac falnic şi viguros...

Muzicantul articula ultimele note ale cântecului, când uşa încăperii se deschise şi intră grăbit Ambrus, unicul fiu al lui *sir* Bavis.

- Respectele mele, tată, zise el, făcând o plecăciune formală şi continuând înainte ca tatăl său sâ-i răspundă la salut: Aş vrea să ştiu dacă *ceea ce trebuie făcut* se va face acum, sau dimineaţă.

- Ce? zise *sir* Bavis împietrit, privindu-l pe tânăr din cap pânâ-n picioare. Se întrebase uneori, vâzându-l pe acest fiu al său, brunet, deşirat, cu gura încremenită într-o expresie veşnic posacă, având întipărită pe chip o mândrie deşartă şi nici urmă de subtilitate, dacă soţia lui îi fusese totdeauna credincioasă. El personal, deşi era considerat de ceilalţi puternic precum unul din pilonii fortăreţei şi tare ca o stâncă, nu folosise niciodată forţa brută atunci când putuse dobori un obstacol sâpându-l la rădăcină şi era un intrigant abil şi răbdător, capabil să-şi calculeze mişcările pe ani de zile.

Nu este mai puţin adevărat că asemenea calităţi numai cu greu se transmiteau de la o generaţie la alta. Poate că unul dintre strămoşii săi, sau ai soţiei sale, îl pricopsise

pe Ambrus cu atâtea defecte. Dar asta era, şi băiatul trebuia sâ-şi poarte crucea.

Neînţelegând reacţia tatălui său, Ambrus îl privea nedumerit, holbându-se prosteşte. Insistă:

- Ştii ce vreau să-ţi spun... *ceea ce trebuie făcut!*

Inăbuşindu-şi un oftat de exasperare, *sir* Bavis se lăsă pe spate în fotoliul în care stătea şi întinse mai întâi un picior, apoi pe celălalt, pentru ca valeţii sâ-i poată lega şireturile ghetelor de ceremonie. In cele din urmă zise:

- Ambrus, spune-mi te rog, cine cred oamenii că are cele mai mari şanse pentru mâine?

Tânărul se lumină la faţă. In sfârşit începuse să înţeleagă. Totuşi *sir* Bavis se simţea obligat sâ-l îmboldească în continuare, deşi doar un tâmpit nu şi-ar fi dat seama că gura unui servitor poate fi deschisă cu mijloace care n-ar putea nici măcar clinti gura unui nobil, iar cei doi valeţi care-l serveau pe el acum erau tot servitori,

în faţa cărora nu poţi pomeni de secrete de stat, nici dacă vorbeşti voalat despre ele.

- Nu se vorbeşte în mod deosebit, continuă *sir* Bavis, de Saikmar, fiul lui Corrie, din Clanul Twywit?

- Intr-adevăr! confirmă Ambrus, mimând un fals entuziasm. Se spune că este cel mai bun din ultimii patruzeci de ani! Dincolo de cuvintele rostite, se simţea şi ceea ce rămăsese numai gândit: *Deşi nici măcar asta nu-l poate ajuta să-şi schimbe soarta!*

- S-ar putea, deci, ca înainte de sfârşitul acestei săptămâni, murmură *sir* Bavis, clanul lui să domnească în această fortăreaţă. Vorbea calm, privindu-l atent pe Ambrus, ca să-şi dea seama de reacţia lui. Şi o văzu imediat: o invidie oarbă.

Şi, o clipă mai târziu, simţi el însuşi o durere atât de acută în piept, încât fu obligat să închidă ochii. Un alt avertisment din partea zeilor, asta trebuie să fie, ca un pinten înfipt în coasta unui graat, care obligă animalul încăpăţânat să meargă în

direcţia în care acesta nu are nici un chef să se îndrepte.

Subiectul real al ciudatei discuţiii pe care o purta cu fiul său era un anume vas de porţelan care, bine astupat, se odihnea într-un scrin încuiat, aflat în camera de alături. Conţinea o fiertură specială de ierburi şi ciuperci, cu puternic efect somnifer. Douăzeci de picături puteau doborî şi cel mai solid bărbat din lume. De şaptesprezece ori până acum *sir* Bavis le trimisese celor mai valoroşi concurenţi câte o cupă cu vin, însoţită de urări de noroc... iar vinul era dres cu un pic de drog din acest vas.

Insă anul acesta, ori de câte ori se gândea la aşa ceva, mâna unui zeu se strângea cu cruzime în jurul inimii sale.

Deschise ochii şi privi cu asprime la servitori.

- Aţi terminat? îi întrebă el.

Cei doi dădură din cap speriaţi.

- Arunci plecaţi!

Ascultară de poruncă, dispărând înfricoşaţi, ca nişte hoţi surprinşi asupra

faptului. Rămase numai Ambrus.

Ridicându-se în picioare, *sir* Bavis începu să se plimbe în sus şi-n jos prin încăpere, dorindu-şi din tot sufletul să nu-şi fi fost făcut părtaş fiul la secretul lui. Când o făcuse, îşi zisese că venise timpul ca Ambrus să înveţe ce înseamnă strategia puterii şi conducerea statului, dar, de fapt, fusese o minciună. Abia acum îşi dădea seama care-i fusese adevăratul motiv: faptul că singurul lucru pe care fiul său era în stare să-l admire la un om mai în vârstă -indiferent că era sau nu tatăl lui - era o duplicitate mai mare şi o viclenie superioară celor la care avusese el personal timp să ajungă.

Brusc, zise:

- Lui Saikmar nu-i vom trimite nici o cupă cu vin!

Ambrus făcu o jumătate de pas înainte, cu vorbele fierbând pe buze:

- Dar, tata, dacă reuşeşte...!

- Tăcere! Porunca îl opri pe Ambrus în mijlocul frazei, ca şi cum ar fi fost o lance. *Sir* Bavis continuă, alegându-şi cu grijă

vorbele:

- Fiule, poate că te-am făcut să ai... o impresie cam uşuratică în privinţa puterii zeilor. Am fost tentat să... schimb ordinea lucrurilor, să le aranjez după dorinţa mea, nu după cea a zeilor. Cel puţin aşa credeam eu că fac. Dar acum îmi dau seama că totul n-a fost decât o iluzie, pentru că zeii îşi împlinesc totdeauna voia, iar oamenii nu sunt decât nişte simple instrumente în mâna lor. Clanul nostru a prosperat şi a stăpânit multă vreme, dar nu datorită deşteptăciunii mele, ci numai şi numai datorită îndurării *lor.* Iar răbdarea şi îndurarea lor a ajuns acum la capăt.

Ii venea foarte greu să descrie nişte sentimente mult mai adânci decât cuvintele, sentimentul de a vedea moartea cu ochii şi, dincolo de moarte, genunea fierbinte şi întunecată a Colinelor Fumegânde. Nu avea la-ndemână decât simple cuvinte.

- Ambrus, supravieţuind timp de optsprezece ani, regele a ajuns neînchipuit de puternic. Poate că am ajutat şi eu cu

ceva. Poate că fără... cupele de vin pe care le-am trimis în fiecare an concurenţilor, ar fi fost doborât până azi. Acum însă, a venit vremea să ne dăm la o parte. Trebuie sâ-i încredinţăm destinul nostru şi să nu ne bizuim decât pe puterea şi pe viclenia lui.

Putea vedea furia şi revolta în ochii lui Ambrus, atât de intense, încât vorbele nu erau în stare să le exprime. In cele din urmă Ambrus reuşi să spună:

- Dar ca puterea să fie luată de la Clanul Parradil de către acest efeminat Saikmar este... este de neimaginat!

- Dacă aşa ne e scris, aşa să fie! răspunse hotărât tatăl său.

- Dar *nu trebuie* să se întâmple una ca asta! Ambrus bătu din picior. Ah, de ce mi-a fost dat să mă nasc în Clanul Parradil, căruia nu-i este îngăduit să conducă decât atunci când alţii dau greş?

- Eşti lacom! se răsti *sir* Bavis. Lacom de putere şi invidios! Mi-e ruşine de tine. Oare nu se roagă toţi oamenii, în clipa morţii, să le fie dat să se reîncarneze ca membri ai

acestui clan, pe care tu-l dispreţuieşti atât? Oare nu suntem noi destul de onoraţi şi de respectaţi, pentru că avem pe totem cel mai nobil dintre animale?

- Ah, ţie îţi convine să vorbeşti aşa! replică Ambrus. Dar cum crezi că mă simt eu, văzând că îmi este smulsa orice speranţă de a mă bucura, la rândul meu, de puterea pe care tu ai avut-o timp de optsprezece ani?

- Prin felul în care vorbeşti şi te porţi acum, nu dovedeşti decât că ai fi nepotrivit să te bucuri de cea mai măruntă urmă de autoritate asupra cuiva!

Pentru o clipă, Ambrus rămase fără grai. Ochii i se îngustaseră. Aflându-se în faţa unei mese, îşi propti pumnul în ea şi se aplecă înainte. Şi zise:

- Cum aş putea să-ţi dovedesc cât de mult te înşeli? Să-mi pregătesc, oare, planorul şi să pornesc mâine, împreună cu ceilalţi, împotriva regelui? Pentru că prefer sâ-l dobor eu, cu mâna mea, decât acel... acel slăbănog de Saikmar!

Furia şi groaza îl făcură pe *sir* Bavis să-şi recapete, într-o clipă, toată vigoarea lui obişnuită. Se îndreptă spre fiul său, îşi încleşta degetele pe urechea acestuia, ca şi cum ar fi fost nişte gheare de parradil, şi strânse şi răsuci, până când durerea îl făcu pe tânăr să se aplece din talie. Apoi - gest pe care nu-l mai făcuse de când Ambrus avea doisprezece ani - îl lovi de câteva ori, cu toată puterea, la spate.

- Dispari! spuse el cu greutate, după ce-i administrase corecţia. Du-te şi-ţi purifică gura, înainte de a îndrăzni să vorbeşti din nou cu mine, sau cu oricine altcineva! Va trebui să ispăşeşti pentru sacrilegiu!

Furia lui Ambrus se transformase în frică, de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama de enormitatea vorbelor sale, şi nu îndrăzni să facă nici un gest împotriva tatălui său. Cu gura mişcându-i-se fără să scoată un sunet, se întoarse orbeşte spre uşă şi ieşi. *Sir* Bavis râmase singur, zguduit până în adâncul sufletului. Propriul său fiu să fie în stare să vorbească de luptă împotriva

regelui - el, un membru al clanului regelui!

Cât mai era de aici până la a vorbi despre moartea unui văr... sau chiar a propriului său tată?

In ciuda amorţelii datorate dezamăgirii, în mintea lui devenea din ce în ce mai clară o idee importantă: dacă Ambrus fusese în stare să ajungă la blasfemie, ce mai era pentru el neascultarea? Şi băiatul ştia de vasul de porţelan din camera de alături!

Sir Bavis se strecură până în faţa uşii camerei cu pricina şi privi spre ambele capete ale coridorului, ca un hoţ în propria-i casă. Nu se vedea nimeni. Grăbit, alese cheile de care avea nevoie, din cele multe care-i atârnau la centură, intră în cameră şi deschlse scrinul. Vasul de porţelan era acolo, neatins, din fericire, de anul trecut. Il luă şi se duse repede la cea mai apropiată fereastră. Afară tocmai trăgea un ropot de ploaie. Răsturnă conţinutul vasului în apa căzută din cer şi, pe măsură ce otrava se scurgea, se simţea din ce în ce mai liniştit, într-un gest de exaltare nestăpânită, aruncă

vasul gol cât mai departe cu putinţă şi-l auzi spârgându-se de unul dintre acoperişurile fortăreţei.

Reveni în camera din care plecase cu doar câteva clipe înainte ca ajutorul său şef să vină şi să bată la uşă, cu sceptrul de ceremonie, pentru a-l vesti că soarele va apune în curând. Zâmbind mulţumit, *sir* Bavis îşi luă sceptrul din mâna omului şi apoi îl urmă pe scara abruptă, ce ducea la cea mai înaltă platformă a celui mai înalt turn de veghe al fortăreţei. Undeva, departe, se auzea, confuz, zgomotul făcut de nobilii care veneau la adunarea ce va începe imediat după ritualul de la apusul soarelui.

Ieşind pe platforma din vârful turnului, gâsi totul în ordine - ajutoarele sale în robe de ceremonie, slujitori, înţelepţi şi propriile sale rude, care purtau cu mândrie pe veşminte simbolul clanului, silueta stilizată a parradilului înaripat, regele lor. Când trecu prin dreptul lor îi salută scurt, ţeapăn.

Ajunse, în sfârşit, lângă parapetul dinspre apus şi privi spre cele două ruguri din zare -

soarele apunând şi vulcanii Colinelor Fumegânde. Discul solar începuse deja să dispară sub orizont şi abia se mai zărea prin aerul fierbinte şi tremurător de deasupra înălţimilor. Şi vântul probabil că bătea chiar din direcţia aia, pentru că simţea în nări...

Nu. Mirosul de ars era de undeva de aproape. Privi în jos, spre oraş, şi văzu o coloana de fum, semn că o casă luase foc. Din fericire, era aproape de râu, aşa că oamenii aveau destulă apă ca să apere clădirile învecinate. Cât despre casa în flăcări, era atât de mult fum şi atât de dens, încât era clar că nu mai putea fi salvată.

Din curiozitate, chemă la el unul din slujitori, un tânăr ales tocmai pentru agerimea ochilor săi.

- Uitâ-te acolo! îi spuse, arătând spre incendiu. Poţi să-mi spui a cui e casa care arde?

Băiatul îi răspunse, ezitant:

- S-ar putea să fie a Neguţătorului Heron. Dar e prea mult fum ca să pot fi sigur!

Casa Neguţătorului Heron! Ce dezastru se

abătuse oare pe capul lui, în chiar ziua întoarcerii sale la...

Sir Bavis privi spre cer şi îşi dădu seama că, în timp ce el îşi îndreptase atenţia spre oraş, luceafărul de seară răsărise, şi acum strălucea precum un diamant pe cerul roşu-negru. Uită instantaneu de orice altceva, în afară de cuvintele rituale, îşi ridică sceptrul de ceremonie şi-l îndreptă spre steaua de pe firmament:

- Mâine legea îngăduie să fie doborât regele!

4

Saikmar, fiul lui Corrie, mergea ca prin vis sâ-şi ocupe locul printre ceilalţi membri ai Clanului Twywit, în sala de audienţe. In venele lui sângele vuia, ca apa unui torent de munte. Se simţea ca şi cum şi-ar fi privit propriile gesturi de la o oarecare distanţă, ca un beţiv căruia alcoolul îi retezase orice legătură între minte şi trup, fără însă a

diminua capacitatea de percepţie a celei dintâi. Işi dădea totuşi seama, chiar şi cu redusa lui experienţă în materie, că asemănarea cu beţia se oprea aici. Şi că, de fapt, starea lui putea fi catalogată mai degrabă drept extaz.

Cei de pe lângă el - mama lui, unchiul lui, care-i fusese tutore de la moartea tatălui său, surorile lui, mătuşile, verii până la al treilea grad - toţi erau mândri de el şi, pe măsură ce trecea pe lângă ei, spre locul lui din faţă, îl băteau pe umeri sau îi adresau vorbe de îmbărbătare. Dar el nu era deloc mândru de sine-însuşi. Extazul lui nu avea nici o legătură cu mândria. De fapt, el nici nu era cu totul prezent în sală. Parte din el era afară, departe, deasupra Colinelor Fumegânde, pilotându-şi planorul prin aerul turbulent - pierdut în mâine...

Uriaşa sală de audienţe semicirculară era plină de banchete aşezate în grupuri separate, în formă de pană, lăţindu-se treptat, de la cele din primul rând, pe care abia se puteau înghesui trei oameni, până la

cele de lângă perete, pe care puteau sta comod douăzeci de oameni. Ordinea în care se aşezau clanurile se trăgea la sorţi. Şi se nimerise ca în acest an Clanul Twywit să stea chiar în centru, astfel încât, ajungând la locul lui, Saikmar se trezi chiar în faţa tronului pe care urma să stea *sir* Bavis, prezidând adunarea.

Era vag conştient că majoritatea privirilor erau îndreptate spre el, dar nu voia să le ia în seamă. Ochii care-l priveau puteau vedea un adolescent aproape tot atât de înalt ca un bărbat, ciudat de subţirel, şi cu toate oasele, chiar şi cele ale craniului, mici şi uşoare - *oase de pasăre,* cum spuneau oamenii din popor. Cu câţiva ani înainte, nimeni n-ar fi văzut în el un potenţial reprezentant al clanului său, pentru că-şi petrecea cea mai mare parte a timpului studiind, dansând, cântând şi urcându-se în copaci de unul singur, departe de vânzoleala copiilor de vârsta lui. Dar acum, la optsprezece ani, învăţase să-şi folosească şi sâ-şi exprime graţia de dansator prin intermediul unui

planor, ale cărui comenzi ştia să le mânuiască la fel de delicat ca pe un instrument muzical, şi aceste calităţi, împreună cu constituţia lui fizică şi cu reflexele extraordinar de rapide, îl făcuseră să fie considerat cel mai bun din generaţia lui.

Şchiopătând uşor (amintire a unei căzături de pe un graat, în urma căreia rămăsese cu un picior mai scurt) unchiul lui, *sir* Malan Corrie, şeful clanului, veni să se aşeze lângă el, pe când mama lui lua loc de cealaltă parte. Mama lui avea o înfăţişare maiestuoasă şi, deşi îmbătrânea, ştia să-şi menţină o ţinută de o prestanţă regală.

Se auziră sunete de gong şi, o dată cu ultimele reverberaţii, în sală se aşternu liniştea. Uşile din spatele estradei se deschiseră şi îşi făcu apariţia *sir* Bavis, înconjurat de ajutoarele sale şi de slujitori, toţi îmbrăcaţi în splendide veşminte de ceremonie. Ochii lui Saikmar se pironiră fascinaţi pe figura încadrată de o barbă neagră şi bogată. Să fie oare adevărat ce

şoptesc bârfitorii, că acest nobil cap al celui mai nobil dintre clanuri îi drogase an după an pe concurenţi, ca să fie sigur că regele nu va fi doborât? Ah, aşa ceva nu era de crezut! Vocea aceea sonoră, care rostea acum invocaţii adresate zeilor, suna aidoma unui clopot al sincerităţii, iar Saikmar o simţea vibrându-i până-n măduva oaselor...

O dată invocaţiile terminate, se trecu la strigarea concurenţilor. Saikmar simţi cum inima începe sâ-i bată mai repede. Se răsuci să privească spre primul dintre rivalii săi, care se ridică şi-şi spuse numele notarului, pentru a fi trecut pe listă. Evident, concurenţii fuseseră aleşi cu săptămâni - unii chiar cu luni de zile - înainte. Dar, conform tradiţiei, notarul trebuia să-i audă rostindu-şi personal dorinţa de a se lupta cu regele şi să-i treacă pe lista de onoare. Pentru unii dintre ei, care dispăreau în craterul vreunui vulcan, acel rând pe o bucată de pergament era unicul mormânt pe care aveau sâ-l aibă vreodată.

In vremuri de demult, ziceau legendele,

ritualul nu era aşa de rigid ca acum. Numărul concurenţilor nu se reducea la unul de clan, şi puteau să participe chiar oameni ce nu se născuseră în Carrig. Unul dintre aceştia fusese chiar Red Sloin, eroul faimoasei balade. Aşteptând să-i vină rândul, Saikmar parcă auzi aievea câteva din versurile cântecului.

Apoi unchiul lui îi făcu semn să se ridice şi reveni, tresărind, la realitate, încercând să-şi îngroaşe pe cât putea mai bine vocea - o avea încâ foarte clară şi parcă prea subţire, doar o idee deosebită de cea a unui copil, şi fusese deseori tachinat din cauza asta - îşi rosti numele, clanul şi hotărârea de a lupta împotriva regelui.

O clipă după aceea uitase iar de toate, nu mai avea în cap decât vedenii ale zborului şi ale vânătorii de mâine. Mâine...

Nu reveni la realitate decât după ce ultimul dintre concurenţi îşi rostise numele, şi atunci într-un mod ciudat şi cu totul neaşteptat. Puţin mai devreme se auziseră uriaşele uşi din spatele sălii deschizându-se

şi închizându-se la loc, dar nimeni nu se întorsese să vadă ce se întâmplă, pentru că se gândiseră că trebuie să fie servitorii, veniţi să aprindă făcliile, sau cu vreo altă treabă de genul ăsta. Dar acum, de undeva din întunecimea din spate, răsună o voce profundă, de bas:

- Şi eu! Vreau şi eu să-l vânez pe regele vostru!

Uimiţi - şi *sir* Bavis era, poate, cel mai uimit dintre toţi cei de faţă - toţi nobilii se întoarseră să vadă cine vorbise. Ieşind din obscuritate, acesta se dovedi a fi un bărbat de cel puţin treizeci de ani, poate chiar mai în vârstă, solid şi brunet. Era îmbrăcat în portul celor din sud, cu o cămaşă largă, strânsă în centură, şi cu pantaloni la fel de largi, care-i fluturau pe picioare. Cu mâinile înfipte-n brâu, înfrunta sfidător privirile ostile ale celor de faţă.

După o clipă de linişte mormântală, indignarea împotriva intrusului izbucni precum o viitură ce reuşeşte să rupă un zăgaz, iar *sir* Bavis se văzu obligat să

poruncească purtătorului celui mai mare şi mai sonor gong să bată cu putere, de multe ori, în el, înainte de a putea domina, cât de cât, tumultul. Când se instaura o oarecare ordine în sală, strigă:

- Arată-te şi spune-ţi numele!

Cu figura lipsită de orice expresie, străinul înainta pe culoarul de lângă Clanul Twywit, şi Saikmar, cu inima bătându-i puternic, se întreba dacă presimţire e oare faptul că în cap continua să-i răsune insistent *Balada lui Red Sloin.*

Sir Bavis, pe jumătate ridicat din tronul lui, îl privea cu ochi mari pe străinul ce înainta.

- Dar... ai fost în audienţă dupâ-masă, împreună cu Neguţătorul Heron... Te recunosc! Eşti omul din sud, te cheamă Belfeor!

- Corect! răspunse sarcastic străinul. Dar vă rog, să nu-mi spuneţi că, din cauza asta, nu pot să-l vânez pe rege. Nici Red Sloin nu era din Carrig, şi nu vă cer altă favoare decât cea care i-a fost acordată şi lui!

Ţinând cont prin ce trecuse de când sosise în oraş, se gândea Belfeor cu o satisfacţie amară, avea senzaţia câ-şi făcuse o intrare cât se poate de impresionantă. Dintre toate ghinioanele cu putinţă, să dea tocmai peste cel mai mare, adică peste un agent galactic, ba să se mai şi trezească în chiar casa acestuia! Şi când te gândeşti că pe toată planeta dacă sunt o duzină, deşi probabil că numărul lor nu e nici pe jumătate.

Totuşi, până la urmă, lucrurile nu merseseră chiar prost de tot. Deşi Pargetty fusese la început cuprins de panică, trebuise să fie de acord că, dacă Heron - sau cum l-o fi chemând în realitate - dăduse buzna peste ei, neavând pe el decât un prosop, ba mai mult, se pierduse într-atât cu firea încât să li se adreseze în galactică, probabil că nu avusese nici o bănuială că musafirii lui sunt de origine extraplanetară. Ceea ce însemna, în primul rând, că deghizarea lor fusese foarte reuşită. Şi, în

plus, se putea deduce că, aproape sigur, nu reuşise să raporteze superiorilor lui despre prezenţa lor. Ceea ce însemna că nu era încă nimic pierdut. Cu condiţia să acţioneze rapid.

Servitorii intraseră în panică doar datorită utilizării armei energetice. Dacă le mai dădeau câteva minute, furioşi din cauza morţii stăpânului lor, probabil că cei mai curajoşi ar fi revenit. Aşa că înşfăcaseră comunicatorul şi-l puseseră la loc, în cutia lui de lemn, „altarul" care-l masca - o ascunzătoare cât se poate de normală, pentru că multe din cultele indigene venerau diverse relicve ancestrale, iar acoperământurile acestora erau protejate împotriva hoţilor de blesteme lungi şi ameninţătoare - îşi strânseseră puţinele lucruri pe care le aveau cu ei şi care le erau absolut indispensabile şi părăsiseră în grabă camera. Pe când ieşeau, Belfeor mai trase două impulsuri spre trupul Neguţătorului Heron şi observă că podeaua de sub cadavru începuse să ardă.

- O să dăm foc la casă! îi spuse el răstit lui Pargetty. Probabil că nimeni n-o să creadă povestea servitorilor, cel puţin până mâine lumea o să-i ia de nebuni, iar de mâine încolo, dacă ce mi-ai povestit tu se dovedeşte a fi adevărat, nu o să se mai poată atinge nimeni de noi.

Pargetty, alb la faţă, dădu din cap şi-şi scoase propria-i armă de sub cămaşă. Ţintind spre celălalt capăt al culoarului pe care se aflau, incendie şi acolo podeaua, cam în dreptul uşii de la apartamentul lui Heron. Pe când coborau scara exterioară, ca să ajungă în ograda din spate, îşi completară opera cu încă două impulsuri, trase la întâmplare prin ferestre, şi văzură cum din acoperiş încep să se reverse vălătuci de fum.

- Asta o să le dea suficient de furcă, spuse Belfeor cu răutate. Lemnul e uscat bine, în câteva clipe o să fie totul un adevărat rug. Şi acum, cred că e cazul să ne pierdem urma prin oraş.

Se răsuciră pe călcâie şi începură să se

depărteze cu paşi mari şi grăbiţi, mergând la întâmplare prin mulţimea de uliţe lăturalnice din apropiere. Atâta vreme cât putea vedea creasta citadelei stâncoase care domina Carrig-ul, nu exista nici un risc să se rătăcească.

- Cât mai e până la adunarea aia din fortăreaţă? Pargetty răsufla greu, luptându-se să ţină pasul cu tovarăşul său.

- Incepe imediat ce răsare luceafărul de seară, mi se pare că în sistemul ăsta sunt chiar doi. Afurisit să fie Heron că ne-a întrerupt! Voiam sâ-mi potrivesc ceasul după cel al navei!

- Cam peste cât timp crezi că or să înceapă cei de sus să fie neliniştiţi?

- Cred că deja îşi fac fel de fel de probleme, fir-ar să fie! Primul lucru pe care-l ai de făcut este să cauţi un loc unde poţi instala comunicatorul, să iei legătura cu ei şi să le explici ce s-a întâmplat. Şi să-i linişteşti, să nu cumva să intre în panică. Accentuezi că Heron n-a avut nici o posibilitate să comunice ceva despre noi şi

că nu există nici un motiv să nu continuăm conform planului. Probabil că Heron se folosea de călătoriile lui cu caravanele ca acoperire pentru un itinerar de patrulare regulată. Deci tu ai avut dreptate, nu există un agent permanent în Carrig. Şi, până o să ajungă cele întâmplate lui Heron la urechile unui alt agent de pe planetă, o să treacă luni de zile, în care avem suficient timp să ne fixăm aici.

Pargetty dădu din cap, cu o oarecare ezitare.

- Dar, parcă Heron trebuia să înainteze imediat un raport. Nu crezi că Patrula o să înceapă imediat investigaţii, dacă nu-l va primi?

- *Tu* întrebi asta? ripostă Belfeor. Credeam că *tu* trebuie să răspunzi la asemenea întrebări! Şi, înainte ca Pargetty, care începuse să se înroşească, sâ-i poată răspunde, continuă: Oricum, ăsta e un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Stai, cred că am mers destul împreună. O să mă întâlnesc cu tine la noapte, la... nu, n-o să ne putem

întâlni. Dacă mă acceptă să concurez, aşa cum presupun că vor face, cred că o să fiu obligat să trec prin toată parodia aia a lor, veghea de peste noapte şi tot restul. Deci, eşti pe cont propriu. Ne vedem după vânătoare. Vezi să nu faci tâmpenii!

După aceea nu mai avusese nici o problemă, nici măcar să intre în fortăreaţă. Pentru asta se folosise de o poveste atât de stupidă, încât aproape că îi fusese ruşine să o rostească, deşi fusese asigurat, din surse de prima mână, că se va bucura de succes. Le arătase gardienilor o mică amuletă din sud şi le spusese că este aducătoare de noroc şi că vrea să i-o dea lui Saikmar. Probabil că toţi pariaseră din gros pe el şi-i doreau tot norocul din lume, aşa că îl lăsaseră să treacă.

Şi, dacă legenda despre Red Sloin se va dovedi la fel de eficace - cine-o fi fost şi Red Sloin ăsta - era sigur că-şi va putea duce la bun sfârşit jocul gigantic în care intrase.

 De când strigătele zguduiau sala, Saikmar

îl privea nedumerit pe intrus. Părea *bătrân.* Cel puţin în calitate de *concurent* era bătrân. Şi solid bine, dacă nu chiar corpolent. Era greu sâ-ţi imaginezi un astfel de om pilotând un planor printre vârtejurile din Colinele Fumegânde. Dacă nu făcea exact ce făcuse şi Red Sloin în legendă - adică dacă nu-şi zdrobea planorul de gâtul regelui - cum putea spera un asemenea om să triumfe? Saikmar ştia foarte bine cât de mici erau propriile lui şanse de reuşită, chiar dacă avea avantajul reflexelor tinereşti şi al anilor de antrenamente zilnice, întrerupte numai în cele mai aspre luni de iarnă.

Totuşi, acest Belfeor nu avea aerul unui om dornic să moară.

Era absurd, trase Saikmar concluzia. *Trebuie* să fii şi tânăr, şi foarte agil, ca sâ-l poţi doborî pe rege, chiar dacă aveai de-a face cu unul nou şi neexperimentat. Era un postulat, asupra căruia căzuseră de acord toate autorităţile în materie. Şi, în toată istoria oraşului, nici un concurent nu reuşise sâ-l doboare pe rege mai mult de

patru ani consecutiv. După douăzeci şi cinci de ani începeai deja să înţepeneşti, să devii prea lent pentru a face faţă furiei dezlănţuite a unui parradil mascul.

Auzi o mişcare bruscă în spate. Se ridicase în picioare Luchan, reprezentantul de anul trecut al clanului său - al cărui planor se prăbuşise după o lovitură de aripă primită de la rege şi care, în urma accidentului, rămăsese fără o mână şi fără un ochi - şi începuse să urle la *sir* Bavis:

- E mâna ta aici! O intrigă de-a ta, ca să rămână puterea în mâinile Clanului Parradil!

Imediat strigătele se înteţiră, şi Saikmar simţi zgomotul vocilor bătându-i în cap ca nişte lovituri de pumn. Dinspre celelalte clanuri începură să fie aruncate şi alte acuzaţii, iar invectivele începuseră să zboare ca nişte suliţe. In cele din urmă Saikmar nu mai putu rezista şi sări în picioare, urlând să se facă linişte.

Deoarece el era concurentul cu cele mai mari şanse de reuşită, cei de faţă îi îngăduirâ, ruşinaţi, să vorbească. Nu-şi

pregătise deloc cuvintele, ele păreau să ţâşnească de-a dreptul din adâncul lui când strigă:

- Nu mai are nici unul dintre voi nici un pic de judecată? L-aţi privit pe omul ăsta, ce-şi zice Belfeor? V-aţi întrebat ce şanse are el în faţa regelui? Pretinde că astăzi vine pentru prima dată în oraşul nostru - indiferent cât de bun pilot de planor este, ce şanse are el, prin vârtejurile din Colinele Fumegânde?

Adevărul din vorbele lui îi izbi pe toţi. Văzu cum tot mai multe feţe devin gânditoare.

- Luchan! Daca ai fi în locul lui *sir* Bavis şi ai avea vreun plan murdar în minte, ţi-ai alege un asemenea om sâ-l trimiţi să lupte împotriva voinţei zeilor? Habar n-am ce-l face să vrea să ia parte la vânătoare, dar sunt convins că nu-şi dă seama la ce pericole se expune. Cred că riscă totul nebuneşte, doar din dorinţa de a obţine puterea. Ei bine, fie! Daca se crede Red Sloin, aşa sa fie! Va dovedi mâine dacă este tot atât de curajos ca Red Sloin. Iar dacă nu,

nu va avea parte decât de o moarte lipsită de orice demnitate. Eu spun că, dacă omul ăsta ţine cu tot dinadinsul ca regele să-i frângă gâtul, atunci e binevenit!

Râsuflând greu, Saikmar se aşeză la locul lui, uimit şi el de cele ce le rostise. Mama lui se aplecă, şoptindu-i un compliment la ureche. Dădu din cap neatent, aşteptând să vadă ce-o să se mai întâmple acum.

- Dar e împotriva obiceiurilor... se auzi o voce neliniştită, de undeva din stânga sălii.

- Impotriva obiceiurilor, poate. *Sir* Bavis părea să-şi fi recăpătat aplombul şi vorbea cu autoritatea lui obişnuită: Dar nu împotriva legii. Cred că Saikmar, fiul lui Corrie, a vorbit bine. Şi declar înaintea tuturor celor de faţă, şi mai ales pentru Luchan - a cărui limbă pare să fie mult mai slobodă decât când ne-am întâlnit ultima dată aici - că, înainte de seara asta, nu l-am mai văzut pe acest străin, Belfeor, decât o singură dată, azi, după-masă, când a venit să se pună sub protecţia autorităţilor orăşeneşti, împreună cu Neguţătorul Heron

şi ceilalţi oameni veniţi cu caravana acestuia, în afară de asta, nu ştiu absolut nimic despre acest om!

In tot timpul dezbaterii Belfeor nu mai spusese nimic. Rămăsese în picioare, în aceeaşi atitudine sfidătoare, cu mâinile înfipte în centură. Acum vorbi din nou:

- Deci sunt acceptat?

- Eşti acceptat, împotriva voinţei mele, împotriva voinţei tuturor celor de faţă, doar pentru că legea nu interzice asta, îi spuse *sir* Bavis cu amărăciune.

- In regulă! spuse Belfeor, întorcându-se rânjind spre nobilii din preajmă. Să ştiţi, prieteni, că nu sunt aici ca sâ-mi frângă gâtul regele vostru, cum a spus tânărul de mai înainte. Şi sper ca, într-o zi sau două, toate surâsurile astea dispreţuitoare cu care mă priviţi acum să dispară!

Văzând siguranţa de sine a omului, Saikmar avu ca o presimţire rea. Dar era ridicol să-ţi imaginezi că un asemenea om poate reuşi! Şi totuşi... atâta încredere nu se poate să nu aibă şi o bază undeva.

- Omul e cu siguranţă nebun, îi şopti unchiul său. *Posibil,* gândi Saikmar. Dar îi era teribil de teamă ca străinul să nu ştie ceva ce oamenii din Carrig nu cumva nu cunoşteau, şi ca acest secret să nu-l ducă la izbândă.

5

Nu era numai un străin, mai era şi necredincios pe deasupra - zeii nu vor permite, cu siguranţă, ca un asemenea om să triumfe asupra regelui! Intr-o capelă laterală întunecoasă a templului cel mare, la multe ore după ce fuseseră rostite, vorbele lui Belfeor încă mai răsunau în mintea lui Saikmar. Conform obiceiului, fiecare dintre concurenţi trebuia sâ-şi petreacă noaptea stând de veghe, în capela în care se găsea simbolul clanului său şi statuile zeilor - săi protectori. Cum nu aparţinea nici unui clan, intrusul îi pusese pe preoţi într-o mare dilemă în privinţa locului în care putea să

stea de veghe.

Şi, pe deasupra, Belfeor rostise, pe un ton voios, aşa cum nu trebuie niciodată să vorbeşti, când te afli într-o incintă sacră:

- Nu vă faceţi probleme pentru mine. E bun orice loc cât de cât confortabil, unde să pot trage un pui de somn, dacă o să simt nevoia.

Lâsându-se pe spate în scaunul lui tare, dăltuit dintr-un singur bloc de stâncă, Saikmar privi gânditor spre statuile zeilor şi spre twywitul care era simbolul clanului său. Dacă Belfeor va fi omorât în timpul vânătorii, asta va fi, evident, o răsplata meritată pentru impietatea de care dăduse dovadă până acum. Dar dacă supravieţuia, ba, mai râu, dacă cumva reuşea asta în detrimentul regelui...

Alungă cu hotărâre ideea asta absurdă din minte. Dar era conştient că admiterea intrusului între concurenţi pusese o responsabilitate aproape de neîndurat pe umerii lui. Citise asta în ochii tuturor, înaintea şi în timpul consacrării ce

precedase veghea: în ai mamei lui, în ai unchiului său, în ai preoţilor şi ai ajutoarelor lor... *El* era cel de care depindea soarta Carrig-ului în faţa ameninţării reprezentate de intrusul străin.

Ca să nu se mai gândească mereu la asta şi în speranţa că va găsi, astfel, o încurajare, începu să mediteze la natura twywitului, animalul care-i simboliza clanul. Era o sălbăticiune aproape tot atât de renumită ca şi parradilul: agilă, vicleană şi extrem de crudă. Avea aproape greutatea unui bărbat, iar picioarele din spate erau puternice şi musculoase şi le folosea din plin, când se arunca asupra prăzii, sau când avea nevoie să sară peste vreun obstacol - un râu, de pildă - situaţie în care îşi lipea de piept labele din faţă, înarmate cu gheare. Dar mersul lui normal era pe toate cele patru labe, un fel de fugă ţopăită şi iute. Avea capul aplatizat în partea de sus, cu fălci scurte, înzestrate cu colţi mari şi puternici, în partea de jos. Blana îi era deasă şi mătăsoasă, în nuanţe mergând de la bej-

deschis pe cap, până la maroniu-roşcat pe pântece şi maro-negru pe spate. Şi nu avea coadă.

Din alte puncte de vedere, era, însă, destul de nepotrivit ca simbol al unui clan: cu câţiva ani în urmă fuseseră decimaţi de o mare epidemie, şi acum doar cu greu mai vedeai câte unul prin ţinut, spre marea uşurare a fermierilor, care pierduseră multe vite, şi chiar copii, în fălcile lui, şi spre dezamăgirea celor care-l aveau ca simbol al clanului lor.

Să fie oare bine să susţii că te înrudeşti - fie şi numai prin totem - cu un animal de pradă? Saikmar nu-şi mai pusese niciodată până acum o asemenea întrebare, dar acum, amintindu-şi de copiii omorâţi de twywiţi, aceasta îi răsărise în minte aproape de la sine. Şi nu era deloc bine să te îndoieşti de înţelepciunea zeilor acum, când numai mâine atât viaţa lui, cât şi viitorul oraşului Carrig, depindeau de mila lor!

Privi spre statuia lui Maige, zeiţa vitezei şi a vântului, încercând să se concentreze

asupra virtuţilor întruchipate de ea, dar mintea îi refuza asta, continuând să hoinărească împotriva voinţei lui. Cândva existase şi un Clan Graat - era pomenit în Balada lui Red Sloin - şi, pentru prima dată, îl izbi o ciudăţenie: graatul era un animal de călărie şi povară, domesticit şi util, în timp ce twywitul, parradilul, coşivorul şi toate celelalte animale aflate pe totemurile clanurilor erau fiare sălbatice, cele mai multe extrem de crude.

Să fi fost, oare, în zilele în care clanurile îşi aleseseră simbolurile, şi graaţii animale sălbatice? Era o idee cu totul nouă şi neliniştitoare, dar deloc lipsită de sens.

Saikmar simţi câ-l trece un fior - nu din cauza frigului, deşi, sub plafonul înalt al templului, la această oră târzie din noapte, era departe de a fi cald - ci datorită neaşteptatului rezultat spre care-l îndreptaseră introspecţiile sale. De obicei, nimeni pe lume nu se gândeşte la schimbări revoluţionare. Sigur, anumite schimbări se petrec tot timpul, dar, de obicei, sunt

mărunte: o îmbunătăţire a profilului aripii de planor, sau a structurii ei, noutăţi importate din sud, modă schimbătoare în privinţa hainelor şi manierelor. Dar, de fapt, nu în privinţa lucrurilor cu adevărat importante.

Totuşi, dacă te gândeşti că şi graatul ar fi putut fi, odată, un animal sălbatic... Şi asta s-ar fi putut să fi fost pe vremea când pe locul Carrig-ului nu era nimic, nici măcar o cocioabă...

Să presupunem că Belfeor îl doboară pe rege. Neavând clan, oare ce va face el, după aceea? Va alege să fie adoptat de unul dintre clanurile existente, sau va crea un clan nou, al său? Şi, dacă va alege această ultimă soluţie, ce animal îşi va alege drept simbol al clanului său?

Supărat, Saikmar încercă din nou să-şi stăpânească gândurile. Era ridicol să te aştepţi ca Belfeor să aibă succes. Mai bine să continue să se gândească la ideea, mult mai neliniştitoare, că, la un moment dat, în trecut, unele lucruri se schimbaseră brusc şi

dramatic şi că era foarte posibil ca aşa ceva să se întâmple şi în viitor. Avusese totdeauna înclinaţii intelectuale, şi studiul îl atrăgea, aşa că ştia, aproape pe dinafară, cele mai multe poveşti şi legende despre venirea omului pe lume. Diverse detalii variau de la una la alta, dar, în esenţă, toate susţineau acelaşi lucru. Cândva, spuneau poveştile, omul fusese aidoma zeilor şi trăia într-o lume mult mai bună decât asta, de acum. Dar devenise arogant. Văzând asta, zeii suflaserâ în soare, astfel că acesta începuse să ardă de o sută de ori mai tare ca de obicei, ca un cuptor atunci când sufli aer cu foalele în el. Şi cei mai mulţi dintre acei oameni aroganţi fuseseră nimiciţi. Doar puţini - şi aceia numai datorită îndurării divine - reuşiseră să scape de furia dezlănţuită a soarelui. Aceştia reuşiseră să fugă cu o corabie peste un ocean extrem de întins - înţelepţii spuneau că e vorba de Oceanul de Vest - şi o bună bucată de vreme fuseseră obligaţi să trăiască într-un loc ca şi pustiu. Iar când avuseseră voie să se mute

iar în ţinuturi mai ospitaliere, fuseseră preveniţi să nu cumva să uite suferinţele prin care trecuseră. Căci, dacă vor mai îndrăzni să-i insulte vreodată pe zei, vor fi distruşi până la unul, o dată pentru totdeauna.

Mai departe, legendele ziceau că obiceiul vânătorii-de-rege fusese stabilit chiar de către zei, pentru ca în fiecare an omul să-şi aducă aminte că este o fiinţă fragilă şi imperfectă, din moment ce o creatură precum parradilul - care, totuşi, nu era decât un animal - era destul de puternică pentru a-l omorî şi destul de viclean pentru a scăpa din toate cursele şi capcanele pe care i le întindea. Dar aici puteai argumenta că sunt destule ţinuturi în care acest obicei nu există şi să susţii că vânătoarea-de-rege fusese inventată chiar de oamenii din partea locului, pentru a fi siguri că numai cei mai isteţi şi cei mai puternici dintre ei ajung să ia puterea în Carrig, conferind astfel clanului conducător acele calităţi fizice şi comportamentale care erau admirate mai

mult la parradili. Dar, ajuns în acest punct, orice raţionament începea să interfereez şi să se piardă în teologie, iar teologia era domeniul exclusiv al Clanului Parradil. Saikmar avea puţine cunoştinţe în materie.

Dar, oricum ai fi privit problema, un lucru era sigur: acesta era obiceiul în Carrig şi, în numele acestui obicei, mureau oameni în fiecare an. Şi nu era deloc potrivit ca un străin, lipsit de orice urmă de respect, să intre cu picioarele lui murdare pe acest tărâm sacru, aşa cum încerca să facă Belfeor. Saikmar se întoarse spre cealaltă statuie ce flanca twywitul, cea a lui Orie, zeul tuturor lucrurilor ascuţite - colţi, gheare, săgeţi, suliţe - şi-l imploră să tocească vârful armelor lui Belfeor, aşa ca să nu mai poată străpunge nimic în acea zi.

O dată cu zorile, pe străzi răsunară gonguri, vestind plecarea patrulei care, într-un fel, avea o misiune poate chiar mai periculoasă decât concurenţii înşişi, deoarece oamenii aceia trebuiau să

scotocească prin peşterile de pe înălţimile vulcanice, pentru a-l trezi pe rege din somnul lui de peste iarnă. In peşterile calde iernau foarte mulţi parradili, nu numai regele şi exista riscul să nimerească peste vreo femelă cu pui, care nu hibernase peste iarnă, şi care i-ar fi atacat imediat ce i-ar fi văzut. Regele însă era încă moale şi leneş şi, imediat după ce se trezea, prima lui grijă era să se înfrupte din proviziile pe care şi le strânsese astă toamnă, şi abia după aceea se arăta la lumină, astfel încât le lăsa destul timp oamenilor să se poată retrage în siguranţă.

Când sunetul gongurilor se pierdu în depărtare, preoţii veniră să-i ia pe concurenţi şi să-i ducă în templu, unde, în numele lor, urmau să se facă sacrificii pe altarul cel mare. După aceea, până când se trezea regele, fiecare era liber să-şi petreacă timpul după voie. Cei care nu erau prea nervoşi puteau încerca chiar să doarmă, pentru a-şi reface forţele după noaptea de veghe, lungă şi obositoare. Şi, spre marea

lui surprindere, exact asta făcu Saikmar: dormi toată dimineaţa pe o grămadă de mantale, în timp ce servitorii lui îi verificau planorul, schimbând bucăţile de kautsuk elastic cu care se lansau săgeţile şi încercând fiecare centimetru al corzilor comenzilor, pentru a fi siguri că sunt în bună stare şi nu se vor rupe cumva în aer.

Nu mai ştia ce se întâmplase cu Belfeor. Când se trezi şi întrebă de el, îşi dădu seama că nimănui nu-i prea păsa de soarta acestuia.

Fiecare clan avea propriu-i loc de lansare a planoarelor. Cel al Clanului Twywit era cel mai apropiat de oraş, aşa că grupul care-l însoţea pe Saikmar putea pleca aproape cu o oră mai târziu decât toate celelalte, fără a risca să-şi diminueze şansele de reuşită. Când ajunseră la platoul acoperit cu iarbă, aflat între colinele vulcanice, era aproape amiază. Priviră spre înălţimi, în căutarea vreunui semn de viaţă. Saikmar cunoştea locurile astea mai bine decât curtea casei în care locuia, pentru că zburase peste şi

printre cratere de sute de ori, şi fiecare dintre vulcani îi devenise ca un fel de prieten personal, unul era oricând gata să-i dea o mână de ajutor cu un curent ascendent, altul, când avea nevoie, îl adăpostea în spatele unui nor de fum negru... Şi totuşi, în timp ce servitorii fixau planorul pe rampa de lansare, îşi dădu seama că tremură.

- Emoţionat? îl întrebă Luchan. Ca fost reprezentant al clanului, avea dreptul să fie prezent la locul de lansare, deşi Saikmar ar fi preferat să nu-l ştie acolo - braţul lui lipsă şi ochiul închis pentru totdeauna îţi arătau într-un mod prea brutal ce era în stare să-i facă regele-parradil unui concurent prea îndrăzneţ.

- Puţin, recunoscu Saflcmar.

- Sper că nu ai consumat nimic venit din partea lui *sir* Bavis, murmură Luchan. Nici o cupă de vin, nici altceva!

Saikmar scutură din cap:

- Nu mi-a trimis nimeni nimic, spuse el. Mai vorbise cu Luchan despre asta, despre

acuzaţia scandaloasă că *sir* Bavis ar fi avut obiceiul sâ-i drogheze pe concurenţi.

Luchan dădu din umeri şi zâmbi trist.

- Eu am fâcut-o! Şi cred că n-am făcut bine... Dar, din moment ce ţie nu ţi-a trimis nimic, şi mie îmi lipseşte orice probă pentru a-mi susţine acuzaţia, în afară de faptul că ştiu că după ce-am băut cupa de vin trimisă de el parcă nu mai eram eu însumi, hai, mai bine, să nu mai vorbim de aşa ceva într-o zi ca asta. La ce te gândeai adineauri?

- La străin, la Belfeor, răspunse Saikmar. Imi dă o senzaţie ciudată. .. parcă ameninţătoare.

Luchan îl apucă de umăr cu mâna sănătoasă:

- Azi nu trebuie să fii îngrijorat decât de rege, prietene, nu de un străin nebun şi arogant! M-am interesat pe la oameni, nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el de când a plecat de la templu. Nimeni nu l-a văzut venind încoace cu vreun planor, nimeni nu are habar dacă şi-a instalat pe undeva vreo rampă de lansare, sau dacă are vreun

servitor sâ-l ajute... Credinţa mea e că şi-a schimbat hotărârea, că a renunţat şi că nu va mai îndrăzni sâ-şi arate vreodată faţa prin Carrig!

Saikmar tocmai se pregătea să răspundă că nu e de acord cu cele spuse de Luchan, când pândarul cu ochi ageri, de la marginea platoului, scoase un strigăt ascuţit:

- Flutură steagul galben! L-au găsit pe rege!

Imediat se dezlănţui o activitate febrilă. Unchiul său sări să-l îmbrăţişeze pe Saikmar şi sâ-i ureze noroc. Servitorii stăteau pregătiţi lângă greutăţile şi scripeţii lor, în timp ce el se înghesuia în cabina fragilă a planorului, îşi lega de trup corzile de siguranţă şi-şi aşeza la-ndemână cuţitul, pentru a le putea tăia rapid, la nevoie. Apucă manşa şi o puse în poziţia de decolare, împingând-o mult în faţă, pentru a intra în picaj imediat ce depăşea platoul, înainte de a se înălţa cu ajutorul curentului cald ascendent creat de cel mai apropiat dintre cratere. Apoi toţi începură să aştepte, o

aşteptare care păru că ţine o veşnicie.

- Vine! strigă, în sfârşit, pândarul, iar servitorii dădură drumul greutăţilor.

In clipa următoare, ochii tuturor erau aţintiţi spre rege, dar Saikmar nu îndrăznea încă să-şi întoarcă privirile într-acolo. Era prea preocupat să-şi stăpânească planorul prin sumedenia de curenţi înşelători dintre cratere şi să caute curentul ascendent ce urma sâ-l poarte într-o poziţie sigură, la peste trei sute de metri deasupra regelui. Când dădu, în sfârşit, de el, îşi permise să privească. Şi simţi că i se taie răsuflarea. Indiferent de câte ori zboară cineva deasupra Colinelor Fumegânde, cugetă el, nimic nu se poate compara cu senzaţia pe care o ai când împărţi prima dată văzduhul cu regele-parradil.

Acesta tocmai sărise leneş în aer. Era clar din ce peşteră ieşise - coada lui ţeapănă era îndreptată drept spre ea, ca o săgeată indicatoare. Regele, colorat în negru şi în albastru şi în auriu, strălucea în lumina soarelui. Sub pielea netedă, muşchii aripilor

se mişcau ca valurile unei mări de ulei.
Nimeni nu-şi aducea aminte să fi auzit de un rege care supravieţuise atât de mult. Şi nimeni nu-şi amintea să fi auzit de unul care ajunsese atât de... *mare!*

Văzându-i dimensiunile, Saikmar fu atât de uluit, încât planorul aproape că-i intră în vrie. Până astăzi nu mai zburase niciodată lângă rege, îl privise numai de la sol, studiindu-i obiceiurile. Corpul parradilului, de la umeri la rădăcina cozii, era de cinci ori mai lung decât înălţimea unui om, având forma unei chile de corabie în partea de dedesubt, plat şi lat deasupra. Coada şi gâtul dublau lungimea trupului. Iar în vârful gâtului curbat se înălţa capul bătrân şi înţelept, în formă de ciocan, care se răsucea, privind spre adversarii ce se înălţau în aer, pentru că acum decolaseră toate planoarele. Parcă sfidător, regele îşi deschise fălcile enorme într-un căscat roşu-sângeriu, apoi se lăsă pe aripa stângă - avea pe puţin douăzeci de metri acum, că era complet întinsă! - şi ţâşni în sus, împins de

curentul ascendent creat de un vulcan.

Inainte ca Saikmar să-şi dea seama ce se întâmplă, regele ajunsese la aceeaşi înălţime cu el şi continua să se înalţe.

Unii ziceau că parradilii copiaseră tehnica asta de la oameni şi de la planoarele lor. Saikmar credea că afirmaţia e prostie curată, susţinând că nici o creatură zburătoare, care-şi face cuibul pe Colinele Fumegânde, nu poate să nu descopere secretele aerului prin care zboară. Şi totuşi, privind eleganţa cu care regele se înălţa în aerul fierbinte, înţelese de ce unii oameni puteau avea impresia că este vorba de o dibăcie învăţată, aşa cum învaţă şi oamenii.

Regele părea să fie încă mahmur, pentru că nu făcu decât să arunce o privire către planorul lui Saikmar, apoi se avântă într-un picaj, dând din aripi, ca să scuture din ele amorţeala iernii. Liniştit, pentru că dorea să mai aştepte puţin înainte de a întreprinde primul său atac, Saikmar se hotărî să continue să ia înălţime, şi, în timpul ăsta, să vadă unde erau ceilalţi concurenţi.

Le recunoscu planoarele destul de uşor.
Fiecare clan avea culorile lui, şi aparatele erau vopsite corespunzător. Al lui era decorat în maro-negru deasupra şi maro-roşcat dedesubt. Celelalte erau vopsite în roşu aprins, în verde, dungate sau în pătrăţele...

Dar nici un planor nu trebuia să fie alb.

Işi dădu seama chiar în clipa în care-l văzu decolând - chiar dacă mintea i se revolta în faţa informaţiei transmise de ochi. Nici un planor nu putea urca aşa - la mai bine de un kilometru de cel mai apropiat curent ascendent! Şi totuşi era acolo, căţărându-se în cer cu un duduit asurzitor şi...

A avut impresia că timpul se opreşte în loc. Trecură multe minute până reveni la realitate şi se trezi că-şi manevrează planorul cu mişcări mecanice, spiralând spre terenul de aterizare, cu săgeţile la locul lor, neatinse. Pentru că pe cer nu mai era nici o ţintă în care să le tragă.

Asistase, neputincios, la cea mai teribilă

catastrofă care se abătuse vreodată asupra oamenilor şi asupra oraşului lor, iar amintirea acestei întâmplări nu-i va ieşi din cap până la sfârşitul zilelor pe care le avea de trăit. Planorul care n-ar fi trebuit să fie acolo, cel alb, se înălţase cu insolenţă să-l înfrunte pe rege şi scuipase ceva ce, cu tot cerul senin, păru ca un fulger. Peste o clipă regele - el care până atunci fusese numai majestate, înţelepciune şi ameninţare întruchipate - nu mai era decât o biată epavă, rostogolindu-se prin aer, fără o aripă, spre craterul vulcanului de sub el.

Iar Belfeor, străinul insolent, intrusul din sud, lipsit de orice respect faţă de zei, devenise conducătorul legiuit al Carrig-ului.

6

Era cel mai ridicat salariu cunoscut pe parcursul întregii istorii, şi plata se făcea în ani de viaţă. Dar, pentru că remuneraţia era atât de ridicată, condiţiile erau foarte stricte.

In alte domenii ale serviciilor publice proporţia câştigului era de patru la unu, sau şase la unu, sau chiar şapte la unu. Raportul ajungea la zece la unu doar în cazul Corpului Galactic. Mai direct spus, pentru fiecare an lucrat în cadrul Corpului, ţi se *garantau zece* ani de viaţă suplimentară, în condiţii de sănătate perfectă şi de vigoare tinerească.

Dacă supravieţuiai până când venea momentul revendicării plaţii.

Şi dacă aveai ce face cu anii ăştia în plus.

Şi, mai presus de orice, dacă reuşeai să te integrezi în cadrul Corpului şi să faci faţă. Durata minimă a contractului de angajare era de zece ani, şi, dacă te retrăgeai sau dacă erai dat afară înainte de termen, îţi pierdeai orice drept, pentru totdeauna. Nimeni nu-ţi mai oferea o a doua şansă de a te încadra într-un serviciu unde salariul era plătit în tratamente de longevitate.

Singură în anticamera biroului comandantului, Maddalena Santos se gândea la exact aceste detalii şi, brusc,

simţi că i se face frică. Avea douăzeci şi cinci de ani. Abia începuse să realizeze ce înseamnă viaţa - ce putea însemna *o viaţă de om.* Şi era înspăimântată că, din neatenţie, găsise cea mai bună soluţie să-şi arunce orice şansă pe Apa Sâmbetei.

Sub cupola bazei - aflată pe o planetă lipsită de atmosferă, ca toate bazele Corpului, pentru ca navele hiperfotonice să poată ieşi din sub-spaţiu cât mai aproape de suprafaţa ei - nu era niciodată frig, dar Maddalena simţi că o trece un fior. Existau puţine motive pentru o convocare la biroul comandantului, şi, practic, toate erau de rău augur. Mai ales că tocmai asolizase o navă revenită după o lungă misiune de patrulare la frontieră, care era programată să se îndrepte spre Pământ, pentru schimbarea echipajului şi pentru reparaţii. Acesta era modul în care corpmenii erau daţi afară: erau trimişi pe Pământ sau pe planeta lor de origine. Deşi, în aceste zile, doar puţini erau cei de pe Pământ care se înrolau.

Şi asta se încadra perfect în necazul ei.

Işi încleşta convulsiv mâinile pe braţele fotoliului în care stătea, şi buzele i se mişcară în tăcere. Rostite cu voce tare, cuvintele ar fi sunat cât se poate de potrivit cu momentul:

- N-am avut intenţia să mă port în halul ăsta!

Poate că nu... Dar oamenii au cam prea des obiceiul să facă lucruri pe care nu au nici o intenţie să le facă.

Rememorându-şi amintirile, îşi dăduse seama că, atunci când sosise aici, proaspătă absolventă a celei mai renumite universităţi de pe Pământ, mândră ca tot spaţiul de diplomele şi de calificativele ei, trebuie să le fi părut acelor corpmeni, mai în vârstă şi mai experimentaţi, cu care începuse să lucreze, extrem de arogantă şi plină de tupeu. Işi dădea seama că în prezenţa lor nu avea senzaţia că se află în faţa unor corpmeni autentici. Realitatea era departe de idealurile romantice. Şi atunci, inconştient, începuse să-şi trateze colegii de parcă ar fi fost nişte colonişti ignoranţi, care

trebuiau să fie epataţi de sofisticatul produs al Pământului însuşi, reprezentat de persoana ei.

Era, doar, evident că maniera pământeană era cea mai bună, în orice privinţă. Iar Maddalena era absolut la curent cu această manieră de a gândi. Şi, din cauza asta, era superioară tuturor. Fără urmă de dubiu!

A durat aproape un an până când şi-a dat seama cât de neplăcut le era colegilor să lucreze cu ea. In cazul unora, sentimentul era chiar mai apropiat de ură decât de o simplă şi benignă neplăcere. Şi încă şase luni - adică până acum - ca să afle cauzele. Şi abia ajunsese sâ-şi dea seama de cele întâmplate. Şi începuse sâ-i fie ruşine de comportamentul ei, să se crispeze doar amintindu-şi de vocea ei ridicată, în sute de momente diferite, mereu plângându-se de câte ceva:

- Aici nu e nimic distractiv de făcut! Nu te poţi gândi tot timpul numai la muncă! Pe Pământ nu m-am simţit niciodată plictisită, găseşti totdeauna ceva de făcut, ceva

drăguţ, ceva nostim şi distractiv!

Sau, dacă subiectul nu era monotonia vieţii, atunci era mâncarea, sau locuinţele standardizate, sau mirosul curentului de aer de la vreun ventilator, sau incompetenţa manifestată de cineva, în vreo problemă care nu o privea câtuşi de puţin pe ea... sau orice altceva la-ndemână.

In fiecare perete al anticamerei se găsea câte un multipanou. Atinse comenzile celui mai apropiat de ea şi îl fixă pe oglindă, îşi simţea faţa arzând. Şi, privindu-şi imaginea reflectată, văzu că roşise, de jenă în faţa prostiei de care dăduse dovadă. Nu cu multă vreme în urmă s-ar fi simţit îngrozită până şi la ideea de a roşi din cauza cuiva. Dar acum era convinsă că ăsta e un semn bun. Ca un fel de febră, care demonstra că organismul ei începuse să se apere împotriva bolii.

Pe când se privea, îşi dădu seama de încă ceva: poate că acorda prea mare importanţă acestui trup şi acestei feţe. Aici, la o bază a Corpului, la mai bine de doi paraseci de cea mai apropiată planetă civilizată, un trup nu

era privit decât ca un vehicul, capabil să transporte o minte din loc în loc. Importantă era totdeauna mintea. Prima, ultima şi singura armă de care dispunea omul în faţa universului. Şi ea-şi dorea - simţea nevoia - să ajungă sâ-şi perceapă cât mai curând frumuseţea ca pe un dar al naturii, nu ca pe un scop în sine.

Chiar dacă... era vorba de un dar ceva mai substanţial, îşi întoarse puţin capul într-o parte.

Roşeaţa din obraji se dusese, şi tenul îi revenise la normal: imaculat, puţin bronzat, cu o uşoară tentă de măsliniu, care venea parcă de dedesubt. Ochii îi erau mari şi negri, cu gene lungi, naturale. Părul bogat şi negru era tuns scurt (şi la asta protestase şi se plânsese în stânga şi-n dreapta!) deoarece, dacă are lungime mai mare de doi centimetri şi jumătate, se poate prinde în garnitura de etanşare a căştii costumului spaţial, atunci când e nevoie să te echipezi rapid, în caz de pericol, sau dacă se dă vreo alarmă. Dar asta nu făcea decât să

accentueze ovalul aproape perfect al capului. Un cunoscut de pe vremea facultăţii, student la arte antice preatomice, îi spusese ca parcă ar fi fost sculptat de Brâncuşi. Umerii îi erau uşor lăsaţi, talia subţire, iar picioarele erau cu centimetri buni mai lungi decât ar fi trebuit să fie, respectând proporţia normală în raport cu trunchiul, dându-i un aer de înălţime şi de fragilitate.

Işi dădu, brusc, seama că se săturase până peste cap şi de aparenţa aceea de fragilitate. Probabil că, de fapt, nu era decât o autosugestie - excepţionalul produs al Pământului, prea fin pentru a-şi freca coatele laolaltă cu coloniştii ăştia grosieri!

Şi, mulţumită acestei autosugestii idioate, avea toate şansele să-şi fi aruncat deja pe Apa Sâmbetei mult-doritul secol de viaţă suplimentară.

Din peretele de lângă ea se auzi o voce impersonală:

- Practicant Santos, poftiţi în biroul domnului comandant!

Reflex, se ridică în picioare. Se gândi: *Practicant!.* Şi asta o irita profund. Se aşteptase să fie confirmată în grad de locotenent - aşa cum se întâmpla în covârşitoarea majoritate a cazurilor - după un an. Şi, când evenimentul nu avusese loc, începuse să se plângă în faţa oricui o asculta, zicând că asta nu e din cauză că nu face faţă muncii ce i se încredinţase, ci pentru că oamenilor nu le place de ea. Nu credea în cele spuse. Vorbea doar ca să se afle în treabă.

Dar s-a întâmplat să dea peste cineva care şi-a pierdut în cele din urmă stăpânirea de sine, care i-a răspuns că are perfectă dreptate, şi abia atunci, îngrozită, şi-a dat seama că *a fi o prezenţă plăcută* făcea parte din munca ei, ba, mai mult, că acestei sarcini de serviciu nu-i făcuse *deloc* faţă. Şi, din *acel* moment, începuse adevărata ei educaţie.

Dar, aproape sigur, *acest* moment, de acum, va însemna sfârşitul procesului.

Pătrunse pe uşa de la biroul

comandantului pe cât de elegant era în stare, dar, când raportă, simţi că vocea îi tremură uşor. Comandantul Brzeska păru sa nu observe asta şi îi spuse pe un ton perfect neutru să ia loc. Se execută, gândindu-se: *Nu e singur, mă întreb dacă ăsta e un semn bun sau rău!*

Il cunoştea pe bărbatul care stătea lângă comandant, e drept, doar din vedere. Era un bărbat cu o figură parcă veşnic obosită, cu părul încărunţit prematur, fapt care probabil se întâmplase în timpul vreunei misiuni de patrulare, când nu avusese la-ndemână tratamente de longevitate. Nava lui asolizase ieri. Când îşi dădu seama de primejdia implicită pe care o reprezenta prezenţa acestui om, simţi că toate speranţele ei s-au spulberat.

Totuşi... să fie oare în stare Brzeska să-i comunice că o dă afară, în prezenţă unui străin?

Nu vorbea nimeni, doar comandantul de patrulă se uita la ea din cap până-n picioare. Avea o privire neplăcut de pătrunzătoare, ca

şi cum ar fi fost în stare să-i evalueze toate posibilităţile doar pe calea asta. In cele din urmă se întoarse către comandant şi îşi ridică întrebător o sprânceană. Brzeska dădu din cap şi începu să vorbească.

- Practicant Santos, dânsul este maior de patrulă Langenschmidt.

Maddalena reuşi cu greu sâ-şi aştearnă un zâmbet forţat pe figură şi aşteptă să audă ce urmează. Comandantul părea să aibă dificultăţi în privinţa alegerii cuvintelor. Trecu, poate, mai bine de o jumătate de minut, înainte ca el să continue:

- Ei, bine, Santos! O să-ţi spun tot ce am de spus în prezenţa domnului maior Langenschmidt, pentru că este cinstit şi necesar ca el să audă totul. Cred că nu e nici o noutate dacă-ţi spun că eşti cea mai detestată persoană care a pus vreodată piciorul în această bază, atât sub comanda mea, cât şi a oricui altcuiva. Iţi dai seama de asta?

Adunându-şi tot curajul de care mai dispunea, Maddalena răspunse aproape

şoptit:

- Mi-am dat seama, nu cu mult timp în urmă. Şi mi-am dat toată silinţa, încercând să corectez acest fapt.

- Sunt bucuros să te aud vorbind astfel, continuă Brzeska cu sarcasm. Deşi, până acum, n-am remarcat să fi avut prea mult succes. De fapt... te rog să citeşti asta.

Apucă un raport din faţa lui, de pe birou, şi i-l întinse. Ea îl luă şi începu să-l citească, de parcă era în transă:

„Atât datorită incapacităţii congenitale de a colabora cu corpmenii mai experimentaţi, cât şi datorită prejudecăţilor adânc înrădăcinate, practicant Santos pare absolut necorespunzătoare ca ofiţer de carieră."

Continuă să privească cuvintele scrise pe hârtie mult timp după ce acestea îi fugiseră din faţa ochilor, dispărând ca într-un fel de ceaţă.

- In regulă, acum dă-mi-l înapoi, zise Brzeska, luându-i hârtiile din mână şi mototolindu-le. După care le aruncă în coşul de gunoi, unde dispărură imediat,

transformate într-un norişor de fum, şi se lăsă pe spate în scaun.

- Ala era raportul pe care voiam să-l trimit pe Pământ, cu nava domnului maior, şi pe tine cu el o dată. Iţi dai seama care ar fi fost consecinţele?

Trebuie să mă şi torturezi? Dar Maddalena avea gura prea uscată ca să poată scoate vreo vorbă, aşa că se mulţumi să dea din cap.

- Hrmhîî! Dar se întâmplă că dispui de un atu important, în situaţia de faţă. Conform dosarului dumitale, pe care l-am studiat destul de des - de fiecare dată când mă întrebam cum dracu' ai fost selecţionată pentru angajare la noi şi, cred că-ţi dai seama, asta s-a întâmplat *foarte* des! - ai o aptitudine deosebită pentru limbile străine, corect? Şi, în timpul facultăţii, principala dumitale activitate secundară a fost arta dramatică în contact direct cu publicul, actoria, cum era numită, da?

Maddalena dădu din nou din cap.

- De altfel, am senzaţia că jumătate din

problemele dumitale, zise Brzeska oftând, se datorează faptului că dramatizezi, că te imaginezi jucând un rol, în loc să iei realitatea aşa cum e şi să-i faci faţă direct. Ei bine, datorită lipsei acute de personal operativ de la ora actuală, ai şansa să verifici dacă aceste capacităţi de care dispui te îndreptăţesc să beneficiezi, în totalitate, de statutul pe care se pare că-l consideri al dumitale de drept. Se întoarse spre Langenschmidt: Gus, spune-i despre ce e vorba!

Uşor ezitant, maiorul începu să vorbească.

- Cred că eşti la curent cu principala sarcină a Patrulei în acest sector, zise el.

Crezi că sunt absolut imbecilă? Vorbele îşi croiau drum furioase către buze, dar, cu un efort serios, Maddalena reuşi să şi le-nghită. Şi să răspundă cuminte, ca o şcolăriţă:

- Căutaţi planete pe care s-au stabilit refugiaţi de pe Zarathustra, le ţineţi pe cele deja descoperite sub supraveghere,

introduceţi şi retrageţi agenţi, pe acele planete care sunt încă izolate de restul comunităţii galactice.

- Perfect. Ei bine, de aproape doi ani nu am mai primit nimic de la unul dintre cei mai valoroşi agenţi planetari ai noştri. Conform zvonurilor, care ne-au fost transmise de alţi agenţi, omul nostru a murit, dar nimeni nu ştie exact în ce fel. In general totul nu ar fi decât o treabă de rutină - este vorba de o planetă înapoiată din cele mai multe puncte de vedere, şi, în asemenea condiţii, nu au loc schimbări dramatice de la o generaţie la alta. Dar, într-unul din oraşele aflate pe teritoriul supravegheat de fostul nostru agent, se întâmplă nişte lucruri foarte ciudate. S-ar putea să fie vorba de o descoperire tehnică excepţională, ducând la un salt cultural deosebit, sau poate a avut loc o revoluţie, sau puterea a fost luată de un cuceritor. Nu ştim despre ce e vorba. Tot ce-am aflat este, în cel mai bun caz, la a treia mână, deformat de transmisia orală şi de exagerările inerente într-un nonsens

absolut. Pentru a crea o acoperire solidă unui agent permanent, care să acţioneze în aceeaşi zonă, vom avea nevoie de cel puţin un an, dacă nu chiar doi, şi asta s-ar putea dovedi un interval periculos de lung. I-am înaintat domnului comandant o propunere de acţiune imediată, şi dânsul a fost de acord să trecem la fapte.

- Şi uite-aşa se face Santos că, dumneata fiind singurul membru al personalului operativ de care mă pot dispensa, chiar cu plăcere, ai de ales. Considerând că sufletul dumitale gingaş a fost destul şi profund ofensat că are obligaţia de a tolera prezenţa pădurarilor ăştia înapoiaţi care bântuie pe aici, dacă refuzi această misiune n-ar fi decât o dovadă de consecvenţă. In fond, pe planeta de care vorbim oamenii nu sunt numai neciopliţi, ci de-a dreptul nespălaţi, nu numai nesofisticaţi, ci de-a dreptul inculţi.

Sub avalanşa vorbelor sarcastice ale comandantului, Maddalena începu să tremure. Era obligată să-şi utilizeze toată

voinţa ca să-şi păstreze cât de cât stăpânirea de sine, zicându-şi că, după felul în care se comportase de când sosise aici, merită din plin să i se vorbească astfel.

- Evident, continuă Brzeska, dacă refuzi, voi reface raportul pe care l-am aruncat, exact în termenii pe care i-ai citit. Şi te trimit pachet, cu raport cu tot, pe Pământ. Şi rămâi fără plata aceea de un secol.

- Definitiv, spuse Maddalena. Nu avusese intenţia să scoată vreo vorbă.

- Definitiv, confirmă Brzeska.

In timp ce-l asculta pe comandant, Langenschmidt arăta din ce în ce mai îngrijorat. Acum interveni, pe un ton nesigur:

- Pavel, ai utilizat nişte termeni destul de tari la adresa practicantului Santos. Te cunosc destul de bine şi sunt convins că motivele pentru care ai făcut asta sunt cât se poate de întemeiate. Dar, dacă aşa stau lucrurile, poate că ideea în sine nu poate fi pusă în practică. Intr-un loc ca ăla, un - hm - agent neadecvat ne-ar face mai rău chiar

decât absenţa unui agent.

Maddalena trase adânc aer în piept.

- Domnule maior, spuse ea, acum un an şi jumătate, când am sosit aici, nu eram decât un fel de păpuşă, mică şi proastă. Credeam că, fiind născută pe Pământ, mi se cuvine totul şi ştiu orice, despre orice subiect. Acum mi-am dat seama care e realitatea - complet. Şi aş dori să profit de orice posibilitate, pentru a încerca sâ-mi râscumpăr prostia de care am dat dovadă. Nu pot face mai mult decât să-mi utilizez la maximum toate posibilităţile de care dispun, dar cred că oamenii aceia, care m-au găsit aptă pentru Corpul Galactic, nu s-au înşelat în totalitate. Sunt hotărâtă să aflu dacă există ceva bun şi util în mine şi sunt gata să accept orice misiune mi s-ar încredinţa, indiferent cât de dificilă, în spaţiu, pe o planetă, oriunde.

- Sper că-ţi dai seama, murmură Langenschmidt privind nu la ea, ci în jos, spre mâinile lui mari şi osoase, că este posibil să pierzi nu numai secolul dumitale

de viaţă suplimentară, ci chiar şi restul duratei dumitale naturale de viaţă, da? Pe Planetele de Refugiu Zarathustra viaţa e foarte aspră!

- Dacă refuz această misiune, nu credeţi că va trebui să suport pe tot restul *duratei mele naturale o* senzaţie oribilă, de ruşine de mine însămi? Iar asta este o eventualitate care nu mă tentează chiar deloc!

Brzeska fornăi scurt şi înăbuşit în scaunul lui.

- Santos, iar dramatizezi, oftă el. Pe vremea când arta dramatică era încă practicată de actori profesionişti, exista o legendă, despre un actor tânăr şi necunoscut, care devenea faimos peste noapte, pentru că vedeta din rolul principal se îmbolnăvea, şi el, sau ea, trebuia să-i ia locul. Trebuie să înţelegi că misiunea ta nu are nimic măreţ în ea, că nu te aşteaptă nici un fel de glorie la capătul ei. Eşti, pur şi simplu, pe post de dop. Te trimitem acolo ca să astupi o gaură. Trebuie să te duci într-un anume loc, să afli ce se-ntâmplă acolo, *şi*

nimic altceva. Iar când vei părăsi planeta, vom fi cu atât mai mulţumiţi cu cât vom şti că de existenţa ta au aflat cât mai puţini oameni. N-o să devii vedetă şi n-o să ai parte de urmă de glorie. Clar?

- Am înţeles, răspunse Maddalena pe un ton înţepat.

- Bine. Nu mai râmîne decât să şi dovedeşti că aşa e. In regulă, Gus - de acum o las pe mâna ta.

Langenschmidt se ridică în picioare.

- Urmeazâ-mâ, Santos, spuse el. Incepem imediat.

7

Gus Langenschmidt era convins că, într-un fel, el se afla într-o poziţie mai bună decât comandantul Brzeska, sau decât orice alt ofiţer legat de o bază planetară a Corpului. De exemplu, la o bază îţi dădeai repede seama că rareori existau mai mult de jumătate din oameni cărora să le pese cu

adevărat de munca lor, să fie pasionaţi de ceea ce făceau. Restul nu făceau decât sâ-şi îndeplinească conştiincios obligaţiile de serviciu, adunând grijulii câte zece ani de viaţă pentru fiecare an al contractului de muncă, şi atât. Pe când, la bordul unei nave a patrulei, munca era făcută din pasiune, de *toţi* oamenii echipajului. Era obligatoriu. Dacă ar fi fost altfel, ar fi înnebunit, pur şi simplu, cu mult înainte de a ajunge să îndeplinească şi un singur angajament pe zece ani.

Şi mai avea un avantaj faţă de comandant: misiunile îl făceau să meargă dintr-un loc într-altul. Pe parcursul unui singur tur de patrulare punea, de obicei, piciorul pe cel puţin zece sau douăsprezece planete diferite - evident, în condiţii de conspirativitate absolută - în timp ce Brzeska rămânea pironit sub cupola acestui dom.

Dar, dintr-un anume punct de vedere, fundamental, comandantul beneficia de o situaţie mult mai bună. Dacă s-ar fi întâmplat să ia ceva o întorsătură într-adevăr proastă,

ar fi fost angajată *sine die* responsabilitatea lui Brzeska, în calitate de ofiţer comandant al acestui sector galactic. Dar *greşeala* i-ar fi aparţinut, nominal, lui Gus Langenschmidt.

O condusese pe Maddalena în biroul care-i fusese repartizat pe perioada cât urma să rămână la bază şi tocmai se lăsa într-un fotoliu.

- Ia loc, zise el, făcând un semn cu mâna, fără a indica ceva anume. Ea se execută nervoasă, iar el o privi din nou, scrutător.

Era departe de a fi de acord cu modul de gândire al lui Brzeska. Pe scurt, comandantul îi spusese ceva de genul:

„Să fii sigur că nu pe ea aş alege-o pentru o misiune ca a ta, daca aş avea, într-adevăr, posibilitatea unei alegeri. Dar, dacă este îndrumată cum trebuie, cred că va face faţă. Fata a descoperit de curând cât de importantă este opinia celorlalţi colegi despre ea, o chestie pentru care nu şi-a închipuit vreodată până acum că va trebui să-şi dea vreo osteneală, să o cultive. Când

a venit aici, credea că trebuie s-o privim toţi extaziaţi, doar pentru că e frumoasă şi pentru că e originară de pe Pământ. Ne-am dat toată osteneala să-i facem praf şi pulbere ideea asta, şi acum încearcă să-şi reclădească toată structura internă de respect faţă de sine pe nişte baze solid fundamentate şi valabile. Aşa că este în căutarea unei provocări. Poate că misiunea ta este cu o treaptă, sau poate chiar două, mai dură decât ce aveam eu în cap să-i ofer în sensul ăsta, dar, cel puţin, sunt sigur că este în formă din punct de vedere psihic şi că va aborda orice va face cu hotărâre."

Ei bine, te poţi face frate si cu dracu' până treci de lac...

Incepu să vorbească, surprins să-şi dea seama că vocea îi era aspră şi guturală:

- Care e părerea ta despra munca îndeplinită de patrulă? Despre agenţii noştri planetari şi despre tot ce se întâmplă, legat de munca noastră, în ungherul asta de galaxie, uitat de lume?

Luată prin surprindere, ea tresări şi

începu:

- Ei bine... cred că...

- Te rog să mă scuteşti de citatele de manual de la cursurile de pregătire, pe care încerci să ţi le aminteşti. Ce obişnuiai să spui despre munca noastră?

Maddalena îşi muşcă buza, dar îşi săltă capul şi-l privi drept în ochi.

- La început, imediat după ce venisem, spuneam că nu înţeleg de ce trebuie să ne irosim o grămadă de timp valoros, pentru a supraveghea treburile unor degeneraţi, care se bălăcesc în nămol, ca porcii. Nu mai cred că o asemenea concepţie este valabilă. Dar nici nu am avut timp să-mi formez o alta, care s-o înlocuiască.

- Pare un răspuns cinstit, dădu Langenschmidt din cap. Nu dorea să se vadă că era mult mai mulţumit de sinceritatea ei decât se aşteptase să fie. Deci, din punctul ăsta de vedere, suntem chit. Tu nu-ţi poţi da seama ce-i împinge pe nişte oameni ca mine să facă ceea ce fac, iar eu nu-mi pot da seama cum pot crede nişte

oameni ca tine că fac, într-adevăr, ceva.

Am văzut că te uitai nedumerită la părul meu cărunt - nu, nu încerca să negi. Ridicase mâna, oprindu-i vorbele înainte de a fi rostite. Ţi se citea pe faţă exact ce gândeai: „Dacă e destul de în vârstă să fi ajuns să încărunţească, înseamnă că a adunat la activ multe secole de viaţă - de ce nu s-o retrage?" Ei bine, trebuie să recunosc, sunt înrolat de *ceva* vreme, dar nu mă retrag pentru că nu-mi imaginez o utilizare mai bună pentru secolele mele de viaţă suplimentară decât tot munca pe care o fac acum. OK! Am impresia că, deşi în căpşorul ăla frumos al tău sunt multe noţiuni teoretice legate de activitatea Patrulei, nu reuşeşti să stabileşti o legătură directă între acestea şi realitate. Aşa că o să începem pregătirea de la zero, şi, dacă te simţi tentată să-ţi pierzi interesul pe parcurs, pentru că ai mai auzit vorbele mele pe undeva, *să nu cumva să îndrăzneşti să faci asta.* Eu nu-ţi spun poveşti teoretice, eu am văzut tot, cu ochii mei, am pipăit şi am

mirosit lucrurile de care vorbesc, şi, ceea ce-ţi spun acum, s-ar putea să-ţi salveze chiar viaţa într-o bună zi.

Intinse mîna, apăsă pe un buton, şi biroul se cufundă în întuneric. Pe unul din pereţi prinse să strălucească o hartă stereoscopică a sectorului galactic în care se găseau. Luând în mână un indicator luminos, Langenschmidt începu să arate cu el pe hartă, în timp ce vorbea.

- Sistemul ăsta are o planetă locuită. Şi ăla. Şi ăla. Toate cele şase din nucleul de acolo. Alte două de după ele, şi, suntem aproape siguri, şi alte câteva mai îndepărtate. Cel puţin, ultima dată când le-am vizitat, erau încă locuite, dar, pe unele planete, populaţia se lupta cu nişte condiţii aşa de vitrege, încât nu puteam risca să plasăm vreun agent permanent printre supravieţuitori. Aşa că, la ora actuală, s-ar putea ca una sau două dintre ele deja să nu mai fie locuite de fiinţe umane, datorită vreunei epidemii, mai ales. Misiunile mele de patrulare n-au ajuns atât de departe până

acum.

- Cred că nu ţi-a scăpat motivul pentru care sunt grupate aceste planete locuite în zona asta, la o asemenea distanţă de cea mai apropiată planetă civilizată, ce zici?

Maddalena îşi aminti că va trebui să suporte încă al dracului de multe împunsături de aici încolo, aşa că răspunse cât mai calm cu putinţă:

- Zarathustra.

- Exact. Acum şapte secole şi jumătate, covârşitoarea majoritate a navelor cu refugiaţi de pe Zarathustra s-a îndreptat în direcţia acestor sisteme solare - nave pline cu oameni smulşi de pe planeta lor natală când cerul acesteia era în flăcări şi când mările şi oceanele începuseră, practic, să fiarbă, din cauza novei. In panica lor, oamenii fuseseră mulţumiţi să-şi scape pielea. Aşa că au ajuns - aceia care au mai apucat să ajungă în vreun loc - doar cu ceea ce aveau pe ei. A fost o realizare fantastică faptul în sine, că au reuşit să evacueze atât de mulţi oameni: aproximativ două milioane

şi un sfert de suflete, îmbarcaţi în vreo trei mii de nave. O bună bucată de vreme am fost convinşi că nu a supravieţuit decât mâna de oameni care au reuşit să ajungă pe Alfa Baucis, pe partea dinspre Sol a Zarathustrei. Descendenţii celorlalţi supravieţuitori nu au reuşit să reia legătura cu noi decât cu o sută douăzeci de ani în urmă, şi abia atunci am aflat cât de multe alte nave reuşiseră să ajungă pe planete locuibile.

- Până atunci, evident, dezvoltarea acestor societăţi fusese în voia sorţii. Poate că, în cazul tău, ideea nu este încă valabilă - înţeleg că eşti foarte tânără - dar, pentru majoritatea oamenilor, în subconştientul cărora s-a înrădăcinat adânc existenţa tratamentelor de longevitate, un secol de viaţă nu este un interval prea lung. Măsurat în generaţii - o noţiune mai apropiată de modul de gândire al oamenilor - un secol înseamnă patru până la şase asemenea unităţi. Dar treizeci de generaţii este un interval de timp suficient de lung pentru ca

galactica să evolueze pe aceste planete izolate mai întâi în dialecte, apoi în limbi distincte, astfel încât un individ din nord ajunge să nu se mai poată înţelege cu cel din sud. Ăsta e unul dintre aspectele care nu e niciodată îndeajuns subliniat în amfiteatrele alea confortabile de pe Pământ, unde se ţin cursurile de pregătire: ce groaznică prăpastie poate interveni în comunicare, datorită unei limbi lipsite de unitate!

- Şi încă ceva ce nu e explicat, de obicei, cum trebuie. Când eşti obosit şi bolnav - din cauza unui microb local extrem de neplăcut - şi, pe deasupra, şi flămând ca toţi dracii, pentru că suliţa ţi s-a rupt în animalul pe care încercai sâ-l vânezi, când focul ţi-e stins de la ruperea de nori de marţea trecută, aşa că, şi dacă ai fi doborât animalul cu pricina, tot n-ai fi avut la ce sâ-l găteşti, atunci dai dracului toate poveştile lui tata-mare despre zboruri între stele şi despre oraşe cu milioane de oameni şi nu le mai consideri decât halucinaţii senile ale

unui bătrân nebun. Nu te mai preocupă decât probleme practice, stringente pentru supravieţuire. Nici nu-ţi mai dai măcar osteneala să citeşti, pentru că ţi se pare mai folositor să exersezi trageri cu arcul şi cu săgeţile decât sâ-ţi pierzi timpul cu asta. Cât despre scris - cui sâ-i scrii? Dacă urli un pic mai tare, te faci auzit de toată suflarea umană de pe planetă!

- Ca urmare, atunci când am început să cercetăm planetele pe care se găseau refugiaţi de pe Zarathustra, am găsit unele pe care oamenii nu mai erau decât nişte sălbatici - mai ales datorită bolilor provocate de deficienţe nutriţionale în timpul copilăriei. Dar pe alte planete începuseră, deja, să se dezvolte nişte civilizaţii extrem de promiţătoare. Evident, nu din punct de vedere tehnologic, nici nu se poate pune problema. Chiar dacă într-un grup de refugiaţi se găseau specialiştii necesari, e o cale foarte lungă de la vâna de minereu de fier la oţelul aliat de înaltă rezistenţă. Şi încă şi mai lungă de la zăcământul de oxid de

uraniu la reactorul atomic!

- Ei bine, printre altele, Patrula are sarcina să supravegheze aceste planete. Una din lecţiile pe care omenirea nu le-a învăţat decât cu foarte mare greutate este aceea că nu ştim, şi nici nu vom şti vreodată, totul. Mai mult, în opinia anumitor oameni, societatea galactică pare să fi intrat într-o epocă de stagnare apatică, şi oamenii nu mai au nici o motivaţie să caute direcţii noi de dezvoltare. Şi, din câte am aflat până acum, nu este imposibil ca societatea de pe vreuna dintre aceste planete să descopere ceva ce nouă ne-a scăpat - să perfecţioneze mai mult decât noi ştiinţele umaniste, de exemplu, sau să dezvolte biochimia la un nivel similar celui la care noi am adus electronica. Aşa că nu am interferat deloc în dezvoltarea acestor lumi, nici nu ne-am făcut cunoscută prezenţa, n-am făcut nimic altceva decât să observăm.

Maddalena simţi undeva, în adâncuri, cum drăcuşorul din ea se revoltă. Până acum Langenschmidt nu-i spusese nimic ce nu

auzise deja, în perioada de pregătire pe care o parcursese înainte de a veni aici. Şi totuşi... într-un fel *era* o mare diferenţă. Vorbele nu veneau din partea unui conferenţiar complet detaşat de fapte, ci de la un om care era suficient de pasionat de subiect, încât sâ-i dedice viaţa sa suplimentară, pe care şi-o câştigase muncind din greu. Aşa că se forţă să continue să-l asculte cu atenţie.

- Observarea şi supravegherea este, însă, imperativă. Din două motive, în primul rând pentru că aceste civilizaţii ne relevă nişte noutăţi absolute în sociologia evoluţiei umane. Studiind, timp de un secol, planetele pe care s-au stabilit refugiaţii de pe Zarathustra, am aflat mult mai multe despre modul în care marile invenţii, sau descoperirile epocale pot afecta o civilizaţie, decât am fost în stare să deducem după un mileniu de analiză atentă a istoriei terestre. Al doilea motiv este
că oamenii Corpului şi ai Patrulei nu sunt singurii interesaţi de aceste planete.

- Planeta Sclavilor, rosti Maddalena.

- Exact. Planeta Sclavilor. Asta ţi-a spus-o cineva, sau ai dedus-o de una singură?

- Cred că mi-a spus cineva, murmură ea.

- Nu mai fă mutra asta spăşită. Important e faptul că ţi-ai adus aminte de asta în contextul potrivit. Bine! Evident, Planeta Sclavilor nu era una dintre planetele colonizate în panică de zarathustrani. Locuitorii ei erau răpiţi sistematic de pe planetele lor natale şi obligaţi să se stabilească pe această planetă, cândva nelocuită, pentru a constitui o forţă de muncă ieftină, destinată exploatării resurselor fantastice de metale uşoare de la faţa locului. Iar schema a funcţionat timp de două sute doisprezece ani, până când s-a format Patrula şi am aflat ce se întâmplă acolo.

Langenschmidt se foi în scaun, încercând să se aşeze cât mai confortabil.

- In ciuda faptului că se ştie că Patrula stă de veghe, există permanent riscul ca un

grup, de pe vreo planetă civilizată, să încerce să beneficieze de posibilitatea de a domina o populaţie superstiţioasă şi înapoiată cultural, de pe o planetă bogată şi aproape virgină, în scopul obţinerii unor profituri, evident, enorme. Tentaţia e mare, şi, în cazul de care ne ocupăm acum, acest risc este deosebit de acut. Dacă aşa stau lucrurile, intruşii nu se vor putea mişca după bunul plac prea mult timp. In fond, planeta în cauză este pe itinerarul meu de patrulare şi mai am încă cinci agenţi acolo, în cel mult zece ani am pune mâna pe ei. Dar, cum majoritatea cultelor şi legendelor locale au la bază ideea zborului interstelar, simpla cunoaştere a faptului că există oameni dincolo de cerul planetei ar fi aproape o catastrofă, în unele societăţi, în care revenirea la barbarism n-a fost niciodată completă - şi cea la care mă refer se găseşte exact într-o astfel de situaţie - mentalitatea oamenilor nu este afectată foarte tare de superstiţiile locale. Dar apariţia unor intruşi din spaţiu ar putea

dezlănţui un val de isterie religioasă fără precedent, care probabil că le-ar marca şi încetini profund evoluţia socială.

- Uite, ăsta e sistemul despre care vorbesc. Işi mişcă indicatorul, fixându-i fasciculul strălucitor pe un sistem solar aflat la circa douăzeci şi cinci de paraseci de bază. PRZ - Planetă de Refugiu Zarathustra - numărul paisprezece. Populaţia totală - localizată pe un continent şi pe insulele mai mari din imediata vecinătate a acestuia - depăşeşte cu puţin două milioane de suflete. Pe planetă n-a asolizat decât o singură navă, cu opt sute de refugiaţi la bord. Climatul este foarte favorabil. Şi este o planetă de clasă A, pe care fiinţele umane pot consuma fără probleme o serie de plante şi animale indigene. Cel mai mare oraş de pe planetă se numeşte Carrig şi este situat la intersecţia principalei căi comerciale nord-sud cu un râu navigabil, care face legătura cu Oceanul de Vest. Carrig-ul are şaptesprezece mii de locuitori şi domină un teritoriu suficient de mare ca

să poată fi categorisit drept oraş-stat sau, dacă vrei, drept un mic stat naţional. Acolo a murit agentul nostru, sau a fost omorât, încă nu avem idee ce s-a întâmplat. Din nefericire, nu mai înaintase un raport de destul de multă vreme, deoarece era deghizat ca stăpân de caravane şi nu putea utiliza comunicatorul subeteric în timpul călătoriilor decât cu mare dificultate.

- Carrig-ul - cel puţin aşa susţin socio-geografii noştri - are o asemenea poziţie, încât este, practic, condamnat să devină capitala întregului continent, atunci când comunicaţiile vor evolua suficient, pentru a permite extinderea guvernării spre coaste, în toate direcţiile. Până atunci, vor trece probabil printr-o serie de războaie, dar, cu puţin noroc, poate vor scăpa de ele înainte de a inventa alte arme, în afară de arcuri şi catapulte. Deşi, din nefericire, locuitorii din Carrig dispun deja de planoare extrem de manevrabile, pe care le construiesc dintr-un lemn uşor - ceva asemănător bambusului, doar că mai rezistent - peste care întind piei

de animale bine tăbăcite, şi, dacă îi dă cuiva prin cap să arunce din ele lichide incendiare, sau să tragă cu săgeţi otrăvite... Scuză-mâ, m-am depărtat de subiect. Dar vreau să-ţi descriu cât mai bine realitatea de la faţa locului. Unde rămăsesem?

- Vorbeai despre poziţia oraşului Carrig, îndrăzni Maddalena.

- Aşa e. Şi mai voiam să adaug că pe Paisprezece au avut loc nişte fenomene orogenetice destul de târzii. Deriva continentală este încă serioasâ şi, la nord, nu departe de Carrig, există un sistem extrem de complex de falii geologice, cu o activitate vulcanică corespunzătoare.

- Şi întreaga zonă colcăie de elemente grele. Pe scurt, geologia are pur şi simplu grijă ca, atunci când oamenii locului vor reinventa tehnologia nucleară, Carrig-ul să dispună de cea mai mare rezervă de combustibil atomic de pe întreaga planetă, chiar sub nas.

- Planeta Sclavilor? zise iar Maddalena.

- Ei bine, pentru o bandă de aventurieri ar

fi tentant, nu crezi? Şi, dacă se hotărăsc să treacă la fapte, ar dispune şi de toată forţa de muncă de care ar avea nevoie.

Maddalena ezită.

- Dar există vreo dovadă că cineva încearcă să...?

- Absolut nici una. Nu voiam decât să-ţi arăt de ce considerăm zona asta ca deosebit de sensibilă şi de ce avem nevoie urgent de prezenţa unui agent acolo. In materie de informaţii sigure nu dispunem de prea multe date. Ştim că în Carrig societatea este organizată într-un sistem de clanuri - şapte clanuri egale şi rivale, plus unul nominal neutru şi deasupra intereselor politice, un fel de ordin preoţesc. Succesiunea la conducere este stabilită printr-o competiţie anuală, un duel aerian fantastic între oameni pilotând planoarele de care am pomenit mai înainte şi un animal înaripat, numit parradil, care este sacru şi care simbolizează calităţile regalităţii. Clanul câştigătorului ia puterea şi, ca să zic aşa, formează cabinetul, pe durata anului care urmează, preluând atât

administraţia cât şi strângerea impozitelor. Teoretic, oricine poate lupta împotriva regelui-parradil, cu condiţia respectării unor anumite formalităţi, dar, de o bună bucată de vreme, participarea a fost restrânsă la câte un reprezentant din partea fiecărui clan.

- Insă, conform unor rapoarte pe care le considerăm sigure, recent, la acest ritual, a participat un intrus şi *a câştigat.* Poveştile spun că, pentru asta, a utilizat un *fulger!* Slee, agentul nostru cel mai apropiat de Carrig, are impresia că s-ar putea ca cineva să fi inventat praful de puşcă, deoarece în regiunea vulcanică sunt multe zăcăminte de sulf, iar guano-ul de parradil este foarte bogat în nitraţi de sodiu şi de potasiu - exact substanţele de care ai nevoie pentru a fabrica nişte explozivi simpli. Iar dacă acea persoană şi-a imaginat cumva şi vreun procedeu de a face nişte bombe, sau, şi mai rău, rachete, intrusul s-ar putea hotărî să lanseze Carrig-ul într-o serie de războaie de cucerire.

- Şi vrei ca eu să mă duc acolo şi să aflu despre ce e vorba în realitate?

- Exact, spuse Langenschmidt. Şi îţi doresc mult noroc. Dar te rog să mă crezi pe cuvânt, norocul, oricât de mult, n-o să-ţi fie nici pe departe suficient!

8

Faptul că, timp de douăzeci şi cinci de ani, eşti un anume gen de om nu poate fi schimbat peste noapte, oricât de mult ţi-ai dori asta. Aşa că, pe parcursul pregătirii intensive la care era supusă, în vederea misiunii ei pe PRZ 14, Maddalena dădu de multe ori frâu liber vechilor ei nemulţumiri şi firii ei rebele. In cele din urmă, reuşi sâ-l facă până şi pe Gus Langenschmidt să se piardă cu firea şi s-o întrebe răstit:

- In fond, ce dracu' te-a îndemnat să te înrolezi în Corp?

- Plata! ripostă ea.

- Şi la ce dracu' o să foloseşti un secol de

viaţă suplimentară, dacă nu eşti în stare să utilizezi cum trebuie nici măcar ce ai de la natură?

Insulta directă o potoli. Şi, după un timp, reuşi sâ-şi ceară chiar scuze, iar lucrurile începură să meargă mult mai bine. Dar era clar că o reformă totală a caracterului ei urma sâ-i ia mult timp şi că nu era deloc o problemă simplă.

Ceea ce o ajuta cel mai mult în timpul pregătirii era faptul că, în ciuda firii aparent posace şi a sarcasmului, Gus Langenschmidt se dovedea mai aproape de ideea preconcepută asupra corpmanului ideal, pe care şi-o formase ea pe Pământ decât oricare din cei cu care lucrase până acum, de un an şi jumătate, de când fusese trimisă la post. In subconştient ajunsese să fie convinsă că munca administrativă, pe care o efectuase ea de când sosise la bază, este unica misiune avută vreodată de Corp. Şi descoperi, oarecum ruşinată, că Langenschmidt este, virtual, un polymath, capabil să redea oricând din memorie

frânturi de fraze în limbile vorbite pe Paisprezece, reguli privind relaţiile reciproce ale acestora, atât între ele cât şi în raport cu limba-mamă din care evoluaseră, etimologii în raport cu galactica şi cu Irani, cea de-a doua limbă vorbită pe Zarathustra înainte de catastrofă... După cum spusese el însuşi, nu fusese pe Paisprezece decât de trei ori. De două ori dusese comunicatoare unor agenţi, care şi le distruseseră pe ale lor. Iar o dată însoţise un student la analiză sociologică, ce dorea mai multe detalii despre ritualurile religioase decât îi putea furniza agentul rezident, care nu era specialist în materie. Cu toate astea, probabil că ştia mai multe despre Paisprezece decât cei mai bine informaţi băştinaşi de pe planetă.

Maddalena era foarte mândră de abilitatea ei lingvistică şi se considera cel puţin dotată în materie de etimologie. Dar diferenţa între a analiza o limbă pe hârtie şi a învăţa să vorbeşti trei limbi străine - fiecare cu patru sau cinci dialecte locale - suficient de bine

ca să poţi fi luat drept băştinaş, oricare dintre ele ai folosi-o, i se părea enormă.

Situaţia devenise şi mai proastă după ce se îmbarcase la bordul crucişătorului lui Langenschmidt, pentru călătoria până pe Paisprezece. Jumătate din echipaj trebuia să fie schimbat şi să intre într-un lung concediu de refacere. Şi, de data asta, deşi nici unul dintre ei nu era născut pe Pământ, aleseseră ca nava să fie reparată şi reechipată pe Pământ şi ca ei să-şi petreacă concediul acolo. Zece ani în Patrulă îi uzase până la limita suportabilului, şi acum permisia le fusese amânată, ca să o ducă pe ea pe Paisprezece. Nimeni nu-şi rostea gândurile cu voce tare, dar acestea erau atât de evidente, încât parcă se materializau, plutind, în atmosfera navei: *Ar fi bine să-ţi dai toată silinţa în misiunea asta, să merite într-adevăr osteneala pe care ne-o dăm cu tine...*

Privit din exterior, echipajul o trata ca pe absolut orice alt agent care era dus la destinaţia sa, cu o politeţe fără cusur, dar,

din cauza asta, îi era încă şi mai greu să îndure situaţia.

Din fericire, era obligată sâ-şi petreacă cea mai mare parte a călătorie recapitulând cunoştinţele asupra tipurilor de societăţi de pe planetă şi perfecţionându-şi conversaţia în diversele limbi vorbite acolo. Iar asta o ferea, în mare măsură, de obligaţia de a purta discuţii politicoase cu echipajul, pe care simţea că aproape nu le-ar fi putut tolera.

Petrecea ore în şir rulând, în mod deosebit, benzile dezinhibatorii pregătite de psihologii de la bază. Când venise momentul să detalieze motivele implicite care făcuseră ca pentru această misiune să fie aleasă o femeie, Langenschmidt fusese brutal de direct, şi cât se poate de explicit. Ii spusese că, la fel cu multe alte culturi de acelaşi nivel, Carrig-ul era dominat de bărbaţi, femeile aflându-se într-o poziţie socială secundară. Totuşi o femeie are întotdeauna la dispoziţie o armă cu ajutorul căreia poate domina un bărbat: trupul ei. De

aceea era recomandabil ca, pentru a-şi asigura o poziţie cât mai sigură, o dată sosită în Carrig, să devină urgent amanta uneia din notabilităţile locale, de preferat un şef de clan. Aşa că trebuia să se elibereze rapid de dezgustul ei instinctiv faţă de reprezentanţii masculini ai populaţiei de pe Paisprezece, să nu-i mai privească drept barbari. Erau nespălaţi, adevărat. Erau barbari, iarăşi adevărat. Deci, pentru a se putea împăca cu soarta asta, era nevoie de o restructurare profundă a prejudecăţilor în personalitatea ei.

N-a descoperit cât de adânc înrădăcinate erau aceste prejudecăţi decât după ce i s-a spus care urma sâ-i fie acoperirea. Faptul că, din punct de vedere raţional, era evident că aceasta o punea într-o poziţie atât convenabilă cât şi sigură, se izbise permanent de platoşa ideilor ei preconcepute. Şi chiar şi acum, când nava se apropia de destinaţie, avea încă destule dificultăţi în a-şi accepta rolul.

Acoperirea fusese sugerată de agentul

planetar staţionat cel mai aproape de Carrig, Slee, a cărui proprie acoperire era meseria ce, local, era numită „manager de hetaire", dar pe care o exprimare mai verde ar fi categorisit-o, fără ezitare, drept „proxenet". In teritoriile de la sud de Carrig se dezvoltase un sistem al femeilor de consumaţie, ce părea o încrucişare între sistemul japonez al gheişelor şi sistemul amantelor oficiale din Grecia antică: curtezane de înaltă clasă, instruite atât în domeniul muzicii, al dansului şi al conversaţiei, cât şi în arta practicării amorului, erau parte integrantă din viaţa oricărui om bogat. Iar cei care nu-şi puteau permite serviciile permanente ale unei hetaire erau deserviţi de „manageri" având încheiate contracte cu mai multe fete. Această profesie - de altfel perfect respectabilă şi către care părinţii erau încântaţi să îşi îndrume fiicele, în special datorită educaţiei, altfel inaccesibilă, de care aveau posibilitatea să beneficieze - se impunea pregnant pentru necesităţile

misiunii ei. Fetele lui Slee erau deja fără să ştie, o sursă permanentă de informaţii pentru el, permiţându-i să fie la curent cu noutăţile şi cu bârfele de pe aproape tot continentul. De altfel, puţinele informaţii despre evenimentele din Carrig fuseseră furnizate chiar de el, prin intermediul fetelor.

Destul de recent, raportase Slee, apăruse şi în Carrig moda închirierii hetairelor. Ce putea fi, deci, mai normal decât să o trimită pe Maddalena la Carrig, în calitate de angajată a sa, însărcinată cu „testarea pieţei", în vederea deschiderii unei filiale a întreprinderii sale? In plus, între Carrig şi teritoriile din sud comunicaţiile erau destul de reduse, aşa că ar fi putut pune, fără nici o problemă, toate eventualele stângăcii de limbă şi de maniere pe seama originii ei, presupusă din sud.

Până la urmă fusese şi ea obligată să se încline în faţa logicii şi avantajelor oferite de acest plan. Dar, pentru a fi în stare să îl şi accepte, era obligată să ruleze de câteva ori pe zi benzile pregătite de psihologi.

Singura mea mulţumire adevărată, îşi zicea Maddalena, stând în faţa oglinzii din cabina ei şi verificându-şi costumaţia pe care urma s-o poarte, *este că mi-a crescut părul.* I se injectaseră trichogibereline în pielea scalpului şi, de când plecaseră de la bază, părul îi ajunsese aproape la umeri, aşa cum era obişnuită sâ-l poarte. Acum îl avea strâns şi acoperit cu un fel de năframă din dantelă albă. Trupul îi era prins într-un corsaj din aceeaşi dantelă albă, la care se adăuga o pereche de chiloţi din dantelă roşie - o lenjerie surprinzător de plăcută la atingere. Pe deasupra avea o tunică şi pantaloni largi, negre şi brodate cu galben şi verde, împreună cu un fel de capă galbenă, cu un motiv verde, brodat. Pentru mers pe stradă, sau în călătorii, avea o manta foarte largă ale cărei poale puteau fi ridicate cu nişte şireturi în locurile noroioase, cu o glugă ce o apăra de ploaie. In picioare avea papuci roşii, şi, pentru exterior, un fel de galoşi enormi, din lemn şi piele, căptuşiţi cu

un soi de buret.

Pregătirea garderobei o făcuse pentru prima dată să-şi dea seama - *să simtă* - de enormele resurse ale Corpului. Mai întâi fusese propunerea lui Slee, transmisă prin comunicator, de a se deghiza în hetairă şi de a poza în „funcţionară" a lui. Propunerea fusese aprobată. Apoi se luase legătura cu biblioteca. In mai puţin de zece minute Langenschmidt avea în mână o bandă cu eticheta: „ZRP 14 - Teritorii Colonizate Sudice - Costumaţie feminină Grup 3: Grupuri Sociale Nemeştesugăreşti".

Iar o oră mai târziu îi fuseseră deja aduse hainele propriu-zise, care i se potriviseră perfect, fără cea mai mică modificare, de la prima probă.

Se depărta de oglindă şi începu sâ-şi verifice şi restul bagajului. Un cufăr din lemn autentic, de pe Paisprezece - evident, materialul era sintetic, dar specificaţiile de fibră fuseseră preluate de pe o altă bandă din bibliotecă, pe care erau stocate informaţii referitoare la esenţele lemnoase

utilizate pentru lucrări artistice în lemn, astfel încât, exceptând analize chimice avansate, putea fi confundat cu un produs local. In cufăr se mai găseau încă cinci sau şase costume similare cu cel pe care îl purta, cosmetice, un comunicator subeteric ascuns sub fundul dublu şi o cutie cu unguente preparate din plante.

Plus un instrument muzical asemănător unui nai culcat, pus în funcţiune de un burduf ca de cimpoi. O altă bandă le furnizase nu numai schiţele instrumentului şi instrucţiunile de utilizare, ci şi treizeci de melodii populare interpretate cu ajutorul lui şi versurile unei duzini de cântece tradiţionale, toate foarte lungi, cu care însă nu avusese nici o problemă, memorându-le în timpul somnului, sub hipnoză.

Plus o pensulă, un calup de cerneală şi un caieţel de hârtie aspră, deoarece, ca hetairă, trebuia să compună catrene flatante pentru clienţi.

Plus o cutie decorată cu intarsii - foarte bine încuiată - şi cu ideograme religioase pe

capac, invocând o soartă groaznică

asupra oricui ar fi îndrăznit s-o deschidă fără a i se permite deoarece, aşa cum declarau ostentativ inscripţiile, conţinea moaştele strămoşilor ei - în fapt adăpostind o armă energetică foarte bine încărcată care, în caz că cineva ar fi forţat, totuşi, încuietoarea, s-ar fi topit pe loc şi s-ar fi transformat într-o masă amorfă de metal amestecat cu plastic.

Apucă instrumentul - se numea „piap'r" ceea ce, în traducere, însemna pur şi simplu „piper", după lemnul din care era făcut - şi-i umflă burduful, începu să cânte o melodie scurtă şi tristă. Dar pe la jumătate trebui să se oprească, pentru ca începuse să tremure aşa de tare, încât nu-şi mai putea controla mişcările.

Era îngrozitor de speriata.

Ei bine, doar de asta existau pe lume tranchilizantele. Dar de încordare nu va scăpa, va rămâne în adâncul ei, dacă nu acuta, măcar mascată, până când va ajunge pe planetă şi se va convinge că tot

scenariul, şi, mai ales, identitatea ei se dovedeau fără reproş în faţa cercetărilor localnicilor. Se luaseră toate măsurile de prevedere posibile, se mersese până acolo încât se analizase şi comportamentul şi antecedentele fiecăruia dintre clanurile din Carrig, pentru a se stabili care dintre ele era înclinat spre idei progresiste şi, prin urmare, mai susceptibil sa adopte obiceiul din sud, de închiriere a hetairelor.

Şi totuşi, ori de câte ori îşi repeta toate astea, ca sâ-şi facă mai mult curaj, nu putea scăpa de o apăsătoare senzaţie de dezastru iminent.

Gândurile deprimante i-au fost întrerupte de un apel al lui Langerschmidt, care-i cerea să vină pe puntea de comandă a crucişătorului, spre care o porni imediat, chiar în costumul în care era îmbrăcata. Când intră, maiorul îşi ridică ochii de pe o bandă care tocmai sosise şi dădu din cap aprobator, dar, totuşi, parcă absent, preocupat de altceva.

- Din câte îmi pot eu da seama, arăţi perfect intrată în rol, spuse el. Te descurci foarte bine chiar şi cu mersul, e perfect. Ei bine iartâ-mâ că te-am deranjat chiar înainte de asolizare, dar am primit comunicarea asta de la Slee şi cred că ar fi bine să o auzi şi tu.

Introduse caseta în fanta unui lector. Imediat pe ecranul acestuia apăru Slee, cu o înfăţişare extrem de exotică în costumul lui, aproape la fel de împopoţonat ca şi cel purtat de Maddalena. Spre deosebire de Heron, având o locuinţă stabilă, îşi putea permite să menţină şi o legătură video, nu numai audio. Şi părea neliniştit.

- Gus, am veşti noi şi îngrijorătoare. După cum ştii, am încercat să aflu cât mai multe în legătură cu moartea lui Heron. Casa lui a ars din temelii, ceea ce a fost un adevărat noroc, fiindcă astfel a fost distrus şi comunicatorul, dar şi un ghinion teribil, pentru că a dispărut orice urmă, orice dovadă palpabilă, ori în foc, ori atunci când a fost curăţat locul. Aşa că nu ne putem

bizui decât pe relatările servitorilor lui, iar aceştia sunt înfiorător de speriaţi de ceea ce s-a întâmplat. Şi Carrig-ul este, oricum, prea departe, astfel că la mine nu ajung decât zvonuri.

- Dar s-a auzit ceva, strâns legat de străinul ăla, Belfeor, care a devenit conducătorul Carrig-ului. Iţi aduci aminte, se zicea că l-a doborât pe regele-parradil cu ajutorul unui fulger, şi eu am interpretat asta ca fiind un fel de racheta primitivă, propulsată cu praf de puşcă.

- Ei bine, după spusele unui fost servitor al lui Heron, eliberat recent din balamuc, unde a fost închis după moartea stăpânului său fiindcă nimeni nu-l mai credea întreg la minte, Belfeor e cel care l-a omorât, ba mai mult, a fâcut-o folosind tot un fulger. Se poate presupune că Heron a aflat ceva despre el, şi, pentru a-l împiedica să intervină, Belfeor a pus o mină, sau ceva de genul ăsta, în casa lui Heron, aruncându-l în aer cu totul. Nu văd nici o altă explicaţie plauzibilă. E al dracului de greu să separi

faptele reale din fantasmagoriile poveştilor ăstora, chiar dacă eşti familiarizat cu modul de gândire al localnicilor. *Trebuie* să plasăm urgent un agent în Carrig, să vedem ce e adevărat şi ce nu din toate astea. Incerc să găsesc un pretext să mă duc acolo chiar eu - poate c-o să plec spre nord cu o caravană de pelerini, deşi asta i-ar nedumeri profund pe toţi prietenii mei, care mă ştiu drep sceptic incurabil. Mi-aş fi dorit din tot sufletul ca nivelul de civilizaţie să fie ceva mai ridicat şi ca oamenii ăştia să fi inventat, deja, noţiunea de turism!

Langenschmidt opri lectorul. Privi la Maddalena.

- Se pare că e mare nevoie de tine acolo jos, murmură el. Eşti gata? Revenim în curând în spaţiul normal, acum efectuăm manevrele necesare pentru a intra pe orbită pe partea întunecată a planetei.

Maddalena încuviinţă, dând din cap. Iar avea gura prea uscată ca să poată scoate vreo vorbă.

- Atunci pune-ţi costumul şi du-ţi bagajele în navetă. Vin şi eu, în cel mult un minut.

- O să mă duci chiar tu jos?

- Am făcut-o de multe ori, mormăi Langenschmidt. Hai, şterge-o!

Aşezată în spatele lui în naveta prelungă, semănând cu un ac, ce urma să-i coboare neobservaţi pe suprafaţa planetei, Maddalena se foia, încercând sâ-şi aranjeze cât mai bine ciudatele-i veşminte în interiorul costumului spaţial şi asculta discuţia dintre Langenschmidt şi pilotul crucişătorului, care parcurgeau *checklist-ul* obligatoriu înainte de orice lansare. Era interzis personalului să utilizeze navetele de asolizare fără costumele spaţiale - era prea riscant.

O dată verificarea terminată, pilotul trecu echipajul în starea de alarmă ce preceda orice revenire în spaţiul fizic real şi amândoi se încordară, în aşteptarea acelei combinaţii speciale de fior-convulsie, care însoţea

totdeauna revenirea la viteze sub-luminice. O clipă mai târziu se auzi din nou vocea pilotului, pe jumătate gâtuită de uluire:

- Pe toţi...! O navă pe orbită!

Maddalena simţi că îngheaţă. Langenschmidt se răsti în microfon:

- O navă? Ce fel de...?

Nu reuşi să mai continue. Se auzi o bubuitură formidabilă, urmată de un scrâşnet metalic, şi, înainte de a leşina, Maddalena mai apucă să se gândească doar că, probabil, va muri.

9

Saikmar, fiul lui Corrie, refugiat fără un ban în buzunar, o porni pe coridorul lung şi bântuit de curent al sanctuarului, spre uşa deformată, prin care vântul sufla deja cu putere, vuind uneori. Păşea hotărât, deşi era foarte atent, să nu fie cumva atacat prin surprindere.

Apropiindu-se de ieşire, calea îi fu tăiată de bătrâna preoteasă Nyloo şi de însoţitoarea ei permanentă, o fetiţă de vreo şapte sau opt ani - unul dintre acei copii născuţi de o femeie venită în pelerinaj şi lăsat la sanctuar, ca ofrandă. Copila avea ochii rotunzi şi mari, plini de un fel de înţelepciune, mai degrabă prematură decât precoce. Saikmar se simţea întotdeauna neliniştit în prezenţa unor astfel de copii.

Bătrâna preoteasă i se adresă în dialectul antic, cu accent ciudat, pe care-l vorbeau toţi preoţii, şi pe care abia de curând reuşise şi el să-l înţeleagă cum trebuie:

- Vrei să ieşi afară, Saikmar, fiul lui Corrie? Afară s-a făcut deja foarte frig. Nu peste multă vreme va trebui să construim zidul de zăpadă la uşă, ca să ne apărăm de frig peste iama.

Saikmar depăşise de mult stadiul în care se adresa slujitorilor sanctuarului cu deferentă. Aşa că îi răspunse pe un ton aspru:

- Şi ce-ţi pasă ţie, dacă o să îngheţ cumva

acolo? N-o să aveţi o gură mai puţin de hrănit peste iarnă?

Nyloo îl privea ţintă. Era foarte, foarte bătrână. Pielea de pe craniul ei, aproape chel, părea uscată şi gata să crape la orice mişcare, ca un pergament de proastă calitate. Zise:

- Pui prea tare la inimă învinuirile oamenilor de aici. Nici eu, nici vreun alt preot sau preoteasă, nu te acuzăm a fi cauza faptului că, peste vară, n-am primit nici un fel de tain. *De* mai multe generaţii decât îşi poate cineva aduce aminte, ne slujim semenii, dând adăpost şi azil celor fugari în faţa nedreptăţii şi tiraniei, cum eşti şi tu, sperând, doar, că vom primi, în fiecare vară, din ţinuturile mai fertile, suficiente bucate ca să avem cu ce ne umple pântecele în timpul lungii nopţi din iarnă. Anul ăsta n-a venit nimic din Carrig... totuşi, cum poate fi una ca asta considerată vina unui fugar? Dădu din umeri şi continuă: Cei bătrâni şi cei slabi, care şi-au trăit viaţa, vor trebui să se resemneze, pentru ca cei tineri şi puternici

să poată vedea o nouă vară.

- Ai de gând să mori în iama asta, bunicuţo? întrebă fetiţa, privind în sus, spre bătrână, cu ochii ei mari.

Saikmar profita de întrerupere, îşi înfăşură mantaua pe el, îşi băgă capul între umeri, ca atunci când te arunci asupra unui adversar, şi ieşi grăbit în aerul îngheţat al dupâ-amiezei.

Cu răsuflarea tăiată din când în când de rafale de vânt, care-i aruncau în faţă zăpadă îngheţată, spulberată de pe lespezi, începu să se caţâre pe stâncile colţuroase ce înconjurau sanctuarul. Luase obiceiul să se urce în fiecare zi pe versanţii abrupţi şi plini de peşteri din împrejurimi, până când ajungea pe vreo creastă care domina cu înălţimea ei cupola strălucitoare ca argintul a sanctuarului, ca să poată vedea peste aceasta şi dincolo de peisajul din imediata apropiere - se mai vedeau încă stânci reuşind să străpungă stratul de zăpadă, dar în curând totul va fi alb, oriunde te-ai fi uitat şi să privească ţintă, încremenit de

durere, spre sud, spre Carrig-ul pe care probabil că nu-l va mai revedea niciodată.

Privind, îşi amintea, îşi amintea cum Belfeor, cu blestemaţii lui ciraci - oameni care pretindeau că se trag din sud, dar unii dintre ei nici măcar nu erau în stare să vorbească vreo limbă de acolo - cu femeile lor, la fel de rele şi de arogante ca bărbaţii, avuseseră pretenţia de a fi recunoscuţi drept un nou clan şi de a domni peste Carrig. Cum li s-a opus, la început, rezistenţă, dar cum ei au reuşit să reprime, în cele din urmă, orice împotrivire, folosindu-şi din plin puterile magice pe care le aveau. Cum îi puseseră pe oameni să facă nişte munci nemaiauzite, pe Colinele Fumegânde, forţându-i permanent, cu multă cruzime şi omorând mulţi dintre ei. Cum îşi pierduse, în cele din urmă, şi *sir* Bavis Knole minţile, de durere că trebuia să admită că Belfeor luase domnia respectând legea, şi, după ce Ambrus, fiul lui, intrase în cârdăşie cu Belfeor şi cu clanul lui blestemat, se

aruncase din tumul cel mare al fortâreţei şi-şi găsise moartea zdrobit pe stâncile citadelei...

Simţi cum îl trece un fior şi îşi strânse mantaua mai tare pe trup, rămânând în vârful stâncii pe care se căţărase. Cerul, deşi era doar după-amiază, era întunecat, în acest anotimp. In curând se va lăsa întunericul, vor intra în noaptea lungă, ce dura jumătate de an. Trecuse deja printr-o asemenea noapte, şi nu-şi putuse imagina una ca asta, până când nu văzuse totul cu ochii lui, până când nu simţise totul pe pria-proi piele, întunericul! Singurătatea! Afară urletul vântului, înăuntru incantaţiile preoţilor, înâlţând rugi pentru ca soarele să răsară din nou, aducând vara.

Va mai fi în stare să îndure încă o asemenea iarnă? Nu era prima dată când se gândea să urmeze exemplul lui *sir* Bavis. O săritură cu capul înainte, din vârful stâncii pe care stătea, i-ar fi frânt, cu siguranţă, oricărui om oasele, i-ar fi crăpat capul şi i-ar fi eliberat astfel spiritul de suferinţă. Dar îşi

izgoni hotărât asemenea idee din minte.

Dacă ar fi fost de datoria lui să-şi caute moartea, şi-ar fi putut-o găsi deja de multă vreme, acasă, la Carrig, atunci când cei care i se opuseseră cu hotărâre lui Belfeor fuseseră trecuţi prin sabie.

Dar atunci toţi îl sfătuiserâ - mama lui, unchiul lui, verii, toţi, într-un singur glas - să fugă la sanctuarul din nord, înainte de a fi înhăţat de oamenii lui Belfeor, să-şi salveze viaţa şi să aştepte, până când va fi posibil să lupte. Sanctuarul acorda azil fugarilor din vremuri imemoriale. Drept răsplată, oraşele care se bucurau de acest privilegiu trimiteau, în fiecare vară, prin intermediul pelerinilor, butoaie cu peşte uscat, legume sărate şi carne uscată la soare şi afumată. Fără acest supliment de hrană la slabele recolte pe care preoţii sanctuarului le obţineau pe pământurile lor sărace, în timpul verii scurte, cei de aici erau condamnaţi să piară de foame în timpul iernii.

Vara trecută, deşi mai puţini ca niciodată,

tot mai ajunseseră aici o mână de pelerini, pe care-i întrebase de veşti de acasă. Toate ştirile erau rele, dar, cel puţin, erau o legătură cu căminul lui. Dar în vara asta, care tocmai se sfârşea... nimic. Nici măcar o singură caravană nu mai trecuse spre nord, dincolo de Carrig.

Saikmar privi în jos, spre picioare. Buzele i se încordară atunci când simţi că-i revine tentaţia sinuciderii. Avea în faţă o prăpastie de cel puţin douăzeci de metri, cu fundul plin de sfărâmături ascuţite de stânci. Un singur pas l-ar elibera de soarta asta nemiloasă. Mai bine aşa, evident, decât să ajungă ca ceilalţi refugiaţi pe care-i găsise la sanctuar, cerşetori mizerabili, târându-se umili pe culoare, fără mândrie, fără speranţă. *Acela* nu era un sfârşit demn de Saikmar, fiul lui Corrie! Un nobil trebuie să înfrunte moartea cu curaj, înainte ca povara sorţii să-i încovoaie spatele.

Ah, da! Mai bine tăcerea şi întunericul şi aşteptarea îndelungă dinaintea unei reîncarnări, decât încă o iarnă sub privirile

acuzatoare ale preoţilor şi ale preoteselor şi ale copiilor aceia teribil de înţelepţi, cu care-şi împart misterele. Un singur pas...

Işi îndreptă umerii şi îşi dădu capul pe spate, să arunce o ultimă privire lumii, dar, pe cerul întunecat, văzu o minune! Pentru prima oară în viaţa lui era sigur, fârâ nici o îndoială, că zeii îi trimiseseră lui, personal, un semn.

Acolo, rotindu-se încet în lumina de amurg, dar imposibil de confundat, mai ales de un om care-şi petrecuse ani buni studiind obiceiurile speciei, era o creatură de care nimeni nu mai auzise până atunci să fi ajuns atât de departe, în nord. Strălucind splendid - bleumarin, verde şi galben - în lumina soarelui apunând, plana un tânăr parradil mascul!

Tremurând - de data asta de emoţie, nu din cauza frigului, de care uitase - Saikmar îl văzu intrând în picaj, apropiindu-se de versantul plin de caverne, aterizând pe o lespede, strângându-şi aripile şi dispărând în peştera din faţa lui.

In dimineaţa următoare - abia închisese ochii din cauza nerăbdării - Saikmar părăsi din nou sanctuarul. Din clipa în care zărise parradilul, ştiuse ce are de făcut: se va duce la el şi se va lăsa în voia sorţii şi a zeilor. Ce era parradilul în pustietatea asta, dacă nu tot un fugar? Dacă ajunsese atât de departe, spre nord, înseamnă că sacrilegiul lui Belfeor atinsese nişte culmi de neimaginat - probabil că vânase şi izgonise toţi parradilii de pe Colinele Fumegânde!

Creatura ar fi putut, desigur, să-l omoare, să-l arunce din gura peşterii şi sâ-şi găsească astfel moartea pe stânci. Dar ce conta? Mai bine aşa decât sinuciderea, ar fi avut şansa unei reîncarnări mai bune. Pe de altă parte, s-ar putea ca animalul să fie deja amorţit de frig, gata să intre în hibernare, în care caz probabil că nici n-o să-l bage în seamă. Dar, cel puţin, îi putea saluta sosirea şi-i putea aduce o ofrandă.

Când începu să se caţâre pe versantul

stâncos, spre peştera parradilului, parcă delira. Nici nu era de mirare. După o noapte de nesomn şi de frământare, nici măcar nu mâncase. Nici aseară, nici de dimineaţă. Toată mâncarea pe care o primise - o mână de grăunţe şi fructe uscate - era într-o pungă atârnată la centură, ofrandă pentru parradil.

Urcuşul până la peşteră era foarte dificil. Parradilul nu avea nici o problemă: putea ajunge oriunde avea destul loc sâ-şi ţină aripile întinse, până când găsea un punct de sprijin pentru picioare. Dar Saikmar trebuia să se caţăre pe lespezi acoperite cu gheaţă - uneori trebuia chiar să-şi sape o adâncitură cu cuţitul, ca să se poată prinde cu mâinile de ceva - iar vântul puternic i se învârteja în mantaua pe care i-o putea umfla oricând, ca pe o pânză de corabie, smulgându-l de pe peretele abrupt. In multe din peşterile pe lângă care trecuse văzu că gerul din noaptea trecută aşternuse un strat gros de gheaţă. Cum o putea un parradil, obişnuit cu peşterile calde din Colinele Fumegânde, să

îndure iarna de aici? Până-n primăvară nu va mai fi decât un cadavru neînsufleţit!

Era hotărât să facă tot ce era posibil să ajute creatura să trăiască, riscându-şi, la nevoie, propria lui viaţă. Cochetase, la un moment dat, cu ideea de a-i spune preotesei care era responsabilă cu cămara că avea de gând să se sinucidă, şi că voia ca ea să-i dea parradilului raţia pe care ar fi consumat-o el, pe timpul iernii. Dar renunţase. Probabil că femeia i-ar fi râs în nas. Pentru oamenii de aici nu era vorba decât de o sălbăticiune din sud. Nu exista nici un loc aparte pentru parradil în cultul practicat la sanctuar. Ba mai mult... Simţi că se înfîoară când îşi dădu seama de asta. S-ar putea să se hotărască să încerce să vâneze parradilul, sâ-l omoare şi sâ-i păstreze carnea în gerul iernii - un supliment valoros de hrană pentru o cămară aproape goală.

Nu, mai bine să nu pomenească nimănui de asta.

Ii veni o altă idee: sâ-i aducă mâncarea lui aici, cât de mult timp o putea. Dar asta însemna încă o săptămână, cel mult zece zile, după care uşa sanctuarului urma să fie închisă cu zidul de zăpadă şi nimeni nu va mai ieşi afară, până la primăvară. Iar după două sau trei zile, în care nu va mânca nimic, el, Saikmar, va fi, oricum, mult prea slăbit, ca sa poată să mai urce stâncile şi să-i aducă mâncarea.

Ce să facă?

In sfârşit ajunsese la lespedea pe care se lăsase parradilul, fără gheaţa pe ea, aflată în faţa unei peşteri joase, unde trebui să se aplece, ca să poată intra. Se găsi imediat într-o penumbră adâncă, deşi tot versantul pe care urcase era luminat din plin de soarele reflectat de zăpadă, aşa că trebui să se oprească, aşteptând ca ochii să i se adapteze la întuneric, înainte de a distinge ceva. Adulmecă aerul şi îşi dădu imediat scama că se găseşte în peştera pe care o căuta. Mai simţise şi înainte miros de parradil, nu era cu totul neplăcut, aducea pe

departe cu răşinile pe care le ardeau preoţii în templul cel mare, de acasă.

Deschise punga şi îşi puse câteva grăunţe şi fructe în palmă. Apoi, cu mâna întinsă înainte, începu să înainteze în peşteră.

Făcuse deja cinci paşi înainte de a-şi da seama că e goală.

Impietrit, lăsă mâncarea să-i cadă din palmă. Dar mirosul de parradil era de neconfundat! Pe toţi zeii, unde s-o fi dus creatura?

In primul moment avusese impresia că, într-o zonă ceva mai întunecată din fundul peşterii, e gura unui tunel care ducea mai departe, în stâncă. Dar nu era nimic de genul ăsta. Ciocăni disperat toţi pereţii peşterii. Peste tot stâncă solidă. Parradilul plecase, cu siguranţă.

După exaltarea de până atunci, dezamăgirea fu aşa de profundă, încât aproape că începu să plângă. Pe jumătate orbit de lacrimi, se împletici spre gura peşterii, cu capul ţinut în mâini. Era aşa de necăjit, încât nici nu auzi bătaia aripilor

parradilului şi nu-l simţi apropiindu-se, până ce curentul de aer stârnit de acesta nu-l izbi în plină faţă.

Işi luă alarmat mâinile de la ochi, dar nu mai avu timp să facă nici o mişcare, creatura era deja acolo, lângă el, pe aceeaşi lespede, dând arar din aripile pe jumătate strânse, ca să-şi menţină echilibrul. Il privea bănuitor, cu capul ridicat, ţinând în gură ceva ce i se părea familiar la vedere. O bucată de stofă! O bucată de stofă groasă, de felul celor ţesute de oamenii din ţinutul de la est de Carrig, din păr de graat!

La ce i-o fi folosind, oare, unui parradil o bucată de stofă? Răspunsul la întrebarea asta putea să mai aştepte, problema urgentă era dacă animalul îl va ataca sau nu. In fond, de generaţii în şir, oamenii îi omorâseră strămoşii, în cursul vânătorii rituale anuale.

Dar poate că - ideea asta însă îi venise lui Saikmar doar mult mai târziu - parradilii nici nu făcuseră vreodată vreo legătură între oameni şi planoarele lor, poate că le considerau pe acestea din urmă tot fiinţe vii,

ca ei înşişi. Oricum, celui pe care îl privea nu-i trebui mai mult de câteva secunde ca sâ-şi dea seama că Saikmar nu reprezintă un pericol. Deşi nu avea mai mult de patru sau cinci ani şi deci nu putea fi considerat matur decât peste încă doi sau trei ani, era deja mai mare ca un om, mai greu şi cu mult mai puternic.

Dădu drumul bucăţii de stofa pe care o ţinea în gură şi începu să o împingă cu botul spre peşteră. Abia atunci observă Saikmar că ţinea în gheare ghemotoace mari de păr de graat, care foşneau când se mişca, de parcă ar fi fost un om umblând cu nişte papuci prea mari pentru el. După ce băgă stofa în peşteră, lăsă să-i cadă şi părul din gheare şi începu să împingă totul spre fundul peşterii.

Să-şi facă, oare, un cuib pentru iarnă...?

Saikmar nu-şi putea imagina nici o altă explicaţie. Dar nimeni nu mai auzise de un parradil care sâ-şi facă cuib!

Continuând să împingă bucata de stofa pe podeaua peşterii, parradilul dădu peste

grăunţele şi peste fructele pe care le lăsase Saikmar să cadă. Limba lui trecu umedă peste piatră şi le înghiţi pe loc. Incurajat şi amintindu-şi că parradilii sunt nişte mâncăi fantastici, pentru că zborul le cerea un consum de energie foarte mare, Saikmar mai scoase o porţie din pungă şi i-o întinse, cu mâinile tremurând. Parradilul o privi bănuitor, apoi, convins că era la fel cu cea pe care tocmai o îngurgitase, deschise gura. Saikmar îşi întoarse palma şi lăsă bucăţelele să cadă în gura sângerie.

Parradilul fornâi mulţumit şi mirosi punga. O apucă şi o întoarse cu fundul în sus. Tot conţinutul acesteia nici măcar nu-i umplu bine gura. Părând oarecum dezamăgit, mai şterse o dată punga cu limba, să fie sigur că nu i-a scăpat nici o firimitură, lăsând o dâră umedă pe ea, apoi trecu pe lângă el şi ieşi pe lespedea din faţa peşterii, îl văzu luându-şi zborul şi pornind-o repede spre sud.

Saikmar începu să ridă. Râse până când simţi câ-l dor coastele şi că aerul rece îi irită dureros gâtul, se opri o clipă, apoi începu

iar să râdă.

Intorcându-se în ziua următoare, îşi dădu seama că parradilul umpluse pe jumătate peştera cu felurite materiale uscate şi călduroase - bucăţi de stofă, păr de graat, ierburi uscate, chiar şi piei întregi de animale, pregătite pentru tăbăcit. Din tot amalgamul ăsta se iţea, de-a dreptul caraghios, capul creaturii, care mârâia ameninţător, arâtându-şi colţii. Dar asta nu dură decât o clipă, apoi, recunoscându-l, se linişti imediat.

Saikmar îi oferi iar mâncare, dar fu refuzat, şi creatura parcă voia să-i explice că mâncase bine, pentru că-şi deschise gura şi-i suflă în faţă, fâcându-l să simtă izul de carne crudă din răsuflarea lui.

Aşa că râmase încă puţin lângă parradil, să-i ţină de urât. Era singura lui legătură cu căminul pe care-l părăsise. Şi, între timp, dacă tot fusese refuzat, mancă ce adusese în pungă.

In zilele următoare, întâlnirile astea

păreau să se transforme într-un fel de obicei, până în ziua în care oamenii începură să construiască zidul de zăpadă, pregătindu-se să închidă uşa sanctuarului. In acea ultimă zi se stârnise un viscol puternic o dată cu zorile şi ţinuse până la amiază, încât Saikmar fusese înspăimântat la ideea că nu va mai putea ajunge sâ-şi ia adio de la prietenul lui înaripat, pentru că zilele erau foarte scurte. Iar drumul era atât de dificil, încât nici nu te puteai gândi să cobori de la peşteră pe întuneric.

Aşa că plecă grăbit, imediat ce se opri ninsoarea.

Parradilul, care de acum era deja obişnuit cu prezenţa lui, îl salută cu un mormăit, chiar în clipa în care-şi vâra capul în peşteră. Şi, pe când el intra, păşind cu atenţie, pentru că înăuntru era destul de întuneric, se răsuci în cuibul lui mare şi călduros şi îşi ridică o aripă, astfel ca Saikmar să poată vedea ce era ascuns acolo.

O fiinţă omenească, dormind...

10

După aceea, Maddalena şi-a dat seama că fusese conştientă în timpul dezastrului, mult mai mult decât îşi închipuise în primul moment. Când îşi revenise şi se trezise pe trei sferturi îngropată într-un nămete de zăpadă, nu-şi mai amintea, practic, nimic, era doar mirată că e încă în viaţă. Dar asta se datora şocului şi vitezei cu care se succedaseră evenimentele. Puţin mai târziu, în minte începuseră să i se lege imagini disparate, ca de vis, şi în curând era deja în stare să reconstituie ce şi cum se întâmplase.

Fusese mai întâi strigătul pilotului, auzindu-l cum anunţă uimit prezenţa unei alte nave pe orbită, în jurul lui Paisprezece şi răspunsul neterminat al lui Gus Langenschmidt. Şi, imediat după aceea, bubuitura. Probabil că pe nava străină se sesizase apariţia de paraziţi în

comunicatoarele spaţiale şi, bănuind că se apropie un crucişător al Patrulei, erau deja pregătiţi, în stare de alarmă. Şi imediat ce temerile le fuseseră confirmate, întâmpinaseră nava nou-sositâ cu un proiectil bine ţintit. Putea să fi fost vorba de un proiectil-rachetă, construit special în acest scop, dar putea să fi fost şi o simplă bucată de metal, propulsată de un motor rachetă. Işi aducea aminte că auzise cândva - nu mai ţinea exact minte cu ce ocazie - că un motor rachetă, propulsând o tonă de metal solid, putea străpunge blindajul de protecţie antimeteoriticâ al oricărei nave inferioare celor de clasă Sirius, iar un crucişător al Patrulei dacă era pe jumătatea unei asemenea nave. Un asemenea proiectil, lovindu-l cu o viteză de trei până la cinci sute de kilometri pe secundă, îi putea deschide coca la fel cum deschide o gospodină o păstaie de fasole.

Apoi îşi aminti şi imagini, ca nişte instantanee, de mai târziu, din navetă. Gus Langenschmidt luptându-se din greu cu

comenzile, pentru a o desprinde de nava-mamâ. O a doua bubuitură asurzitoare. Şocul resimţit când, privind spre spatele cabinei, văzuse o gaură în cocă, ale cărei margini se înroşeau, iar metalul topit începea să curgă în picături strălucitoare, pe măsură ce intrau în atmosfera rarefiată a planetei. Apoi din nou Langenschmidt, dându-i ordine insistente, pe care ea le executa mecanic, deşi abia îl auzea prin urletul curentului de aer ce pătrundea prin spărtură. Convingerea că sare spre moarte sigură când, după ce Langenschmidt reuşise să reducă suficient viteza, se strecurase prin gaură şi se aruncase cu capul înainte în noaptea tot atât de neagră ca şi spaţiul cosmic, având impresia că stelele sunt jos şi solul înzăpezit deasupra capului. Reflexul condiţionat care o făcuse să acţioneze maneta de activare a frânelor aerodinamice, şi apoi să lovească butonul de pornire al micului altimetru-calculator, care controla jeturile reactive. Combustibilul de frânare terminându-se cam

la şase metri de sol, din fericire deasupra nămetelui de zăpadă, în care se prăbuşise fără să se rănească.

Zăcea acolo de aproape o oră, incapabilă de vreo mişcare, până când, cu toată izolaţia costumului, simţi că încep sâ-i amorţească degetele de la mâini şi de la picioare. Avusese nevoie de timpul ăsta ca să revină la realitate, mai întâi să îşi dea seama că e încă în viaţă, apoi să se convingă că avea sens să se ridice şi să se pună în mişcare, chiar dacă era singură, pe o planetă necunoscută, fără alte resurse materiale decât cele pe care le avea asupra ei, plus inteligenţa.

Nu-şi putea închipui ce se alesese din Langenschmidt. La început, nici măcar nu-şi mai amintise dacă mai văzuse naveta, după ce se paraşutase. Cel mai probabil, se zdrobise de sol. Poate că Langenschmidt reuşise să sară şi el cu paraşuta, înainte de a fi prea târziu. Poate că nu o făcuse. Cu siguranţă, cu viteza pe care o aveau în momentul în care sărise ea, el se depărtase

cu multe sute de kilometri, chiar dacă o urmase imediat. Era sigură că ea sărise... şi atât.

Frigul şi disperarea parcă îi blocau mintea. Trebui să se lupte multă vreme până când reuşi să rezolve simpla problemă pusă de nevoia de a se smulge din zăpada în care căzuse şi în care era îngropată până la umeri. In cele din urmă îşi dădu seama că, adoptând mişcări ca de înotător, reuşea să înainteze fără să se mai scufunde în zăpadă şi, după vreo sută de metri, ajunse pe stâncă solidă. Privi în jur. Greu de imaginat că trăia vreo fiinţă umană pe planeta asta. Nu vedea decât pustiu dezolant.

Simţea că aproape o cuprinde isteria pe când îşi încorda din răsputeri privirea, căutând în obscuritate o cât de mică urmă de speranţă de care să se agate. Bruma de lumină pe care o vedea era de la lună şi de la un grup destul de dens de stele, care se vedeau printr-o spărtură în norii ce acopereau cerul. De asemenea, undeva, în depărtare, se vedea o lumină difuză,

reflectată de nori, în direcţia în care privea ea. Probabil o auroră boreală.

Disperarea i se mai potoli puţin când îşi dădu seama că, văzând stelele, avea măcar posibilitatea să mai restrângă necunoscutul care o înconjura, de exemplu să afle încotro e nordul. Pe parcursul instruirii văzuse multe fotografii ale firmamentului. Era, oare, vreuna din constelaţiile distincte pe care le memorase, în acel mic petic de cer senin?

Un moment lung se temuse că erau, totuşi, prea puţine stele, ca să fie convinsă că nu greşea. Apoi, cu un fior, se simţi, dintr-o dată, uşurată. Vedea două din cele trei stele care alcătuiau Triunghiul Nordului pe firmamentul acestei planete - nişte stele absolut de neconfundat, pentru că, exact la jumătate, între ele, strălucind palid, se găsea un nor globular - o combinaţie unică pe cerul acestei emisfere.

Aşa, măcar putea cala girocompasul costumului. Bâjbâind cu mâna înmănuşatâ, găsi clema care-l ţinea blocat când nu era utilizat, o eliberă şi auzi imediat zumzetul

slab care dovedea că aparatul intrase în funcţiune. Era acţionat de energia calorică degajată de organism, în interiorul costumului, şi nu mai avea nevoie de nici un fel de reglaje ulterioare.

Era clar că singurul lucru pe care-l avea de făcut era să o ia spre sud, fără să ţină cont de imensitatea acestui deşert îngheţat. Nava cu care ajunseseră aici refugiaţii de pe Zarathustra asolizase în regiunea arctică, faptul fusese stabilit cu certitudine. Relicva devenise punctul central al unui cult mistic. Când descendenţii refugiaţilor începuseră să migreze, singura direcţie logică pe care o puteau urma era spre sud, spre pământuri mai fertile. Deci, dacă se afla de aceeaşi parte a polului şi mergea în aceeaşi direcţie, exista o probabilitate rezonabilă să dea, în nu prea mult timp, peste vreo aşezare.

Oricum, nu avea nici un rost să stea pe loc. Se gândise la un moment dat să aştepte să se facă ziuă, dar îşi adusese aminte că era către sfârşitul verii în emisfera nordică şi nu ştia exact dacă, la această latitudine, nu

începuse deja noaptea polară. Şi dacă nu avea de aşteptat aproape şase luni până în clipa în care va vedea lumina soarelui.

Işi aminti să comute alimentarea cu aer de la rezerva costumului la aer filtrat din exterior, îşi blestemă părul, care crescuse parcă prea lung şi, după ce scăpase din năframa de dantelă în care fusese prins, îi intra tot timpul în gură, apoi se puse în mişcare.

La început se agăţase de ideea a-şi îndeplini misiunea, pentru a-şi dovedi că începe să pună în aplicare hotărârea de a deveni un alt om. Nu avea nici un dubiu că se trezise azvârlită în mijlocul unei crize, mult mai acută decât cele mai negre presupuneri ale lui Slee, o criză în care era implicată şi o navă spaţială neidentificată, staţionând pe o orbită care ar fi trebuit să fie pustie, şi al cărei echipaj fusese atât de îngrozit la apariţia Patrulei, încât trăsese fără nici o somaţie. Pentru ea, asta însemna că are în faţă un caz de cel puţin aceleaşi dimensiuni cu Planeta Sclavilor. Incerca să-

şi imagineze cum va reuşi să-i învingă pe conspiratori cu mâinile goale, cum va fi decorată şi promovată şi...

Dar gerul şi efortul considerabil reclamat de mersul prin zăpada proaspătă, dar densă, o făceau să vadă toate aceste fantezii ca pe nişte posibilităţi tot mai puţin credibile. Aşa că, în cele din urmă, renunţă cu totul la ele, în favoarea unei preocupări mult mai stringente: ce să facă atunci când va reuşi să ajungă într-o zonă locuită. Va trebui să se dezbrace şi să distrugă costumul, fiindcă era prea ciudat şi avea o aparatură prea sofisticată pentru a fi văzută de băştinaşi. Şi mai trebuia să inventeze şi o poveste convingătoare despre prezenţa ei acolo... Ce anume? Ar fi putut spune că a fost răpită de bandiţi? Pe Paisprezece existau, într-adevăr, bandiţi, din cauza lor stăpânii de caravane, ca Heron, aveau nevoie de gărzi înarmate puternice, care să le apere. Dar, oare, sâlăşluiau ei atât de departe, în nord? Probabil că nu, nu prea vedea nimic de jefuit prin preajmă. De fapt, nu vedea nimic prin

preajmă. Punct.

Trebuie să mă gândesc la o minciună mai bună...

Incetul cu încetul, pe măsură ce era tot mai obosită din cauza mersului, simţea cum i se lenevesc şi gândurile, şi mintea. Se ridicase un vânt aspru, bătându-i din faţă, care-i îngreuia şi mai mult înaintarea. La fiecare câteva clipe, de cască i se lipea zăpadă spulberată, orbind-o, până când o ştergea cu mâneca. Casca avea un ştergător mecanic, dar acesta fusese proiectat să şteargă doar finul praf spaţial, nu fulgii lipicioşi de zăpadă şi, oricum, mişcarea lui ar fi avut un puternic efect hipnotic ce, combinat cu slăbiciunea, ar fi scos-o urgent din funcţiune.

Mergea de mult timp şi era atât de obosită, încât tot ce-şi dorea era să se arunce pe pământ şi să doarmă. Singurul lucru care o împiedica să facă asta era faptul că ar fi trebuit să se oprească şi să ia o hotărâre, şi-i era mai simplu să nu ia nici o hotărâre. Işi dădu seama că jumătate din cer

devine ceva mai luminoasă, în timp ce jumătate rămâne, mai departe, întunecată. Un timp fu complet nedumerită de asta. In cele din urmă îşi dădu seama că soarele răsărise de undeva din stânga ei, dar, din partea cealaltă, continuau să înainteze armate de nori negri. Vântul devenise şi mai violent, avea parcă senzaţia că merge pe loc pe o bandă rulantă ergonometricâ, incapabilă să înainteze.

Călca pe o bucată de gheaţă şi căzu cu capul înainte. Inspiră brusc, icnind şi, o dată cu aerul, simţi cum îi intră în gură şi o şuviţă de păr.

Asta a fost picătura care a revărsat paharul. Orice încercare de a se stăpâni era inutilă, aşa că, timp de câteva minute, nu făcu decât să plângă şi să blesteme şi să înjure - Corpul, pentru că o momise cu promisiunea unei vieţi prelungite, pe Brzeska, pentru că nu o trimisese pachet pe Pământ, şi, mai ales, pe Langenschmidt, pentru că nu zdrobise naveta de sol, ca să termine amândoi cu toate necazurile.

Urmară apoi porţii bine împlinite la adresa echipajului misterioasei nave de pe orbită, care trăsese asupra crucişătorului, şi, mai ales, la adresa ei însăşi, pentru că era o proastă lipsită de voinţă.

In timp ce-şi revenea din criza de isterie, constatând că, paradoxal, plânsul şi urletele îi făcuseră bine, calmând-o şi limpezindu-i mintea, furtuna se năpusti din nou asupra ei. Se ridică cu greu în picioare, simţind că o doare totul, fără excepţie, din cap până-n vârful degetelor. Dacă rămânea pe loc, viscolul ar fi acoperit-o şi ar fi murit, sigur.

Inaintarea îi era mai dificilă ca niciodată până atunci, dar în curând îşi dădu seama că asta nu e numai din cauză că se lupta cu vântul care continua sâ-i bată din faţă. Urca o pantă abruptă, şi ultimii metri, până pe culme, păreau imposibil de parcurs.

Incepu să vorbească de una singură, îşi spunea: „Din vârf o să văd un sat. O să văd oameni. O să văd măcar fumul ridicându-se dintr-un coş de casă. Poate că o să vină

cineva să mă întâmpine şi să mă ajute pentru restul drumului. Poate...”

Privi în sus, şi atenţia îi fu atrasă de o mişcare. O clipă, înainte să o orbească o nouă rafală de vânt şi de zăpadă spulberată, văzu limpede ceva monstruos de mare şi înaripat, planând în cercuri, deasupra ei. Aşteptând.

In romanele istorice pe care le citise, se vorbea uneori de vulturi, care se apropiau de călătorul pe moarte, rătăcit în vreun deşert de pe Pământ. Şi văzuse filme, în care-ţi puteai da seama de direcţia în care înaintează un rechin-lup, pe mările puţin adânci de pe Cyclops, după cârdul de şorecari Jackson adunaţi deasupra lui, care se hrăneau cu resturi rămase de la ucigaş. Acum cele două imagini i se contopiră în minte. Creatura aia! Aia de sus! Aşteptând până ce se va prăbuşi, apoi...

Reuşi să ajungă, suspinând, pe creastă.

Când îşi şterse cât de cât zăpada de pe vizor, îşi dădu seama că printre nori se strecurau câteva raze de soare. Şi că se afla

într-unul dintre colţurile unui masiv stâncos ca un patrulater, mult mai înalt şi mai abrupt în colţul spre care trebuia să o pornească. Versantul pe care-l vedea era plin de pete negre, parcă ar fi fost guri de peşteri. Dar o rază de soare căzu drept pe o cupolă strălucitoare, pe care zăpada nu reuşise să se prindă, fiind spulberată de vântul care continua să bată cu putere. Nu ştia decât un singur material care putea avea o astfel de strălucire - aliajul de crom, gros de zece centimetri, al cocii unei nave spaţiale!

Vâzând-o, îşi pierdu complet capul. Şi se trezi strigând:

- Gus! *Gus!* şi făcu încă un pas.

Dar nu mai era nimic solid sub piciorul ei, doar aer.

Jumătate alunecând, jumătate rostogolindu-se, parcurse aproape zece metri. Părul îi intrase din nou în gură, obligând-o să scuipe şi să se scuture, ca să poată să respire. Iar când se rostogoli încă o

dată, ajungând cu faţa în sus şi cu privirea spre cer, văzu că sălbăticiunea aceea înaripată se năpusteşte asupra ei, cu gura roşie deschisă, cu ghearele de la picioare pregătite de atac.

Zburătoarea fu asupra ei în momentul în care se scufunda, complet neajutorată, într-o grămadă de zăpadă viscolită, prinzînd-o cu braţele date în lături, strigând inutil după ajutor. Işi simţi mâinile prinse într-o strânsoare ca de cleşte, apoi fu smulsă de pe sol. Işi dădu imediat seama că e inutil să se zbată - monstrul era fantastic de puternic şi, oricât de violent se răsucea ea, îşi continua imperturbabil zborul, spre versantul stâncos pe care-l văzuse în faţă.

O pusese jos pe o lespede, în faţa unei peşteri, cu atâta blândeţe, încât era uluită. Apoi se proţăpise ferm pe picioare, cu aripile deschise, şi începuse să-i facă vânt cu botul lui bont.

Vrând-nevrând, intră în peşteră.

Acolo se trezi lângă un soi de cuib, impregnat de mirosul proprietarului, al cărui

iz reuşise să pătrundă chiar şi prin filtrele costumului. Se opri, aşteptându-se ca sălbăticiunea să o atace în orice clipă.

In loc de aşa ceva, creatura trecu pe lângă ea şi se îngropa în cuib. După ce se aşeză cât mai comod, îşi desfăcu pe jumătate una din aripile enorme, o trecu pe deasupra capului ei, şi apoi o trase puternic, dezechilibrând-o şi obligând-o să se lungească alături, în cuib.

Se simţi tremurând câteva clipe. Apoi o cuprinse oboseala, toropind-o, şi uită de situaţia ei groaznică, nu mai ştiu decât că-i e cald şi bine, că nu mai e afară, în vânt...

Gus n-a pomenit de aşa ceva, când mi-a vorbit de Paisprezece...

Asta i-a fost ultimul gând. Iar când, după multe ore de somn, se trezi, văzu un tânăr, care o privea ţintă din gura peşterii, cu gura deschisă de uimire.

11

De când sosise la sanctuar, Saikmar încercase permanent să se poarte cât mai demn, ca un om aparţinând clanului care, acum, ar fi trebuit sa domnească peste Carrig, dacă drepturile sale n-ar fi fost uzurpate cu neruşinare. Făcuse permanent eforturi să adopte maniere de om matur, având-i drept model pe unchiul său, *sir* Malan, şi pe defunctul *sir* Bavis.

Dar emoţia produsă de sosirea parradilului, şi apoi de faptul că se împrietenise cu el, înlăturase crusta aceasta forţată, dând la vedere adevărata lui fire. Pentru că, în fond, abia dacă putea fi considerat un tinerel care, pe deasupra, se mai găsea şi într-o situaţie deosebit de dificilă, singur şi fără nici un prieten, într-un ţinut deosebit de inospitalier.

De aceea, emoţia îl făcu să icnească nu tocmai bărbăteşte, când fata ce se adăpostea sub aripa parradilului se trezi cu o tresărire, ridicându-se în picioare.

In primul moment crezuse că e moartă şi că parradilul îi arată trupul acela ca un

avertisment, sau doar dorind să-i transmită astfel că este aprovizionat cu mâncare. Veşmântul cu care era îmbrăcată - ţesătura aceea cu strălucire metalică mată şi casca sau coiful pe care-l avea pe cap - o făcea să semene atât de mult cu un cadavru, cel puţin în mintea lui. Şi adevărul e că nu-şi dăduse seama că e vorba de o fată, până ce nu o auzise vorbind, atât de puţin i se putea distinge figura.

Avea vocea răguşită, dar plăcută. La început rostise ceva într-o limbă pe care el n-o înţelegea, apoi se clătinase, ca şi cum ar fi fost ameţită, dar îşi revenise repede şi i se adresase în limba vorbită în Carrig.

- Cine eşti tu? Şi cum se numeşte creatura asta, care m-a adus aici, în peşteră?

Incordându-şi privirea, Saikmar făcea în continuare eforturi să-i distingă trăsăturile prin ciudata membrană transparentă care-i închidea partea din faţă a căştii - tot fără succes, îi răspunse politicos:

- Sunt Saikmar, fiul lui Corrie, din Clanul

Twywit, din Carrig, am fugit de acasă, şi acum am cerut azil aici, la sanctuar. Iar creatura cu care împărţi cuibul este un animal nobil, un parradil.

Ea dădu încet din cap, gânditoare. Lângă ea, parradilul, cu aripa încă ridicată, îşi roti capul pe gâtul lui flexibil şi o adulmecă. Apoi privi din nou către Saikmar, parcă întrebător.

- Şi tu? o întrebă acesta.

Fata scutură din cap, neajutorată.

- Eu...eu?...

- Ce ţi s-a întâmplat? Cum ai ajuns aici?

- Nu... nu-mi aduc bine aminte. Am leşinat.

Saikmar continuă s-o privească, minunându-se. Ce bine ar fi fost dacă parradilul ar fi putut vorbi, se gândea el. Şi care era înţelesul acestei întâmplări? Era clar că parradilul o adusese aici pe fată, fiindcă toată ziua viscolul fusese prea aspru ca vreun om să rişte să se caţăre pe calea pe care o urmase el venind încoace, iar acesta era singurul mod de a ajunge aici, ca pedestru. Insă, pentru asta, trebuia să vezi

bine unde puneai mâinile, şi mai ales picioarele. Dar, dacă o salvase din nămeţi, atunci se puneau imediat alte întrebări. Ce făcea ea aici, hoinărind de una singură? De ce era îmbrăcată atât de ciudat? S-o fi adus parradilul tocmai de departe, din sud, de pe unde se ducea să-şi strângă materialele pentru cuib? Nu mai auzise niciodată de aşa ceva. Parradilii fuseseră învinuiţi, nu o dată, că fură copii şi mânji de graat, dar, de obicei, asemenea poveşti erau localizate „într-o altă ţară" şi, oricum, una ca asta nu se putea asemăna cu transportul unui adult, la asemenea distanţă...

Urletul vântului pe care-l auzea în spate îl făcu să-şi aducă aminte că, în curând, se va lăsa întunericul şi nu mai îndrăzni să piardă timpul cu alte întrebări.

- Trebuie să te conduc imediat la sanctuar, spuse el. Acolo o să găseşti hrană şi un adăpost cald. Poţi să mergi?

Ea se ridicase cu grijă, mai întâi în genunchi, apoi în picioare. Era aproape tot

atât de înaltă ca Saikmar. După ce-şi mişcase niţel toate încheieturile şi se întinsese puţin, îi răspunse:

- Mă simt foarte slăbită, dar odihna mi-a făcut bine. Cred că o să fie totul în regulă. Mai e furtună afară?

- A nins mult ceva mai devreme, dar acum e senin. Totuşi, trebuie să plecăm foarte repede. O să se lase noaptea, foarte curând.

Mişcându-se cu grijă, ea ieşi din cuib, de lângă parradil, şi o porni spre gura peşterii. Privind în jos, arătă către cupola strălucitoare a sanctuarului.

- Acolo trebuie să ajungem?

- Da, încuviinţă Saikmar. Drumul este foarte greu şi trebuie să pornim imediat, altfel nu mai ajungem. Azi se construieşte zidul de zăpada la uşa sanctuarului, şi intrarea se închide peste iarnă. O să te conduc şi o să-ţi arăt unde să te sprijini şi de ce să te agâţi.

Fata nu-i răspunse nimic, ci continuă să privească versantul abrupt. Saikmar n-o putea învinui că ezită. Furtuna acoperise

stâncile cu un strat gros de zăpadă şi, în lumina care scădea rapid, abia dacă puteai vedea lespezile şi crăpăturile.

Se gândea ce încurajări să găsească pentru a o convinge, sau dacă trebuie, într-adevăr, să o ducă la sanctuar. Nu cumva o fi un emisar al zeilor? Auzi brusc un mormăit şi un foşnet în spatele lui şi parradilul ieşi din cuib. Veni lângă ei, pe lespedea de la intrare, şi umărul lui enorm îl înghesui zdravăn pe Saikmar.

Puteai să juri care e înţelesul gesturilor făcute de el cu capul, împungând aerul spre sanctuar: *Acolo vreţi să ajungeţi...*?

Brusc, parradilul păru sâ-şi piardă răbdarea, îşi deschise aripile şi-şi luă zborul cu zgomot ca de tunet. Nedumerit, dezechilibrat, pe punctul să cadă de pe lespede, Saikmar se sprijini cu spatele de stâncă. Bătând aerul ca un înotător apa, parradilul se apropie la trei metri de peretele stâncos, apoi se năpusti la el, cu aripile-i mişcându-se ca nişte frâne aerodinamice, şi-şi încleşta ghearele pe braţele lui.

Apoi se trezi purtat ca o păpuşă peste abisul de dedesubt.

Zborul a fost atât de scurt, încât, de uimire, nici măcar nu avusese timp să ţipe. Pe când trăgea aer în piept, ca să strige, se trezi depus cu grijă pe un platou, nu departe de sanctuar, iar parradilul se înălţă din nou, pregătindu-se să o aducă şi pe fată. Stând încă într-un genunchi în zăpadă, Saikmar privi scena cu uimire amestecată cu admiraţie. Pentru că aveai nevoie de ceva curaj ca să faci ce făcea fata - să mergi până la limita extremă a lespezii, să te întorci cu spatele şi să te laşi prinsă de ghearele puternice.

Incă o clipă şi era şi ea aşezată cu grijă alături de el. Abia mişcându-şi aripile, parradilul plană o clipă deasupra lor, să se convingă că totul este în regulă, apoi se înălţă brusc, stârnind un nor de zăpadă, spre cuibul lui cald, din peşteră.

Saikmar simţea un nod în gât. Işi mişca frenetic mâna spre silueta parradilului ce se estompa din ce în ce, de parcă şi-ar fi luat la

revedere de la un bun şi drag prieten.

Apoi se stăpâni şi, conştient că zidul de zăpadă de la uşa sanctuarului era, probabil, pe terminate, o ajută pe fată să se ridice şi, fără să scoată o vorbă, o porniră spre adăpost.

Zidul de zăpadă de la intrare era aproape terminat. Pregătirea bulgărilor enormi, bine bătătoriţi, care formau partea principală a peretelui, era una din sarcinile care cădeau în seama refugiaţilor. Crăpăturile şi golurile erau astupate, după aceea, tot cu zăpadă, astfel încât, în final, construcţia devenea un bloc masiv, perfect rezistent la vânt.

Pe când Saikmar se apropia cu fata, lucrătorii se opriseră să-i privească. Erau o adunătură de oameni înrăiţi de suferinţă, cei mai mulţi slabi, cu feţe supte şi priviri sălbatice, care, pe moment, sufereau destul de tare din cauza mâinilor, aproape degerate în zăpada cu care lucraseră, şi din cauza vântului, care le înroşise nasurile şi obrajii. Doar puţini aveau haine potrivite pentru o

astfel de vreme. Câţiva dintre norocoşi, care aveau câte o pătură, şi-o înfăşuraseră pe trup, ca pe un poncho.

Saikmar ştia că ar fi trebuit să ia şi el parte la munca asta, deşi nimeni nu-i spusese direct aşa ceva, şi simţi că-l cuprinde neliniştea, vâzându-l printre lucrători pe un individ numit Graddo, un fel de conducător autodesemnat al refugiaţilor, care-l detesta din toată inima pe Saikmar, pentru că, spunea el, purtarea tânărului aducea mai degrabă cu cea a unei femei, nu cu a unui bărbat. Dar, oricum, nu putea face nimic altceva decât să înfrunte cu curaj situaţia creată. Luându-şi tovarăşa de braţ, o porni spre deschiderea încă neastupată din zid, pregătindu-se să intre în sanctuar.

Dintr-un motiv oarecare, banda de nemulţumiţi nu făcea decât să mormăie, aşa că...

Şi aproape că dădu buzna peste motivul acestei atitudini a oamenilor. Sub arcada metalică de la intrare, cu figura calmă şi ţeapănă de parcă ar fi fost ea însăşi un sloi

de gheaţă, stătea bătrâna preoteasă Nylpo.

- Altă gură de hrănit peste iama, tu, cel bun la nimic? zise ea, după ce-i privise şi pe Saikmar, şi pe fată, din cap până-n picioare.

- Femeia asta cere şi ea azil aici, răspunse Saikmar răstit. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă asta fusese, într-adevăr, intenţia fetei, dar, în pustietatea arctică, nu putea avea altă soluţie.

- Aşa deci... Ochii lui Nyloo păreau că ard pe faţa îmbătrânită. Este o femeie? O femeie în carne şi oase? Ha! Cred mai degrabă că, înspăimântat la gândul că o să tremuri de frig de unul singur în noaptea lungă care ne aşteaptă, ai invocat un spirit, ca sâ-ţi încălzească aşternutul. Nu e adevărat?

- Nu ştiu nimic despre invocaţii, spuse Saikmar, simţind că, în ciuda gerului, faţa începe să-i ardă. Magia e treaba ta, nu a mea!

- Adevărat! răspunse Nyloo pe un ton aspru. Dar e păcat... mare păcat. Pentru că, fără invocaţii, de unde oare o să luăm

mâncare, pentru a hrăni încă o gură iarna asta? Asta aş vrea să-mi spui tu!

- Sunt şaptezeci de refugiaţi aici, replică Saikmar. Ce mai contează o gură în plus?

- Contează! ripostă Nyloo.

Simţind că dacă îşi exprimau resentimentele vor beneficia, de data asta, de aprobare oficială, ceilalţi refugiaţi îşi lăsaseră treaba baltă şi se înghesuiau ameninţători în jurul lui Saikmar. In primul rând, în afară de Graddo, îi recunoscu pe încă doi bărbaţi înrăiţi de viaţă, taţii unor copii care erau crescuţi la sanctuar. Ca şi progeniturile pelerinilor, erau iniţiaţi în misterele cultului, fiind destinaţi a împrospăta rândurile preoţimii, dar, în timp ce pelerinii îşi ofereau de bunăvoie copiii, refugiaţii aveau obligaţia de a face asta - chestiune fundamental diferită, deci.

Saikmar simţi cum, din cauza încordării, stomacul i se face ghem, devenind tare ca piatra.

- Şi femeia asta! se răsti Graddo, împingând-o în umăr atât de tare, încât o

văzu clătinându-se, deşi până acum ea nu scosese o vorbă. De unde vine? Dintr-un oraş care şi-a căpătat drept de azil pentru cetăţenii lui, aşa cum au fâcut-o oraşele noastre, trimiţând caravane cu provizii aici?

- Bine zis! strigă un alt om de lângă el, urmat imediat de un cor de aprobări ale celorlalţi. Cercul se strânse şi mai mult în jurul lui Saikmar şi al fetei.

- Intr-adevăr, bine grăit, încuviinţă şi Nyloo. Saikmar, femeia asta - dacă este, într-adevăr, femeie, şi nu un spirit, ceea ce ar fi de preferat, pentru că spiritele nu se hrănesc cu mâncare, ca noi - de ce nu-şi susţine singură drepturile?

- Sunt dintr-un oraş din sud, Dayomar, zise fata cu voce tare, ridicându-şi capul şi privind-o pe Nyloo drept în faţă.

- Dayomar? repetă refugiatul care pusese întrebarea. Părea dezamăgit. Ce părere ai dumneata, preoteasă?

- Da, oamenii din Dayomar au drept de azil aici, încuviinţă mormăind Nyloo. Şi l-au menţinut tot timpul deşi, pînâ acum, nimeni

de acolo nu a ajuns să ceară aşa ceva.

Saikmar simţi că speranţele îi renasc şi interveni imediat:

- Atunci dâ-ne voie să trecem, bătrâno!

- Nu aşa de repede! se împotrivi Graddo. Era clar că profita de ocazie sâ-l sâcâie cât mai mult pe Saikmar, poate spera chiar să obţină ceva mai mult din treaba asta, poate chiar sâ-l gonească de la sanctuar. Ea doar *zice* că e din Dayomar. Am fost şi eu odată în oraşul ăla, înainte ca nedrepţii mei acuzatori să mă oblige să fug aici. Şi n-am văzut nici urmă de veşmânt ca al ei pe acolo!

- Şi te aştepţi să umble cineva prin zăpadă şi prin frig, îmbrăcat la fel ca pe plajele însorite din sud? se răsti Saikmar la el. Dar argumentul trecu neobservat. Frica de foamete domina minţile refugiaţilor. Şi, datorită încurajării tacite a lui Nyloo, atitudinea lor era din ce în ce mai agresivă.

Incepură să urle:

- Daţi-o afară! Daţi-i afară pe amândoi! El nu e-n stare nici măcar să dea o mână de

ajutor la treabă!

Nyloo îşi ridică mâna şi le porunci aspru să tacă. Iar când se aşternu liniştea, o întrebă din nou pe fată?

- Cum ai ajuns aici, tocmai de la Dayomar?

- Nu... nu ştiu exact cum s-a întâmplat, spuse ea, după o clipă de gândire.

- Am gâsit-o într-o peşteră de pe versantul ăla stâncos, exclamă Saikmar. Cea în care şi-a făcut cuibul parradilul... probabil că el a adus-o acolo, ca sâ-i fie cald.

Vocile se ridicară din nou, puse pe ceartă.

- Prostii! Parradili aici, atât de departe în nord? N-au ajuns niciodată până aici! Şi, pe deasupra, cine a mai pomenit parradil care să-şi facă cuib? Parradilii nu-şi fac niciodată cuib! E din Carrig, dar nu ştie nici măcar care sunt obiceiurile parradililor... Ştiam eu că e prost, da nu-mi închipuiam că poate fi *atât* de prost!

Saikmar îşi încleşta pumnii, întorcându-se spre ei, simţind cum îi fierb vorbele pe buze. Dar, înainte să poată rosti ceva, Nyloo îi

veni, neaşteptat, în ajutor.

- Voi, ăştia! N-aveţi nici măcar mintea şi ochii copiilor voştri! Este un parradil pe aici, de-o vreme... mie mi-au spus-o imediat copiii, în vocea ei se simţea o urmă de îndoială.

- Saikmar! continuă ea. Zici că ai gâsit-o pe femeia asta în peştera parradilului, nevătămată?

- Aşa este!

- Eşti în stare sa juri? Să juri pe zeii clanului tău din Carrig, pe parradil şi pe twywit?

- Bucuros!

Nedumeriţi, simţind că victoria le scapă, refugiaţii se bâţâiau de pe un picior pe celălalt. Nyloo, cu degetul ei osos, îi făcu semn fetei să se apropie. Şi când aceasta, timidă, *o* făcu, îi pipăi intrigată şi încruntată îmbrăcămintea, în cele din urmă spuse:

- E un semn, o minune. Până când o să vedem ce înseamnă, trebuie să te primim în sanctuar. Dar te previn! Vocea preotesei devenise sonoră: Dacă se dovedeşte că ne-

ai minţit - dacă tu, Saikmar, ai jurat strâmb - o să spargem zidul ăsta şi o să vă alungăm pe amândoi dincolo de el, să muriţi în pustietatea iernii!

Se dădu în lături şi făcu un semn smucit cu capul ei aproape chel:

- Intră!

12

Maddalena fusese slăbită nu numai din cauza oboselii şi a lipsei de hrană cât, mai ales, din cauza disperării. Când adormise în cuibul parradilului - numai din cauza oboselii - din orice punct de vedere ar fi privit situaţia în care se găsea, orice speranţă părea să fie pierdută. Deşi îşi găsise un adăpost în faţa furtunii, siguranţa ei era, în cel mai bun caz, temporară. Când se va trezi, poate că sălbăticiunea aceea va fi flămândă şi o va ataca, sau poate avea de gând să o ţină prizonieră, în vederea cine ştie cărui scop al ei...

Dar, în situaţii extreme, disperate, cea mai mică speranţă are acelaşi efect pe care-l are o licărire de lumină într-o cameră cufundată în întuneric: oricât de firavă ar fi licărirea aceea de lumină, încăperea nu mai e complet obscură. Şi, oricât de firavă ar fi fost speranţa de care se agăţase, a fost suficientă pentru a o readuce pe Maddalena pe linia de plutire, pentru a o face să fie din nou în stare să se gândească la salvarea ei.

Până acum nu avusese, evident, nici o posibilitate de a acţiona, se mărginise să accepte pasiv ceva făcut în numele ei şi să tragă cele mai mari foloase cu putinţă din asta. Totuşi, era clar că tânărul acesta înalt, care o găsise în peştera parradilului era dornic să se împrietenească cu ea. Dovadă că fusese în stare să se certe cu femeia aceea bătrână şi nu prea binevoitoare, care încercase sâ-i împiedice să intre împreună în sanctuar. Şi ce noroc avusese că Dayomar-ul era printre oraşele care îşi asiguraseră dreptul de azil - ea nu rostise numele ăsta decât pentru că acolo se afla

baza lui Slee! Spera să nu se mai afle vreodată la asemenea strâmtoare, cât va mai rămâne pe planeta asta!

Cât despre locul în care fusese primita, îşi dăduse deja seama că, atunci când văzuse cupola argintie de pe înălţime şi strigase numele lui Langenschmidt, avusese şi nu avusese dreptate. Avusese dreptate în sensul că forma pe care o zărise era coca unei nave spaţiale. Nu avusese dreptate atunci când crezuse că e vorba de naveta de asolizare din care sărise ea cu paraşuta. Indiferent de felul în care numeau băştinaşii locul - îi spuneau „sanctuar" sau ceva de genul „loc sigur de adăpost" - ea ştia că are în faţă nava spaţială cu care sosiseră cei opt sute de refugiaţi de pe Zarathustra şi care, aşa cum i se spusese în timpul pregătirii, era acum un fel de altar al unui cult mistic.

Din cele văzute pe când Saikmar o îndemna să intre şi apoi să se grăbească pe culoare, conducând-o spre adăpostul lui, îşi putea da seama că nava se deteriorase rău la aterizare. Uşa prin care intraseră era,

după toate aparenţele, o deschidere de acces a uneia dintre navetele de salvare, şi, datorită şocului de la asolizare ori după aceea, datorită greutăţii enorme a structurii, era prea deformată pentru a mai putea fi închisă cu panoul ei etanş. De aceea, era nevoie să fie astupată cu zidul de zăpadă. Inăuntru, plasticul durabil care acoperea metalul, protejându-l împotriva coroziunii, fusese uzat de apăsarea nenumăraţilor paşi omeneşti, şi, din loc în loc, podeaua era acoperită cu pete de rugină. Inainte de a ajunge la o a doua uşă, care încă mai funcţiona, văzu că toţi pereţii erau acoperiţi cu gheaţă, în unele locuri chiar destul de groasă. Dincolo de a doua uşă o izbi o căldură fetidă, simbol al oricărui adăpost de fiinţe umane, care nu dispune de instalaţii sanitare adecvate. Mirosul era atât de greu, încât Maddalena simţi că o trec fiori.

Saikmar o îndemnă să meargă mai repede. La o intersecţie de culoare dădură peste nişte copii - cam de cinci ani toţi - care se jucau cu nişte bucăţi de material elastic,

tăiat în formă de cuburi. Le aruncau în pereţii metalici, apoi se străduiau să le prindă, în ciuda faptului că acestea săreau în cele mai neaşteptate direcţii. Dar, văzând-o pe străină, uitară de orice joacă, oprindu-se să o privească cu ochii mari şi gura căscată, pe când Saikmar o conducea pe lângă ei şi o luă la stânga.

Zona pe care o parcurgeau părea să fi avut foarte mult de suferit la asolizare. Se vedeau peste tot găuri şi crăpături, astupate cu fel de fel de deşeuri, peste care fusese întins un strat de material plastic. Cum pe culoar uşile - mai bine zis cadrele de uşi - se succedau la intervale regulate, de circa cinci metri, Maddalena presupunea că se aflau în zona cabinelor echipajului. Panourile glisante fuseseră fie tăiate, fie deschise cu forţa în ghidajele lor deformate, unde ruginiseră rapid, astfel încât acum deschiderile respective erau acoperite cu împletituri de nuiele, sau cu draperii din piei de animale.

In spatele unora din perdele se auzeau

oameni mişcându-se, şi ea îşi imagină cu uşurinţă câţi ochi o cercetau, prin mici găuri invizibile.

Saikmar se opri, în sfârşit, în faţa unei uşi, închisă cu ceva mai multă grijă decât celelalte. Deschiderea era acoperită de o foaie de metal lungă de vreo doi metri, ce părea să fi fost blatul unui pat, fixată la locul ei cu ajutorul unei bare de bronz, găurită la ambele capete, ca să intre pe nişte ştifturi ieşind din perete. In mijlocul barei trona un lacăt rudimentar, enorm, cântărind pe puţin un kilogram, pe care Saikmar, după ce alesese cheia potrivită din legătura pe care o avea la centură, îl descuie, dădu tot dispozitivul la o parte, apoi se dădu în lături şi o invită să intre.

Ea se conformă. Se găsea într-o cabină cu patru paturi - unul din ele fusese tăiat, aşa cum presupusese, iar tăblia lui era acum pe post de uşă. Probabil că Saikmar îşi dăduse atâta osteneală pentru că avea cu el mai multe bunuri decât ceilalţi refugiaţi şi mai valoroase. Toate cele trei paturi ce se mai

aflau încă la locul lor erau pline cu haine, cu pături, cu nişte cărţi enorme, scrise de mână, din care văzuse şi ea câteva exemplare, în timpul pregătirii, cu diverse obiecte metalice - probabil o armură - şi cu o serie de alte lucruri despre care nu ştia nimic.

Dezordinea îi aminti dureros că ea-şi abandonase tot bagajul în navetă, aşa că acum era, în mare parte, în voia sorţii. Nu avea nici o posibilitate să-şi semnaleze prezenţa la bază, nu avea nici un fel de medicamente - şi asta, pe o planetă atât de înapoiată, putea fi cea mai periculoasă lipsă - şi nici o altă haină, în afara celor cu care era îmbrăcată. Şi, pe deasupra, era cât se poate de clar că sosirea ei aici nu e deloc binevenită, din cauza proviziilor extrem de reduse. Iar în timpul iernii şi nopţii polare era evident că nu pot sosi provizii proaspete, de nicăieri.

Dar avusese mare noroc să scape cu viaţă şi să ajungă până aici. Şi poate că norocul n-o va părăsi nici de aici înainte. Ba, dacă se

gândea mai bine, nici n-o părăsise.

Realizând asta, îşi privi atentă costumul spaţial. Nava de pe orbită, care trăsese asupra crucişătorului Patrulei, demonstra clar că Paisprezece fusese descoperită de un grup de intruşi dintr-un alt sistem solar, care acum îi exploata bogăţiile, sau oamenii, sau şi una şi alta. Iar asta însemna că „fulgerul" cu care fusese ucis Neguţătorul Heron şi regele-parradil nu avea nici o legătură cu praful de puşcă, aşa cum presupunea Slee - nu era vorba decât de o armă energetică cinstită, mânuită de un intrus din afara planetei. De aceea fusese tare speriată să nu cumva să-i recunoască cineva veşmântul drept costum spaţial şi să o considere automat făcând parte din tabăra duşmanilor.

Dar se pare că intruşii nu doreau să producă prea multă dezordine, şi de aceea îşi ascunseseră originea extraplanetară, învăţaseră limba locului şi adoptaseră costume indigene. Dacă moartea lui Heron nu era o simplă coincidenţă, îşi dăduseră

deja seama că pierderea unui agent galactic va fi urmată de o anchetă şi probabil că doreau să treacă, pe cât posibil, neobservaţi.

Iar până acum se dovediseră foarte isteţi. Durase destul până când să ajungă vreo ştire la o bază a Corpului, şi încă şi mai mult până ce fusese trimis un agent să verifice la faţa locului. Şi, doborând crucişătorul imediat ce revenise în spaţiul real, îşi asiguraseră un respiro de încă un
an sau doi, dacă ea, sau Langenschmidt, nu ajungea la cineva care avea un comunicator subeteric. Dispariţia fără urmă a unui crucişător nu era un fapt absolut neobişnuit. De trei sau patru ori într-un secol se mai întâmplau asemenea accidente, şi, de obicei, nu era niciodată disponibilă o altă navă, care să cerceteze imediat cauzele catastrofei.

Asta era, de altfel, unul dintre motivele pentru care Corpul plătea salarii aşa de mari.

Până când va fi trimisă o altă navă spre

Paisprezece, intruşii aveau la dispoziţie destul timp, pentru a se înrădăcina aici destul de serios, ca să poată da cu tifla Corpului. Deoarece în legătură cu Planetele de Refugiu Zarathustra existau două opinii. Una era cea promovată de Corp şi pe care i-o expusese Langenschmidt: aceste planete izolate, trebuiau să se dezvolte fără nici o constrângere din exterior, fără nici o ingerinţă din partea unor culturi mai avansate. Iar cealaltă era diametral opusă, susţinând că aceste planete trebuie deschise imediat pentru trafic şi comerţ, astfel încât locuitorii lor să poată beneficia de cunoştinţele civilizaţiei galactice.

Dacă intruşii se înrădăcinau suficient de adânc, Corpul s-ar fi văzut cu mâinile legate, pentru că ar fi fost imposibil să-i scoată de acolo fără a folosi forţa pe faţă, iar asta ar fi fost în totală contradicţie cu propria lor politică, de noningerinţă. Şi, dacă se apela la o autoritate încă şi mai înaltă în ierarhia galactică, nu s-ar fi ajuns la o decizie decât în... Chiar, cât ar fi durat? Zece ani?

Guvernarea unei federaţii de două sute şaizeci de planete locuite este un proces lent, teribil de lent!

Iar atunci decizia, indiferent care ar fi fost, nu mai avea nici o importanţă. Pentru că răul ar fi fost, deja, ireparabil.

Maddalena se simţea în parte îngrozită, în parte exaltată. Ajunsese să fie atât de detestată la bază mai ales pentru că bodogănea tot timpul că treburile acelea mărunte, de rutină, care i se încredinţau, erau nesemnificative pentru capacitatea ei. Avea o părere foarte bună despre ea însăşi. Dar aici se trezise pe cap cu o sarcină atât de copleşitoare, încât avea uneori impresia că trebuie să lupte de una singură contra întregului univers. Dar reuşita depindea în totalitate de ea.

Sau mai exact spus: depinde în totalitate de ea dacă reuşeşte, sau nu, să supravieţuiască acestei misiuni, sau nu!

In cabină, nu era altă mobilă decât paturile. Cândva fuseseră şi nişte instalaţii sanitare, dar probabil că nu mai funcţionau

de când nava se zdrobise de sol. Saikmar goli unul din paturi, puse o pătură pe tăblia metalică şi-i făcu semn să se aşeze. Ce s-o fi întâmplat cu saltelele de pe paturi? Ah, copiii... Din ele erau făcute cuburile cu care se jucau.

Se aşeză pe pat şi îşi scoase cu grijă casca, bucuroasă sâ-şi poată aranja, în sfârşit, părul încâlcit. Saikmar privea atent la fiecare mişcare pe care o făcea, dar în ochii lui nu se citea nici ostilitate, nici suspiciune, doar curiozitate. Atunci când îi spusese că este din Carrig, Maddalena nu se gândise că, dacă şi-ar fi dat seama că ea e de undeva, din spaţiu, şi dacă ar fi ştiut că uzurpatorii din oraşul lui sunt tot din spaţiu, probabil că tânărul n-ar fi fost nici pe departe aşa de prietenos.

Aşteptă răbdătoare să zică el, primul, ceva.

Saikmar nu ştia ce să facă. Până când Nyloo nu acceptase ideea că sosirea fetei este o minune, nu crezuse asta decât pe

jumătate. Intr-adevâr, considerase venirea parradilului ca pe un semn al zeilor către el, dar, în fond, în acel moment fusese suficient de deprimat ca să se gândească la sinucidere. Insă mai târziu, gândindu-se mai bine, găsise o explicaţie mult mai raţională şi mai verosimilă pentru această „minune", anume că Belfeor şi clanul lui comiseserâ încă o blasfemie, gonind parradilii din Colinele Fumegânde.

Dar asta era o problemă în care părerea unei preoţese avea multă greutate. Şi, cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât i se părea mai plauzibil că se află la limita supranaturalului. Misterul prezenţei ei aici, felul în care-i coborâse parradilul de pe stâncă pe amândoi - nimeni nu mai auzise vreodată de una ca asta - totul părea strâns întrepătruns, şi mintea lui părea să fie din ce în ce mai mult atrasă de ipoteza unei intervenţii divine. Şi hainele astea, atât de ciudate, cu care era îmbrăcată fata, mai alea casca aia tare, cu partea din faţă transparentă...

Pe care acum tocmai şi-o scotea, dând la iveală o faţă cât se poate de umană şi deosebit de frumoasă.

Saikmar inspiră adânc, hotărât să pună întrebări direct la obiect.

- Eşti fiinţă omenească? Sau vii din partea zeilor?

Fata nu-i răspunse imediat, se gândi o clipă, apoi zise:

- Sunt fiinţă umană. Dar mi s-au întâmplat nişte lucruri tare ciudate.

Asta era evident. El insistă:

- Ai zis că eşti din Dayomar. Cum te cheamă?

- Melisma, fiica lui Yull şi a lui Mazia, dar ei au murit. Şi făcu un semn, aşa cum făceau cei din sud, atunci când pomeneau de morţii lor. Până aici, toate bune.

- Atunci cum ai ajuns până aici, tocmai din sud?

Incă o scurtă tăcere înainte de a-i răspunde. Se întreba dacă se gândeşte să-i spună o minciună, sau dacă nu cumva nici ei nu-i venea să creadă întâmplările prin

care trecuse. Vorbele ei îl convinseră că a doua presupunere era cea adevărată:

- Nu-mi amintesc foarte exact. Poate că m-a adus parradilul... Mie aşa mi se pare.

Deci, fie că era fiinţă umană, sau nu, prezenţa ei aici se datora, incontestabil, unui miracol. Era evident că n-ar fi putut ajunge atât de departe, în nord, hoinărind de una singură, la întâmplare. In timpul verii, la sanctuar nu venise nici o caravană. Nu putea s-o fi adus altcineva în afară de parradil.

Simţi un fior puternic, din cap până-n picioare, şi închise, o clipă, ochii, încercând să se stăpânească. Deci zeii nu-l uitaseră! Asta era o minune de netăgăduit, adresată lui personal, şi dacă Nyloo va încerca să-i descopere un alt înţeles, o să-i ia pur şi simplu capul bătrân de pe umeri, chit că era preoteasă!

- Locul ăsta... spuse fata gânditoare, privind în jur. Aici e sanctuarul nordic?

- Da.

- Iar tu cred că spuneai că ai cerut azil

aici. De ce? Ce te-a gonit de acasă?

- Mă trag dintr-o familie nobilă din Carrig, spuse Saikmar, cu amărăciune în glas. Acolo, după cum probabil ştii, în fiecare an vânătoarea-de-rege stabileşte cine va urma la conducere. Eu, care ar fi trebuit să-l dobor pe rege în numele Clanului Twywit, am fost deposedat de drepturile mele de nişte străini, veniţi din sud, posesori de puteri stranii. Dacă n-aş fi fugit, acuma aş fi fost probabil mort, pentru că străinii ăia, cu care s-au înhăitat şi o serie de trădători din oraş - între ei şi Ambrus, fiul lui Knole, fie-i numele în veci blestemat! - i-au ars pe toţi cei care li s-au împotrivit, cu fulgerele lor.

Fata îl asculta din ce în ce mai uimită. Apoi exclamă:

- Dar asta înseamnă că eşti chiar *acel* Saikmar care...

Chiar atunci tăblia de la uşă fu împinsă cu putere şi căzu în lături. Iar în cabină intră Graddo, în spatele căruia se puteau vedea o mulţime de refugiaţi, cei mai mulţi bărbaţi,

care lucraseră la zidul de zăpadă, dar şi câteva femei printre ei.

- Am venit să va spun ca sunteţi nişte tâlhari mincinoşi, zise Graddo scurt, care, chiar dacă aţi reuşit să păcăliţi o femeie bătrână cu vorbăria voastră despre minuni, pe noi nu ne-aţi dus. Avem puţină mâncare, pentru că probabil că oraşul tău, Carrig, a oprit toate caravanele de astă vară şi-au ţinut totul acolo, numai pentru ei. Ne-am gândit cu toţii, şi asta-i singura explicaţie că n-am primit nimic. Şi atunci am hotărât să vă gonim din sanctuar, să vă duceţi la Carrig, dacă o să reuşiţi!

Zâmbi cu răutate, pe când ceilalţi îi aprobau vorbele, strigând. Saikmar văzu cu teamă că erau câţiva înarmaţi cu bâte şi cu cuţite, şi că feţele tuturor erau pline de ură.

13

Pentru o clipă se lăsă o tăcere grea, tensionată, ca o frânghie vibrând, înainte de

a se rupe. Saikmar căută din ochi sabia, pe care nu îndrăznise să şi-o ia cu el, când o pornise spre adăpostul parradilului. Era atât de departe, încât putea să nici nu considere că o avea, atârnată pe peretele cel mai îndepărtat de el. Probabil că Graddo ar fi fost peste el, mult înainte să apuce să o ia de acolo. In cabină nu puteau intra mai mult de doi sau trei atacanţi, dar el se îndoia că avea suficientă forţă să se împotrivească, fie şi dacă erau cel mult doi. Totuşi, cu sau fără sabie, se hotărî el, trebuie să încerce.

- Mişcă! se răsti în cele din urmă Graddo, pierzându-şi răbdarea.

- Graddo! strigă cineva de dincolo de uşă. Impinge-i până la noi. Dacă nu vor să plece de bunăvoie, o sâ-i dăm afară cu forţa!

- Aşa o să fac!

Şi, trecând la fapte, făcu o jumătate de pas spre Saflcmar, încercând să-l apuce de braţ. Saikmar nu văzu bine ce se întâmpla în clipa aceea. Se pregătea să se aplece, ca să se strecoare pe sub mâinile lui Graddo şi să încerce, după aceea, să-l arunce la pământ,

când Graddo îi dispăru brusc din faţa ochilor. Când se dumiri, îl văzu întins pe spate, cu multă uimire întipărită pe faţă, având-o deasupra pe fată, pe Melisma.

- Am impresia că fac pe nebunii, zise unul din refugiaţii de la uşă, un bărbat cu o bâtă în mână pe care nici lunile de austeritate nu reuşiseră să-l facă să pară prea slab. Omul păşi înăuntru, pe când Graddo încerca să se pună pe picioare, înjurând. Saikmar consideră că, pe moment, fata aceea extraordinară se poate descurca foarte bine singură cu Graddo şi, pe când noul intrat se pregătea să se arunce asupra lui, se încorda, concentrându-se, gata să pună în joc toată agilitatea şi rapiditatea în mişcări pe care şi le dezvoltase, încă din copilărie, ca dansator.

Iar când noul atacator încercă să-l lovească, nu mai era nici el în locul în care aşteptase lovitura. Sărise înapoi, suficient de departe ca, propulsat de propria-i mişcare, cel care-l atacase să-şi prindă glezna de a lui Graddo, doborându-l din nou

pe acesta din urma. Urmă o bubuitură teribilă, în clipa în care cei doi se izbiră de peretele de metal, ce făcu să răsune toată cabina.

Inainte ca omul cu bâta să se poată ridica, Saikmar, dându-şi seama că vremea cavalerismului trecuse, se aruncă asupra lui şi-l pocni, din nou, cu capul de perete. Apoi, mulţumit că, măcar pentru un timp, omul era ameţit, se răsuci pentru a-l întâmpina pe un altul, care apăruse prin uşă. Fentând, se prefăcu a se arunca direct peste el. Dar în ultima clipă se trase în lături. Omul se lăsă păcălit, se poticni, şi pumnul lui Saikmar îl prinse în spatele urechii, spre ceafă. Aşa că, vrând-nevrând, continuă să înainteze, prinzându-se de fată ca să nu cadă.

Dar aceasta îl apucă repede cu o mână de încheietură, ţinându-l strâns. Iar cu cealaltă îl apăsă scurt, undeva pe omoplat. Omul urlă ca un animal înjunghiat! Apoi căzu, gemând, pe unul dintre paturi. Şi când încercă să-şi mişte braţul lovit, urlă din nou, de durere.

O aşa femeie, se gândi Saikmar cu admiraţie, ţi-o poţi imagina foarte bine simţindu-se ca acasă în vizuina unui parradil.

Dar se pare că Graddo nu-şi încasase porţia. Incerca din nou să se ridice în picioare. Pierzându-şi răbdarea, Melisma făcu un pas spre el şi-l atinse cu cizma exact în plexul solar. Nu l-a lovit, propriu-zis, a fost mai degrabă o mişcare de împingere, puternică. Dar bărbatul se încovoiase, tuşind de durere, strângându-şi pântecele cu amândouă mâinile.

Fata ridică repede bâta abandonată de omul cu umărul dizlocat, iar Saikmar profită de pauză şi se repezi sâ-şi scoată sabia din teaca ei. Gâfâind, se lipiră umăr lângă umăr în mijlocul camerei, gata să-i înfrunte pe cei de la uşă.

Dar entuziasmul acestora părea să se fi răcit binişor. Nimeni nu se mai arăta dornic să urmeze exemplul lui Graddo. In plus, din cauza celor trei bărbaţi deja intinşi pe podea, şi să fi vrut, era greu să păşeşti fără

să calci pe vreunul din ei.

- Scuzele mele, Melisma, zise Saikmar încet, din colţul gurii. Deşi acum probabil că o să-i învingem, corbii ăştia cu două picioare or să stea tot timpul la pândă, încercând să se răzbune, aşa c-o să avem o iarnă mizerabilă.

- Cred că mai degrabă eu trebuie să-mi cer scuze, răspunse ea la fel de încet. Dacă n-aş fi apărut şi eu aici, la sanctuar, probabil că lucrurile n-ar fi mers atât de departe.

- Ei, până la urmă tot aici s-ar fi ajuns, oftă Saikmar. Nu era decât o problemă de timp.

Sesizând o mişcare printre refugiaţi, se încorda imediat, crezând că aceştia îşi fac curaj să se năpustească din nou, dar, uimit, îi văzu întorcându-şi capetele şi privind undeva, în lungul coridorului. Brusc răsună o voce poruncitoare, şi mulţimea începu să se dea la o parte, făcându-i loc lui Nyloo. Ba unii dintre refugiaţi avură bunul-simţ să arate chiar că sunt ruşinaţi de cele făcute, în timp ce alţii mormăiau supăraţi.

Ajungând în dreptul uşii, preoteasa

aruncă o privire înăuntru şi începu să dea încet din cap, înţelegând perfect ce se întâmplase. Lângă ea, ţinând-o strâns de mână, era fetiţa aceea cu figură de bătrân înţelept, tovarăşa ei permanentă. De alfel, ea o chemase pe Nyloo acolo. Şi ei i se adresă mai întâi bătrâna preoteasă:

- Zici că Graddo i-a convins pe ceilalţi să facă una ca asta? Fetiţa dădu din cap, privind-o ţintă.

- Graddo! rosti preoteasa pe un ton teribil de aspru şi de rece, de parcă ar fi vorbit un gheţar. Incă încovoiat din cauza durerii, omul îşi ridică înspăimântat privirea spre ea.

- Ai comis o blasfemie, continuă Nyloo. Sanctuarul refuză să te mai adăpostească. Vei fi alungat în întunecimea iernii, şi, de aici înainte, numele tău va fi blestemat.

Graddo se făcu alb ca varul şi încremeni. Când auziră groaznica sentinţă cei din spatele lui Nyloo, cineva oftă. Saikmar se relaxa şi-şi şterse transpiraţia de pe frunte. Ei bine, asta *era o* adevărată uşurare!

Dar simţi cum îl cuprinde din nou

neliniştea când, la numai o clipă, o auzi pe Melisma întrebând:

- Ce-o să se întâmple cu el? Nyloo o privi scurt.

- Tu ce crezi c-o să se întâmple? O să-l gonim din sanctuar şi va trăi, sau va muri, după cum va fi voia zeilor.

- Să nu faceţi asta din cauza mea, zise Melisma. Nu din cauza mea!

- O facem pentru că a profanat sanctuarul, nu pentru că v-a atacat pe voi, răspunse scurt Nyloo. Nimeni nu poate judeca cine are şi cine n-are dreptul să se adăpostească aici! Nimeni în afară de preoţi! Doar noi avem acest drept. Graddo! Asta e ultima dată când numele tău va fi rostit în acest loc. Fii blestemat! Pleacă!

Şi scuipă pe podea, în faţa ei, apoi puse piciorul pe pata umedă, râsucindu-l de mai multe ori.

Graddo se ridică în picioare, cu gesturi ca de maşinărie stricată, împleticindu-se, traversă cabina spre uşă. Restul refugiaţilor se dădură în lături, de parcă ar fi văzut o

stafie. Aruncând o ultimă privire în încăpere, Nyloo şi fetiţa o porniră după el, apoi dispărură şi ceilalţi doi, care îi atacaseră, tremurând de spaimă şi de uşurare, că numai Graddo fusese pedepsit şi că nu fuseseră alungaţi şi ei.

Melisma vru să iasă şi ea, dar Saikmar o prinse de braţ.

- Exact asta voiau şi ei să ne facă! De ce să te împotriveşti sorţii? Umerii i se lăsară în jos, dar nu răspunse nimic. După încă vreo câteva secunde, în care păru sâ-şi revină şi să-şi recapete stăpânirea de sine, se întoarse cu spatele la uşă, depărtându-se de ea. El ridică tabla de pe jos şi o fixă bine la locul ei şi, când se uită din nou spre ea, o văzu dezbrâcându-şi ciudatul veşmânt pe care-l purta pe deasupra hainelor. O privi surprins, dându-şi seama că e suplă ca o dansatoare şi că este îmbrăcată extrem de elegant.

Dar nu mai apucă să-şi rostească în vorbe admiraţia, deoarece chiar atunci se auzi un gong sonor, reverberând prin pereţii

metalici, urmat imediat de zgomotul unor picioare de copii, alergând pe coridoare. Ea-l privi nedumerită, lăsând să cadă veşmântul greu pe cel mai apropiat pat.

- Ce-a fost asta?

- Semnalul pentru masă. Ţi-e foame?

Ea dădu din cap.

- Atunci, hai să mergem.

Maddalena-Melisma încerca să nu ia în seamă privirile duşmănoase ale celor ce stăteau la coadă în faţa uşii prin care se răspândea miros de mâncare caldă şi gustoasă. Acum însă mormâiau mai ales femeile, văzând-o îmbrăcată atât de elegant, atât de sănătoasă şi de frumoasă. Femeile refugiaţilor, deşi în cea mai mare parte destul de tinere, erau îmbătrânite prematur, de griji şi de lipsuri. Doi sau trei tineri o priveau destul de insistent, până când Saikmar făcu un pas spre ei, şi atunci îşi întoarseră grăbiţi privirile în altă parte.

- Poţi sâ-mi spui ce au păţit oamenii ăştia, de sunt aici? îl întrebă Maddalena cu voce

joasă. La fel de încet, astfel încât era obligată să-i privească atentă buzele, ca să înţeleagă ce spune, Saikmar îi răspunse:

- Ca şi mine, oamenii ăştia şi-au reclamat dreptul de a-şi găsi adăpost aici, pentru a scăpa de vreo acuzaţie nedreaptă, de vreo pedeapsă din cauza unor datorii, sau pentru că au fost exilaţi din oraşele lor şi nu ştiu nici o meserie, cu care să se poată întreţine într-o ţară străină.

- Şi de ce sunt aşa de... înrăiţi?

- Pentru că nu mai au nici o speranţă, nici un viitor. Nu se mai pot aştepta nici măcar să fie onoraţi cum se cuvine de copiii lor, pentru că preotesele îi învaţă, încetul cu încetul, pe cei mici să uite de părinţii lor, şi după aceea îi iniţiază în misterele sanctuarului. Copiii sunt singurii care pot fi recrutaţi ca preoţi, pentru a asigura astfel continuitatea cultului. Preotesele trebuie să fie şi să rămână virgine, iar preoţii... hm... nu mai au echipamentul necesar pentru a face copii.

Probabil că uimirea se citea cu uşurinţă

pe faţa ei. Dar chiar atunci coada începuse să înainteze, şi Saikmar îi făcu semn să se mişte şi ea.

- O să înţelegi despre ce e vorba când intrăm în sală, adăugă el. Şi, într-adevâr, a înţeles, încăperea era plină de aburi şi luminată mult mai slab decât în rest, dar îşi dădu imediat seama că era vorba chiar de cantina navei. Dincolo de o tejghea de metal, ciupită de rugină, se aflau nişte personaje grase, îmbrăcate în robe, care turnau în gamelele întinse de refugiaţi nişte fiertură, lângă care adăugau câte o bucată de pâine uscată şi câte o felie de peşte, pe care se vedeau din abundenţă granule strălucitoare de sare. Personajele acestea se răsteau din când în când supărate la copiii care se foiau, plictisiţi de aşteptare, şi, când vorbeau, glasul le suna ciudat, extrem de ascuţit şi parcă pus pe harţă.

Preoţii care nu mai au echipamentul...

Răsucind în cap situaţia asta complet nefirească, găsi aproape imediat o explicaţie a barbarului obicei. Pe vremea când

refugiaţii părăsiseră Zarathustra, era încă interzis membrilor echipajelor de pe navele spaţiale - bărbaţi şi femei deopotrivă - să dea naştere unor copii. Incă nu fuseseră puse la punct metode eficiente de a ecrana radiaţiile, aşa că singura modalitate legală prin care aceşti oameni puteau avea copii era să recurgă la o bancă genetică, în care să depună ovule şi spermatozoizi, înainte de intrarea în serviciu activ. Iar aici probabil că vreun tiran local mărunt, care nu avea nici cea mai vagă idee de motivele care stăteau la baza interdicţiei, o instituţionalizase, utilizând mijloacele rudimentare pe care le avea la-ndemână. Un proces de gândire similar, de altfel, cu acela prin care nava avariată fusese transformată într-un sanctuar inviolabil. Pentru nişte oameni pe care această navă îi salvase de furia unei stele, devenită novă aproape peste noapte, distanţa psihologică dintre *navă-egal-salvare* şi *navă-egal-siguranţă* fusese, probabil, foarte mică şi uşor de parcurs.

Privind prin cantină, pe când coada

continua să înainteze destul de neregulat, realiză că, în loc să se aşeze la mese, refugiaţii părăseau încăperea imediat ce îşi primeau mâncarea, probabil pentru a se întoarce în camerele lor. De ce nu mai erau mese? Ah... tejgheaua nu mai era la locul ei. Fusese împinsă spre intrare, şi astfel spaţiul rămas devenise insuficient pentru ca oamenii să mai mănânce acolo.

Dincolo de preoţii care serveau mâncarea se găseau nişte oale mari, enorme, care fierbeau bolborosind. Prin aburul ce se ridica din ele, Maddalena abia că putea zări pereţii şi plafonul - table îndoite, crăpate şi, pe deasupra, găurite din loc în loc. Iar prin găuri treceau ţevi care se pierdeau în întunecimea de dincolo de foile de metal.

Implicaţiile acestei descoperiri o preocupau cu atâta intensitate, încât rămăsese pe loc, ca împietrită, şi numai un ghiont uşor al lui Saikmar o făcu să-şi dea seama că era rândul ei să-şi ia o gamelă şi să o întindă, pentru a-i fi umplută. Mulţumind în grabă, îl întrebă:

- Dincolo de pereţii ăia... oare ce-o fi acolo?

Saikmar ridică din umeri.

- Presupun că e vorba de ceva magic, legat de misterele sanctuarului. Şi despre astea nu ştiu absolut nimic.

- Totdeauna e aşa de cald aici?

- Oh, da! chiar şi în toiul iernii, şi se găseşte tot timpul o fiertură, sau un borş, sau măcar nişte tchai, ca să-ţi poţi potoli golul din stomac.

Tchai-ul, îşi reaminti ea cele învăţate în timpul pregătirii, era o infuzie, preparată din nişte frunze uscate, ce conţineau un stimulent, oarecum asemănător cu *coca,* dar cu efect mult mai slab. Tot atunci aflase şi cum se prepară băutura - apă în clocot, peste care se aruncă ceva frunze - era una din îndatoririle căreia trebuia să-i facă faţă în rol de hetairă, aşa cum se presupusese că va acţiona.

Aşadar acolo, în întuneric, încă se mai găseşte o sursă de energie! Evident, nu era vorba de generatoarele principale ale navei -

acestea fuseseră distruse cu certitudine la aterizare, de asta îşi putea uşor da seama, din ceea ce văzuse până acum. Ba, chiar, era aproape o minune că aceste generatoare nu explodaseră, distrugând astfel complet nava. Probabil că supravieţuitorii reuşiseră să improvizeze ceva în loc, să poată să treacă de prima iama pe care o petrecuseră aici. Orice ar fi fost acel *ceva,* important era că încă mai funcţiona.

Era clar că trebuia să cerceteze şi să afle despre ce era vorba, la prima ocazie ce i se va ivi.

Il urmase pe Saikmar în cabină, să mănânce. Mâncarea avea un gust ciudat, dar era fierbinte, iar pâinea aceea uscată era foarte săţioasă. Dar peştele uscat, deşi era sărat bine de tot, era fad şi, după ce gustase puţin, renunţase să încerce să înghită restul bucăţii.

- Spune-mi, te rog, zise ea, în timp ce ştergea cu o bucată de pâine ultimele

picături de mâncare, ce-a vrut să spună Graddo...

Saikmar îşi aruncă mâinile în sus, îngrozit.

- Să nu mai rosteşti niciodată numele ăsta! şopti el. E blestemat!

- Oh, pentru...! îşi reveni rapid. Nu-şi putea permite să încalce atât de flagrant obiceiurile localnicilor. Docilă, îşi reformulâ întrebarea:

- Ce-a vrut să spună omul acela care ne-a atacat, când a acuzat oraşul tău că a oprit caravanele şi că a reţinut proviziile?

Saikmar îi spuse despre ce e vorba, recunoscând că, din câte ştia el, învinuirea era cât se poate de întemeiată, dar insistând asupra unui alt aspect care era, cu certitudine, tot atât de real: că nu era tocmai corect să fie considerat oraşul lui, sau oricare dintre clanurile din Carrig, ca fiind responsabil de una ca asta. Dacă era cineva vinovat, atunci era vorba numai de Belfeor şi de ai lui, o hoardă de bandiţi apăruţi ca prin minune - probabil dintr-o ascunzătoare

de prin munţi - pentru a sprijini cu arme ciudate şi teribile dreptul şefului lor la conducerea oraşului.

O dată ajuns aici, continuă cu o tiradă plină de amărăciune la adresa lui Belfeor, pe care Maddalena o ascultă cu mare atenţie, reţinând informaţiile demne de interes. Se simţea şi dezamăgită, şi îngrozită: îngrozită deoarece era clar că oamenii din Carrig fuseseră obişnuiţi cu o viaţă îndestulată şi sigură, cu schimbări care se produceau lent, dacă se produceau, şi, într-o asemenea societate, îşi făcuse apariţia un individ necruţător, care poate că produsese deja un râu ireparabil; şi dezamăgită, deoarece Saikmar nu-i putea spune nimic nou, tot ce ştia el se întâmplase cu mai bine de un an în urmă, şi, din datele pe care le avea la dispoziţie, nu-şi putea da încă seama dacă are de-a face cu o bandă de aventurieri dornici să se joace un timp de-a despoţii, sau dacă era vorba de un grup bine organizat, hotărât să se înstăpânească în Carrig şi să profite de bogatele lui resurse.

Totuşi, nu avea sens să se plângă de soarta ei. Avusese destul noroc să dea peste Saikmar, şi nu peste Graddo, atunci când sosise aici, şi o asemenea diferenţă nu era de neglijat. Dar se întreba tot timpul cum va fi în stare să supravieţuiască peste iarnă, fără ca moralul să i se prăbuşească complet, ştiind că, pe măsură ce trece timpul, pumnul lui Belfeor se strânge tot mai tare în jurul victimelor lui.

14

Timpul trecea. Impunându-şi ferm sa nu se frământe fără rost, Maddalena începu să descopere realităţile micii societăţi închise şi izolate în mijlocul căreia nimerise. Incă nu putea spune dacă cele ce se petreceau se datorau iernii care se apropia, sau dacă la fel fusese şi anul trecut. Dar cea mai mare parte a refugiaţilor păreau să fi intrat într-un fel de hibernare, erau treji, dar atât de lipsiţi de vitalitate, că ţi se păreau tot timpul

apatici. De două ori pe zi bubuitul marelui gong anunţa distribuirea mâncării, şi, în privinţa celor mai mulţi dintre oameni, acesta era singurul eveniment demn de a fi luat în seamă. Chiar şi copiii - de obicei foarte jucăuşi la patru sau cinci ani - păreau să fie lipsiţi de vlagă, ca şi cum vitalitatea le-ar fi fost sistematic suptă de cineva, astfel încât, când ajungeau la vârsta de opt sau nouă ani, deveneau un fel de caricaturi, de parodii ale preoţilor. Iar unii dintre ei, ca fetiţa ce o însoţea permanent pe Nyloo, puteau fi consideraţi de-a dreptul bătrâni.

La puţin timp după a doua masă a fiecărei zile, lumina în sanctuar începea să se diminueze, scăzând până la un fel de clar-obscur. Iar la două treimi din intervalul care despărţea ultima masă de prima a zilei următoare, intensitatea luminoasă revenea la normal. Ea era atât de obişnuită cu iluminatul artificial, încât prezenţa luminii nu-i dovedea decât că există o sursă de energie care funcţionează, şi atât, dar

Saikmar îi atrase atenţia asupra ei, adăugând că este un exemplu, care demonstrează că misterele sanctuarului trebuie luate, într-adevăr, în serios.

Ei bine, dacă numai aşa era posibil să convingi nişte oameni să se îngrijească de nişte aparate timp de peste şapte secole...

In ciuda nerăbdării ei, se reţinea şi îşi impunea o maximă prudenţă în comportament, reamintindu-şi mereu că aici, la sanctuar, ea nu era decât o persoană tolerată. Restul refugiaţilor încă mai mormăiau ori de câte ori apărea la cantină, şi încă nu aveau certitudinea că jurământul lui Saikmar fusese destul pentru a o determina pe Nyloo să îi permită să stea. Aşa că, până când nu era absolut sigură că nu va fi prinsă, nu îndrăznea să se aventureze în nici o acţiune riscantă, cum ar fi fost să se strecoare în cantină şi să arunce o privire dincolo de pereţii găuriţi.

Iar între timp, trebuia să se mulţumească exclusiv cu compania lui Saikmar. La început ideea asta o cam îngrijorase, dar,

după o zi sau două, începuse să-i facă plăcere. Tânărul era departe de ceea ce-şi închipuise ea, atunci când se gândea la barbarii pe care-i va întâlni aici. Era de o politeţe fără cusur, permanent atent şi curtenitor, niciodată încercând să-i impună ceva, totdeauna departe de aroganţa dominatoare cu care profesorii ei încercaseră să o facă să creadă că va fi tratată. Nu a durat prea mult timp sâ-şi da seama că asta se datora faptului că Saikmar avea, faţă de ea, un sentiment aproape de adoraţie. Băiatul nu era prea sofisticat, personalitatea lui nu strălucea prin complexitate, singurul lucru adânc înrădăcinat în conştientul sau subconştientul lui erau superstiţiile, şi, mai presus de orice, cele referitoare la parradili.

Dacă şi ceilalţi refugiaţi o respectau, sau dacă izgonirea lui Graddo îi înfricoşase destul ca să-i facă să gândească ceva mai raţional, încă nu avea de unde să ştie, cele câteva încercări de a intra în vorbă cu unii din ei se soldaseră cu un fiasco total.

Cândva considerase că atmosfera unei baze a Corpului e apăsătoare, dar aici era de-a dreptul groaznic. După spusele lui Saikmar, nimeni în sanctuar nu avea destulă minte şi imaginaţie pentru a inventa ceva care să facă timpul să treacă mai uşor. O dată zidul de zăpadă ridicat la uşă, nu mai rămânea practic nimic de făcut, toată lumea dormita tot timpul, mormăia sau se certa. Şi, de multe ori, zgomotul unei bătăi, deşi spărgea urechile tuturor refugiaţilor, era o adevărată binefacere, care mai puncta monotonia cotidiană.

Obişnuit el însuşi de acasă cu o viaţă activă, Saikmar se străduia să facă trecerea timpului cât mai plăcută pentru Maddalena, pe cât de plăcută îi stătea în putinţă. Imediat ce aflase că ştie să citească - o însuşire deosebit de rară, îşi dădu ea seama, printre femeile din Carrig - scoase, dintr-un scrin încuiat, cele câteva cărţi pe care reuşise să le ia cu el. Dar, deşi enorme ca dimensiuni, paginile acoperite cu scris de mână ale tuturor acestora, luate împreună, nu

conţineau nici măcar cantitatea de informaţie înmagazinată curent pe o singură rolă de bandă, aşa că, în câteva ore, ajunsese să le ştie pe dinafară întregul conţinut. Două din ele conţineau poezii, împreună cu indicaţii pentru acompaniament de harfă adecvat; alte două erau nişte cronici ale oraşului Carrig; iar ultima era un fel de breviar al practicilor religioase din zona Carrig-ului, care, cu ajutorul unui calendar extrem de complicat, indica datele diverselor sărbători, cum era, de exemplu, chiar vânătoarea-de-rege.

Chiar şi pregătirea sumară de care avusese ea parte la bază îi furnizase incomparabil mai multe date - şi mai amănunţite - decât aceste cărţi scrise la faţa locului.

Alarmată de propria ei stare de slăbiciune şi dându-şi seama cât de uşor ar putea ajunge să clacheze, dacă era obligată să rămână aici luni de zile, până la sfârşitul iernii, Maddalena încerca tot timpul să găsească o cale de salvare. Insă cu cât se

gândea mai mult la asta, cu atât ajungea să i se pară până şi ideea în sine absurdă. In ciuda feluritelor aparate încorporate în costumul ei spaţial, acestea fuseseră proiectate, în primul rând, pentru a asigura supravieţuirea omului în spaţiu, sau pe asteroizii lipsiţi de atmosferă. Busola era, practic, o excepţie de la regula asta, ba chiar putea fi considerată un exces de zel. Dar era singura excepţie. Evident, în sanctuar nu părea să fie lipsă de apă - era, poate, unul din puţinele lucruri ce existau din abundenţă - dar, chiar dacă ar fi reuşit să o descompună prin electroliză şi să comprime hidrogenul astfel obţinut în nişte rezervoare, numai greutatea acestora ar fi fost o sarcină mult prea mare pentru tracţiunea dezvoltată de micile motoare-rachetă cu care era dotat costumul, deoarece acestea nu fuseseră gândite decât pentru a stabiliza şi a încetini căderea ocupantului costumului, nu pentru a-l ridica de la sol şi, cu atât mai puţin, pentru a-l purta peste munţi şi văi. Tehnologia de producere a pastilelor de

hidrogen condensat fusese dezvoltată încă înainte de explozia de nouă a Zarathustrei, dar nu ştia dacă aceasta le era cunoscută şi zarathustranilor. Şi, chiar şi dacă printr-o minune ar fi găsit aşa ceva în vreun ungher uitat, nu ar fi fost în nici un caz în stare să transfere pastilele respective în magazia costumului. Pentru că imediat ce ar fi fost scoase din capsulele hipermagnetice în care erau păstrate de obicei, imediat ce erau scoase din câmpul energetic, acestea ar fi suferit o expansiune fantastică - factorul de condensare/expansiune uzual era de circa opt mii - şi, pentru a le condensa la loc, ar fi avut nevoie de toată energia generată de un reactor cu fuziune, nu chiar micuţ.

Dar, fiindcă veni vorba de reactoare cu fuziune...

Mereu ajungea la aceeaşi concluzie: trebuie să se strecoare în zona rezervată preoţilor, dincolo de cantină, şi să afle ce maşinării erau încă în funcţiune acolo. Dar nu îndrăznea să aducă o asemenea idee în

discuţie în faţa lui Saikmar. Pentru el, asemenea probleme ţineau de magie şi fusese obişnuit, de mic, să se ţină cât mai departe de ele. Cât despre speranţa ca vreunul dintre preoţi sau vreo preoteasă să-i spună ceva de bunăvoie, era de-a dreptul ridicol. Aceştia îşi păzeau secretele cu mai multă înverşunare decât şi-ar fi păzit propria lor viaţă.

Aşa că şi-a întocmit planul cu multă grijă. Mai întâi l-a convins pe Saikmar să o conducă peste tot prin sanctuar, pe unde aveau acces refugiaţii, estimând astfel că zona respectivă reprezintă cam o treime din volumul iniţial al navei. O altă treime - poate chiar mai puţin - era destinată personalului, adică preoţilor. Aici erau educaţi copiii recrutaţi cu sau fără voia părinţilor; se studiau scrieri antice, ale căror litere nu mai erau înţelese de nimeni, dar cărora li se atribuiau înţelesuri simbolice, legate de experienţa vieţii şi a mediului înconjurător; şi se celebrau ritualurile religioase obligatorii. Cultul sanctuarului nu era

centrat pe un zeu anume, află Maddalena.

Termenul de „zei", împământenit pe întreaga planetă, se referea, de fapt, la o serie de concepte filozofice abstracte: creaţie, viteză, originea furtunilor, căldură, lumină. Nu exista ideea că ar trebui îmblânziţi, trebuiau doar ascultaţi şi respectaţi, pentru că aceasta era natura întregului univers. Şi se pare că, cu cât se îndepărtau de locul în care asolizaseră strămoşii lor, cu atât uitau mai repede localnicii de pe Paisprezece şi tradiţiile moştenite, astfel încât, la ora actuală, orice legătură între acest cult şi, să zicem, religia din Carrig era, practic, aproape imposibil de recunoscut.

Cât priveşte ultima treime a navei, aceasta ori fusese distrusă complet la asolizare, ori fusese atât de deteriorată încât acum, după sute de ierni, era de neutilizat.

De aceea, resursele pe care le bănuia şi pe care spera să le găsească, trebuiau căutate undeva la limita zonei ocupate de preoţi.

Deşi Saikmar dormea de obicei adânc, somnul îi era uneori agitat de vise, în care - cum îi spusese chiar el - retrăia amintiri despre ceea ce-l văzuse făcând pe Belfeor. Cel mai adesea visa scena în care-i fusese uzurpat dreptul legitim de a-l doborî pe rege. In concordanţă cu rolul de femeie superstiţioasă din sud, pe care-l juca, auzind de puterea pe care o avea uzurpatorul, anume de a arunca fulgere, Maddalena făcuse gesturile cu semnificaţii religioase şi scosese exclamaţiile reclamate de situaţie, şi, în parte, nu era vorba de actorie. Pentru câ-şi putea imagina uşor impactul pe care-l poate avea o armă energetică asupra unor fiinţe ignorante şi complet nepregătite să-i facă faţă.

După un astfel de vis - observase Maddalena cu multă atenţie - de obicei Saikmar cădea într-un somn adânc, din care nu-l mai putea trezi aproape nici un zgomot. In consecinţă, la câteva zile de la sosire, aşteptă liniştită în lumina ca de amurg din

cabină, până când îl auzi frământându-se în ghearele coşmarului, apoi încă puţin, până când respiraţia tânărului deveni din nou regulată şi adâncă. După care se răsuci în aşternut, până când dădu de lanterna de pe casca costumului, şi o deşurubă fără nici un zgomot din locaşul ei. Lanterna putea funcţiona luni de zile fără ca bateriile să fie reîncărcate, iar fasciculul luminos putea fi îngustat până la diametrul unui creion - un accesoriu ideal pentru plimbarea nu tocmai ortodoxă pe care se pregătea să o întreprindă.

Era dificil să ieşi din cabină fără să faci nici un zgomot, datorită foii de tablă de la uşă. Dar reuşi să rezolve problema, culcând tăblia metalică pe o pătură întinsă pe jos, şi se strecură pe coridor. Undeva se auzea un copil, plângând supărat, dar în rest domnea liniştea. Probabil că aproape toţi refugiaţii dormeau: visele erau singura evadare din realitate pe care o aveau la-ndemână.

Nevăzând şi neauzind pe nimeni, Maddalena începu să înainteze pe drumul

arhicunoscut ce ducea la cantină. In apropierea acesteia încă mai stăruia în aer miros de mâncare şi, simţindu-l, se trezi brusc cu gura plină de salivă, fapt ce-i reaminti că şi pentru ea, ca şi pentru toţi ceilalţi refugiaţi, raţiile asigurau eventual supravieţuirea şi că, în marea majoritate a timpului, senzaţia ce le domina existenţa era cea de foame. Aici aerul era mai cald decât în cabina din care tocmai ieşise.

Uşa cantinei era una din puţinele care încă mai funcţionau. Era - normal - închisă ba, mai mult, părea să fie încuiată pe dinăuntru. Pentru că, oricât de tare smucea ea de panoul glisant, acesta nu putea fi clintit din loc. Dar se aşteptase la una ca asta, aşa că venise pregătită. Structura metalică a navei era atât de deformată, încât orice uşă care încă mai funcţiona juca teribil în ghidajele ei, pe când cele ce nu mai funcţionau erau înţepenite definitiv în ele. Indreptând
fasciculul luminos al lanternei spre uşă, îşi dădu imediat seama că presupunerea ei

fusese corectă. Intre panoul glisant şi perete se căsca o fantă destul de largă, prin care trecea uşor cuţitul de la costum, pe care-l luase cu ea.

Şi, după cinci minute de moşmondeală, reuşi să apese zăvorul lacătului în lăcaşul lui, să deschidă şi să intre.

Ascultă atent o clipă, dacă nu cumva se auzea vreun sforăit sau vreo respiraţie, trădând prezenţa unui paznic de noapte în această încăpere caldă, apoi începu să înainteze în linişte, trecând dincolo de tejghea. Aruncă o privire la oalele în care se pregăteau supele sau fierturile ce constituiau felul principal de mâncare al refugiaţilor. Pe moment erau reci, dar modul în care erau încălzite era cât le poate de clar: erau conectate la un sistem de ţevi - corodate ca vai de lume! - etanşate la îmbinări cu acelaşi material care fusese folosit şi pentru a astupa crăpăturile din pereţii exteriori, prin care trecea abur încins. Şi toate ţevile dispăreau prin nişte găuri în peretele din spatele încăperii. Examinând cu

atenţie aceste găuri, îşi dădu seama că fuseseră făcute de mult, probabil imediat după ce asolizase nava: pentru a le feri de rugină, toate marginile metalice fuseseră acoperite cu material plastic. Iar cu vremea acest material îmbătrânise şi nu mai rămăseseră din el decât porţiuni mici, negre şi sfărâmicioase.

Deci undeva, dincolo...

Indreptă fasciculul lanternei spre cea mai mare dintre găuri, destul de mare să se poată strecura prin ea, şi văzu că de cealaltă parte a peretelui se află un compartiment conţinând fel de fel de maşinării. Şi, brusc, se hotărî să se strecoare dincolo.

Se asigură încă o dată că nu doarme nimeni acolo - ţinând cont de spaima superstiţioasă pe care o arătau refugiaţii faţă de *misterele* preoţilor o asemenea măsură de prevedere era inutilă, dar nu se ştie niciodată - apoi se târî cu multă grijă pe lângă ţevi şi trecu în cealaltă încăpere.

Când reuşi să privească ceva mai bine echipamentul aflat acolo, se simţi brusc

alarmată. Toate instalaţiile păreau să emane un aer de improvizaţie împinsă până la extrem, aproape de neimaginat. Reuşi să se calmeze, gândindu-se că dacă totul a funcţionat atâtea secole, n-o să explodeze chiat atunci, cât timp era ea acolo, şi, dacă se întâmpla una ca asta, tot nu putea face nimic. După care începu să examineze amănunţit tot ce se afla în încăpere, la lumina lanternei, având grijă să nu atingă nimic.

Probabil că cei ce ocupaseră iniţial nava adunaseră aici toate aparatele pe care reuşiseră să le salveze şi care le puteau face existenţa ceva mai suportabilă. In centru se găsea un reactor de fuziune - un model depăşit, de cel puţin patru ori mai voluminos decât modelele actuale de aceeaşi putere. De la reactor pornea o ţeava groasă, care ieşea afară - acolo se punea zăpada ce era topită, rezultând astfel apă cu o compoziţie destul de apropiată de apa pură, filtrată. O cantitate mică de apă era descompusă prin electroliză, şi astfel se obţinea hidrogenul

cu ajutorul căruia funcţiona reactorul, iar restul era transformată în abur supraîncălzit, cu ajutorul căruia era încălzit sanctuarul şi care punea în funcţiune un mic turbo-generator, care producea energia electrică necesară pentru iluminat. Sistemul de încălzire al oalelor pentru gătit era alimentat cu abur printr-un robinet, care acum era închis şi strâns bine.

Până aici, totul clar! Mai era ceva interesant de văzut? Lărgi fasciculul lanternei şi-l mişcă la întâmplare în jur. Şi, o clipă după aceea, crezu că o să leşine - aparatele aflate în funcţiune nu erau singurele din încăpere. Lângă perete, acoperite de un strat gros de praf, de parcă nu mai fuseseră atinse de secole, se găseau şi alte aparate. Iar ea recunoscuse aproape instantaneu unul dintre ele.

Işi reveni repede, dar încă mai tremura de emoţie, pe când ştergea praful de pe el şi deschidea capacele de vizitare deoarece, din câte îşi dădea ea seama, aparatul era în perfectă stare de funcţionare. Cu condiţia

să-l poată conecta la reţea...

Căută din priviri un cablu de alimentare şi găsi un colac de vreo şapte metri, aruncat în spatele unei alte maşini, care nu merita să fie examinată, pentru că mare parte din componentele ei fuseseră demontate, pentru a fi, probabil, folosite ca piese de schimb, şi, oricum, habar n-avea despre ce aparat e vorba. Găsi o priză liberă chiar pe panoul turbo-generatorului, se încruntă o clipă realizând cât de vechi era acel model, potrivi ştecherul cum trebuie şi-l împinse la locul lui.

Inspirând adânc, apăsă un buton de lângă placa prin care descoperirea ei putea fi identificată drept un sintetizator nutriţional Tip 4, construit pe Zarathustra, cu aproape o mie de ani în urmă. Containerele etanşe cu elemente trasoare erau mai mult de trei sferturi pline, doar cele cu fosfor, calciu şi fier erau parcă un pic mai goale, dar aveau destul peşte uscat şi carne sărată... Simţea cum gândurile i se încălecau unul peste celălalt în cap, din ce în ce mai repede,

parcă imposibil de strunit, în timp ce maşinăria din faţa ei intră în funcţiune şi, şuierând uşor, începu să absoarbă din aer bioxid de carbon, azot şi hidrogen, cu alte cuvinte cele patru elemente absolut indispensabile existenţei vieţii. Pe care apoi le combina într-un mod pe care ea nu-l înţelesese decât destul de vag, deşi în cadrul cursurilor de pregătire, după ce fusese admisă în Corp, învăţase şi cum se pot repara aceste aparate - uneori singurul obiect care se interpune între un astronaut izolat în spaţiu şi moarte.

Fiind atât de veche, maşina funcţiona zgomotos, dar nu-i mai păsa de asta. Când auzi cum se deschide smucit o uşă, undeva de cealaltă parte a reactorului, mai întâi deschise containerul de ieşire al aparatului şi abia după aceea se întoarse, să vadă cine intrase. Era Nyloo, cu faţa palidă de furie şi cu o torţă fumegândă în mână. Era evident că secretul măririi intensităţii luminii se pierduse şi nu mai era în funcţiune decât timer-ul care controla ciclul zi-noapte.

Dar, înaintând spre Maddalena să vadă ce vrea ea să-i arate, simţi cum furia o părăseşte, şi vorbele de mânie ce-i stăteau pe buze râmaseră nerostite: avea în faţă o turtă umedă, suculentă, de culoare maronie, cam la fel de consistentă ca şi pâinea proaspătă, care - dacă maşina funcţionase cum trebuie - conţinea proteine, grăsimi, zaharuri şi o serie întreagă de vitamine.

După o lungă clipă de uimire, încă nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Nyloo îşi lăsă trupul bătrân să cadă în genunchi, apoi îşi aplecă fruntea, până când atinse podeaua.

15

După aceea, singura problemă fusese să născocească la iuţeală o minciună suficient de convingătoare, cu care să poată explica cum de reuşise ea să pună în funcţiune maşinăria, ce nu mai fusese atinsă de secole. Avea impresia că fiecare preot şi

fiecare preoteasă erau specializaţi într-un anumit domeniu de activitate necesar funcţionării sanctuarului, iar în timp aceste specializări deveniseră atât de stricte şi de înguste încât, în multe cazuri, o serie întreagă de cunoştinţe dispăruseră o dată cu cel ce le deţinea - datorită unei îmbolnăviri subite, sau vreunui accident fatal - înainte ca un copil să poată fi iniţiat în acel domeniu anume al misterelor.

Din fericire, Nyloo nu se arătase prea insistentă în această privinţă. Era atât de copleşită de emoţie, încât se năpusti imediat spre camerele celorlalţi preoţi, să-i trezească şi sa vadă şi ei, cu ochii lor, minunea. Şi, înainte ca aceştia, împreună cu o serie de refugiaţi, care fuseseră treziţi de larmă, să-şi revină din uimirea ce-i cuprinsese, Maddalena avu destul timp să se gândească la o poveste plauzibilă. Le spuse că, pe vremea când era copil, găsise în casa bunicii ei nişte documente străvechi, care aveau şi nişte imagini, iar bunica îi povestise o serie de legende de familie,

referitor la conţinutul acestora. In continuare, nu fusese obligată să dea prea multe detalii. Toată lumea era prea ocupată să guste din turta de sintetizator, iar Nyloo nu contenea să-şi preamărească înţelepciunea de care dăduse dovadă, atunci când o primise pe Maddalena în sanctuar.

- Semnele s-au adeverit! striga bătrâna, emoţionată, la fiecare câteva cuvinte.

Doar Maddalena îşi dădea seama că maşina nu reprezenta decât o soluţie temporară în privinţa hranei. Cu peste o sută de guri de hrănit, containerele cu elemente-trasoare se vor goli destul de repede, şi, într-o lume atât de înapoiată, cum le puteai, oare, umple la loc? Unde puteai

oare găsi, de exemplu, cobaltul pur de care aveai nevoie pentru a produce ocianamina de cobalt - vitamina B12? Nu îndrăznea să vorbească despre aşa ceva, să arate că ştie prea multe amănunte în legătură cu modul în care funcţionează maşina, dar era hotărâtă să găsească un moment favorabil şi să o prevină pe Nyloo că nu trebuie să se

bizuie doar pe asta când e vorba de hrană şi de provizii. Din fericire, una din comenzile ce controlau gustul era puţin dereglată, şi turtele - având, în mod normal, un gust delicios, în stare să stimuleze apetitul unor oameni ajunşi apatici de disperare - erau fade, aducând cu nişte cartofi nesăraţi.

Dar pentru refugiaţi descoperirea era o adevărată mană cerească. Câţiva dintre copii nu ştiuseră, până în seara aceea, ce înseamnă să mănânci pe săturate şi, pentru prima dată în viaţă, dormiră fără să plângă de foame. Tensiunea indusă de spectrul foametei dispăru, oamenii zâmbeau mai des, şi feţele morocănoase şi încordate se vedeau din ce în ce mai rar. Şi, mai presus de toate, preoţimea o privea pe salvatoarea lor cu un deosebit respect. Ii dăduseră imediat o cabină în care să stea singură şi, o dată cu asta, o droaie de bucăţi de pânză şi de stofă, ba chiar şi diverse mobile, din propriile lor încăperi. Cât despre refugiaţi, ostilitatea lor în ceea ce o priveşte

dispăruse cu desăvârşire. Când Maddalena venea la cantină să-şi ia mâncarea, toată lumea se dădea la o parte şi aştepta până când era ea servită, iar dacă se întâmpla să o întâlnească cineva pe vreun culoar, persoana respectivă se înclina adânc în faţa ei, de parcă s-ar fi aflat în faţa unui nobil din naştere.

Toate astea erau însă departe de camaraderia de care avea ea nevoie şi după care ajunsese să tânjească aproape cu disperare. Şi singurul om de acolo pe care-l putea considera prieten, Saikmar, părea să fie şi singurul nemulţumit de noul curs al evenimentelor. Timp de câteva zile o evitase complet, mergând până acolo încât venea la cantină în ultimul moment, ca să fie sigur că nu se întâlneşte cumva cu ea. Maddalena, dezamăgită de purtarea lui, ajunsese la concluzia că singura soluţie este să-l abordeze direct şi să-l întrebe deschis ce se întâmplase cu el.

Ii plăcea de el mult mai mult decât îşi imaginase vreodată că va ajunge să-i placă

de cineva, născut pe această planetă înapoiată. Era, evident, un om inteligent, şi avea o educaţie foarte aleasă, cel puţin în conformitate cu nivelul normal din Carrig. Dacă era superstiţios, doar cu greu puteai considera asta ca fiind vina lui. Insă, ceea ce era de cea mai mare importanţă, era un om civilizat pur şi simplu prin firea lui, cu un foarte puternic simţ al responsabilităţii, şi fără nici măcar o urmă din aroganţa care, după cum îşi imaginase ea, ar fi trebuit să-i caracterizeze pe majoritatea barbarilor nobili de acolo. Din lungile lor discuţii, putuse să-şi dea seama că era, de departe, mult mai preocupat de soarta pe care trebuiau să o îndure oamenii din Carrig sub aspra cârmuire a uzurpatorului, decât de faptul că pierduse ocazia de a câştiga puterea în numele propriului sau clan. Dacă ar fi fost învins cinstit, în timpul vânătorii-de-rege, ar fi fost dezamăgit, dar s-ar fi resemnat şi ar fi respectat voinţa manifestă a zeilor, însă acţiunile lui Belfeor aprinseseră în el o furie şi o ură cumplite care, într-o bună zi, atunci

când va sosi momentul potrivit, vor exploda cu siguranţă, cu o violenţă devastatoare.

După patru zile de răceală mai mult decât evidentă din partea lui, Maddalena nu mai rezistă, într-un impuls de moment, aruncă bucata de stofă pe care o avea în poală şi din care, ajutându-se cu o foarfecă enormă şi cu un ac de alamă coclit, încerca sâ-şi croiască nişte haine noi, şi o porni grăbită pe coridoarele ce duceau spre cabina lui Saikmar.

Cu pumnul strâns, gata să bată în peretele de lângă uşă, avu o ezitare. Şi dacă - în ciuda tuturor bunelor ei intenţii - reuşise să-l jignească cumva, fără să-şi dea seama, pe Saikmar, iar acesta ajunsese să o deteste, la fel cum se întâmplase şi cu colegii ei de la bază, din cauza lamentărilor ei continue? Deşi nu-şi putea, în nici un chip, da seama ce anume din comportamentul ei ar fi putut fi considerat jignitor de Saikmar, trebuia, totuşi, să ţină cont de faptul că gândirea unor oameni de pe o planeta atât de

înapoiată, cum era aceasta, nu funcţiona în maniera pe care ea o considera normală.

Cu un an în urmă, chiar cu o lună în urmă, ideea de a-şi cere scuze în faţa unui barbar i s-ar fi părut de-a dreptul de neconceput. Dar acum era hotărâtă ca, la nevoie, să se şi umilească în faţa tânărului. Avea nevoie de un prieten mai presus de orice altceva, şi, în afară de Saikmar, nimeni nu putea juca un asemenea rol.

Bătu, îl auzi ridicându-se - după zgomotul mişcărilor avea impresia că e nemulţumit că e deranjat - şi îndepărtând tăblia metalică de la uşă. In clipa în care dădu cu ochii de ea, înlemni. Dar îşi reveni repede şi, cu multă demnitate, o întrebă:

- Cu ce vă pot fi de folos, Melisma?

Utilizase cel mai formal mod de adresare, cel folosit doar în prezenţa unor rude foarte în vârstă, a unor persoane de origine extrem de nobilă sau atunci când se înfăţişau rugăminţi înşişi zeilor. Dar tonul era lipsit de orice urmă de politeţe, şi vocea era tăioasă,

ca o lovitură de bici. Maddalena se înroşi toată. Reuşind, cu eforturi, sâ-şi păstreze vocea cât de cât calmă, întrebă, la rândul ei:

- Pot să intru?

El se dădu în lături şi făcu un gest, invitând-o să intre, deşi - evident - dorea să fie clar că făcea asta împotriva voinţei lui. Inăuntru nu era nimic schimbat. Mai mult, Maddalena avea impresia că, de când se mutase în cabina ei, cele mai multe din lucruri nici nu fuseseră atinse, ceea ce însemna că Saikmar stătuse, mai tot timpul, întins, probabil privind în gol.

Râmase în picioare, nesigură, aşteptându-l să închidă uşa. Când termină cu asta, se întoarse cu faţa spre ea şi, pentru o clipă, masca de indiferenţă ce o avea întipărită pe figură păru să fie îndepărtată. Iar în ochii lui mari şi negri se putea citi cea mai adâncă disperare.

Nu durase decât o clipă, dar, pentru ea, fusese destul ca sâ-i piară din cap orice alte gânduri, în afară de milă şi de recunoştinţă. O fi fiind el barbar, dar, mai presus de orice,

era o fiinţă umană, care, pe deasupra, o mai şi ajutase, riscându-şi propria-i viaţă, şi care acum era pradă celei mai negre disperări din cauza ei!

Inainte de a realiza exact ce face, îşi ridică mâinile şi-l luă în braţe. Şi, aproape imediat, îi simţi trupul scuturat de suspine adânci, şi obrazul lipit de al ei fu plin de lacrimi.

Scoţând sunete guturale, îl duse spre patul de pe care se ridicase, făcu loc să încapă amândoi, apoi îl forţă să se întindă lângă ea. Şi, mângâindu-l pe păr, îi sărută lacrimile de pe faţă, aşteptând să se liniştească.

In scurt timp el îşi reveni destul ca să-şi poată da seama ce se întâmplase şi se înroşi imediat, ruşinat de halul - inadmisibil pentru un nobil din Carrig - în care-şi pierduse stăpânirea de sine, dar, înainte ca el să apuce să spună ceva, Maddalena îl opri.

- Oh, Saikmar, mi-a fost aşa de teamă că eşti supărat pe mine! De ce mă eviţi, de atâta timp?

Cum el nu răspundea, continuă:

- Nu cumva crezi şi tu, ca toată prostimea de aici, că sunt o fiinţă supranaturală, şi nu o simplă fată, în carne şi oase? Uite, atinge-mă, nu sunt fiinţă omenească? Ii luase palma şi i-o apăsa pe obrazul ei.

Aproape inaudibil, Saikmar spuse.

- Nu, eu am fost un prost. Am fost de-a dreptul copilăros! N-ar fi trebuit să fiu mulţumit că toţi cei care m-au învinuit că te-am adus aici, că am mai adus aici încă o gură în plus, au ajuns să mă binecuvânteze, mângâindu-şi pântecele pline şi înclinându-se adânc în faţa mea, când mă văd!? Iarna asta o să am o viaţă mult mai liniştită decât acum un an!

- Dar searbădă! ripostă Maddalena. Decât să n-am un prieten lângă mine, aş fi preferat să mor în zăpadă şi să nu fiu obligată să trăiesc zi de zi numai cu gânduri triste, de când mă trezesc până când adorm la loc. *Ei* vorbesc numai de semne, de minuni, şi consideră venirea mea aici ca un adevărat

miracol! Dar eu nu ştiu nimic despre miracole şi nici nu-mi pasă de ele! Nu ştiu decât că am ajuns într-un ţinut străin şi înfricoşător, şi singurul om care a fost prietenos cu mine a început să fugă, *sa se ascundă* de mine! De ce, Saikmar, de ce!?

Saikmar ezită, în cele din urmă, zise:

- Dar nu sunt *eu* singurul om de aici.

- Dar nimeni altcineva nu mă tratează ca pe o femeie în carne şi oase! Tuturor le e frică de mine, nu îndrăznesc nici să-mi vorbească – şi refugiaţii, şi preoţimea - de parcă aş fi... ei bine! un fel de idol trezit la viaţă de zei! Işi încleşta degetele pe mâna lui şi strânse, aproape violent: Dar nu sunt un idol, Saikmar, sunt om ca toţi oamenii!

- Da, bineînţeles ca aşa e, încuviinţă el. Şi totuşi... Nu, ar fi o prostie să mă gândesc la aşa ceva!

Brusc, înţelese ce se întâmplase. Şi îl privi tristă, cu ochii mari:

- Oh, nu...! şopti ea. Cum de nu m-am gândit la una ca asta? Tu chiar sperai că sunt o fiinţă supraomenească, nu-i aşa?

Pentru că m-ai găsit în cuibul parradilului, iar în Carrig parradilul este un animal sacru! Sperai să fiu un mesager al zeilor, venit aici anume ca să te ajut să te întorci acasă!

Saikmar nu spuse nimic o bucată bună de vreme, apoi dădu încet din cap.

Maddalena era uluită. Avusese tot timpul în faţa ochilor motivul răcelii manifestate de el, şi nu-l sesizase. Era absolut normal ca Saikmar să considere tot ce era legat de parradili - simbolul regalităţii în Carrig - ca privindu-l personal, şi, atunci când bănuielile lui, cum că sosirea ei era un semn divin, fuseseră confirmate de Nyloo, probabil că speranţele de a-şi îndeplini, în cele din
urmă, ambiţiile i se înălţaseră până la cer. Iar când, după aceea, bătrâna preoteasă declarase
sus şi tare că fusese anume trimisă, ca să-i salveze de foamete pe loialii adepţi ai cultului practicat la sanctuar, probabil că suferise o lovitură cumplită, cel puţin din

punct de vedere psihologic.

Vorbind mai mult în vânt, încercă să-i sugereze că, dacă prezenţa ei nu s-ar fi dovedit atât de providenţială, poate că ura celorlalţi refugiaţi faţă de el ar fi atins, în cele din urmă, punctul culminant şi, ca urmare, el ar fi fost fie atacat brutal, fie chiar izgonit din sanctuar, şi atunci, cum oare şi-ar mai fi putut el salva oraşul? Dar argumentul nu era plauzibil nici măcar pentru ea. Deoarece era convinsă că nu el era singura speranţă a Carrig-ului şi, după toate aparenţele, nici el nu credea aşa ceva. Ideea asta nu fusese decât un pretext, ca să aibă un motiv cât de cât întemeiat pentru a continua să trăiască.

Poate că în vreo câteva zile, se gândi ea, după ce o să se mai potolească şi o să fie în stare să se gândească mai limpede la cele întâmplate, o să aibă din nou nevoie de prezenţa ei. Şi, cum tot se simţea practic de prisos, după încă vreo câteva minute plecă, dar, în loc să se întoarcă în cabina ei, o porni la întâmplare pe coridoare, mergând

dusă pe gânduri, abia băgând de seamă unde se găsea sau cu cine se întâlnea.

In cele din urmă ajunse la intrarea principală, acolo unde zidul de zăpadă despărţea sanctuarul de întunericul şi de rigorile iernii nopţii arctice, şi unde copiii care erau pregătiţi de preoţi trebuiau să petreacă o oră sau două în fiecare zi, stând singuri, ca să înveţe să se stăpânească şi să se concentreze, înainte de a-şi da seama cât de disciplinaţi erau aceşti copii, Maddalena încercase să stea de vorbă de câteva ori cu ei, cât timp se găseau acolo, însă se izbise de o tăcere ca de piatră. Dar Saikmar îi explicase despre ce era vorba, aşa că, de data asta, deşi se oprise, aruncă doar o privire, să vadă ce copil era de veghe acolo.

Era însoţitoarea lui Nyloo, fetiţa aceea cu ochi de înţelept, pe care aflase că o cheamă Pettajem - „Mica Bijuterie". Pettajem era de obicei foarte stăpână pe sine, mai ales pentru vârsta ei, dar acum Maddalena văzu, uimită, că fetiţa plângea, deşi făcea eforturi sâ-şi stăpânească lacrimile, sau măcar să şi

le înghită, atunci când părea să nu le mai poată controla aproape deloc.

Maddalena uită pe loc de răceala cu care o întâmpinaseră ceilalţi copii, când li se adresase cât timp erau de veghe, şi fugi spre ea.

- Pettajem! Ce s-a întâmplat?

Gura fetiţei se mişca fără să scoată vreun sunet; îşi ridică ochii mari către ea, dar tot fără să vorbească. Maddalena oftă. Probabil că ar fi fost mai bine să nu intervină deloc, îşi zise ea, şi tocmai se pregătea să plece de acolo, când auzi un zgomot ciudat, ca un râcâit. Părea să vină de dincolo de zidul de zăpadă, şi singura presupunere logică era că cineva, de afară, încerca sâ-şi croiască drum şi să intre.

Maddalena se uită din nou la Pettajem. Dacă vreo sălbăticiune încerca să ajungă la ei, oare nu trebuia făcut ceva? îi zise:

- Te-ai speriat de zgomotul ăsta?

O ezitare, apoi fetiţa dădu din cap.

- I-ai spus lui Nyloo despre asta?

Copila ieşi din tăcerea încăpăţânată ce şi-

o impunea şi-i răspunse, printre lacrimi:

- D... da! Spune că este făcut de cel-ce-a-fost-blestemat, care încearcă să se întoarcă aici!

Maddalena mormăi nemulţumită. Graddo era probabil mort de mult, cât despre stafii, nu se va preface a crede în aşa ceva nici de dragul tuturor sanctuarelor de pe Paisprezece! Dincolo de zid se găsea „ceva", cit se poate de real şi de alarmant, care râcâia în peretele de zăpadă, după cum îşi putea da ea seama, din ce în ce mai tare şi mai aproape.

- Aici, în nord, există şi animale sălbatice mari? o întrebă pe Pettajem. Fetiţa scutură din cap.

- In ţinutul ăsta nu poate trai nimic mai mare ca un quet, şi, în timpul iernii, queţii dorm!

Indiferent ce-o fi şi quetul ăsta...

Dar, brusc, îi veni o altă idee. N-ar fi putut fi omenească fiinţa ce producea zgomotele acelea? Mai exact, n-ar fi putut fi Gus Langenschmidt care, supravieţuind ca prin

minune prăbuşirii navetei, reuşise să-şi croiască drum până aici? Fu atât de copleşită la acest gând, încât se apropie de zid şi - fără să ţină seama de strigătul de groază al lui Pettajem - bătu de trei ori în suprafaţa tare. Zăpada fusese bătătorită bine atunci când fusese ridicat zidul, aşa că nu înăbuşea sunetele.

Şi imediat îi răspunseră tot trei bătăi. Fără nici un motiv raţional, trase concluzia că presupunerea ei era adevărată şi se răsti la Pettajem:

- Du-te şi zi-i lui Nyloo că nu o stafie încearcă să intre peste noi! După care, fără să se uite dacă fetiţa o ascultase sau nu, îşi scoase cuţitul - pe care acum îl avea tot timpul asupra ei, pentru orice eventualitate - şi începu să scoată bucăţi mari de zăpadă din perete. Urlând terorizată, Pettajem dispăru în fugă.

Săpătorul necunoscut, aflat de cealaltă parte a zidului, muncise cu sârg, pentru că, în numai câteva clipe, reuşi să străpungă ceea ce mai rămăsese din zid, făcând o

gaură prin care se năpusti pe loc vântul puternic de afară, orbind-o câteva secunde. Gâfâind din cauza aerului rece care-i irita gâtul şi aproape câ-i tăia respiraţia, sări într-o parte. In jurul găurii începură să se desprindă bucăţi mari de zăpadă îngheţata, cântărind mai mult de zece kilograme, deoarece intrusul continua sâ-şi croiască viguros drum spre interior.

Maddalena se şterse la ochi şi privi din nou spre spărtura ce se lărgea, apoi, după o ezitare de o clipă, pentru că nu-i venea să creadă ce vedea, izbucni în râs. Incă mai râdea când apărură primii oameni pe culoar şi se îndreptară în grabă spre ea - Nyloo, alţi preoţi şi câţiva refugiaţi, alarmaţi de strigătele de ajutor ale lui Pettajem, ba chiar şi Saikmar se trezise din letargia lui.

Şi chiar lui i se adresă Maddalena:

- Ţi-a sosit *semnul* tău, cel care ţi-e destinat ţie, şi numai ţie! Uite-l!

Saikmar dădu din cap şi zâmbi, parcă împotriva voinţei lui. Şi nici nu puteai fi serios dacă priveai la intrus - chiar dacă era

masiv bine - atât de nenorocit părea să fie: avea pielea acoperită cu promoroacâ, gâtul căzut, iar umerii, care începuseră să se arate prin spărtură, îi tremurau de frig.

Era prietenul lor, parradilul.

16

Au fost mai puţine proteste la primirea parradilului decât atunci când sosise Maddalena. Pe de-o parte refugiaţii îşi aduceau bine aminte ce păţise Graddo, şi, pe de altă parte, de când intrase în funcţiune sintetizatorul nutriţional, nimeni nu se mai putea plânge de lipsă de mâncare. Dar, mai presus de toate, şi preoţii şi refugiaţii erau zguduiţi profund de succesiunea rapidă de evenimente miraculoase - pentru ei - şi se resemnaseră să le accepte, pur şi simplu, ca atare. Şi, cu siguranţă, purtarea prietenoasă a parradilului - despre care cei mai mulţi ştiau că e o sălbăticiune periculoasă - şi afecţiunea cu care îl tratau Maddalena şi

Saikmar, îi făcea să creadă că la mijloc sunt vrăji puternice.

Saikmar care, ca orice potenţial concurent la vânătoarea-de-rege, studiase în detaliu obiceiurile parradililor, spusese imediat că acesta nu putuse rezista frigului, cu tot cuibul - alt lucru fără precedent - pe care şi-l făcuse, iar Maddalena îl descususe în amănunt, încercând sa afle cât mai multe despre specia în sine. Iar Saikmar, a cărui deprimare părea deja uitată, îi răspunse cu multă solicitudine. Evident, spusele lui nu aveau caracter ştiinţific şi nici nu erau organizate ca atare. Dar toate afirmaţiile lui se bazau pe observaţii directe de lungă durată, şi cunoştinţele ei de biologie şi ecologie, chiar dacă erau sumare, îi îngăduirâ să obţină în final o imagine destul de completă asupra creaturii.

Era uşor de bănuit - ajungea sâ-i priveşti - că parradilii aveau un metabolism foarte activ. Cantitatea de energie pe care o cheltuia un animal ce atingea la maturitate o anvergură a aripilor de circa patruzeci de

metri, şi care reuşea, totuşi, să decoleze dintr-o singură săritură, de pe loc, fără nici un alt elan, şi să parcurgă după aceea în zbor o mie cinci sute de kilometri, fără nici o oprire, depăşea, evident, orice imaginaţie. Deci, logic, parradilii mâncau des şi foarte mult. O dată cu venirea iernii, deşi erau omnivori, nu mai găseau destulă hrană, decât cu mare greutate, şi organismul lor nu mai putea funcţiona cu maximă eficienţă. Ca urmare - cel puţin cei din varietatea care trăia în preajma Carrig-ului - hibernau timp de patru sau cinci luni, cu excepţia mamelor cu pui. Acestea trebuiau să rămână treze, pentru a-şi apăra progeniturile, şi de aceea îşi aprovizionau cât mai bine cuibul cu hrană, pe care o consumau însă cu multă grijă, mai ales când vreun necaz le forţa să-şi utilizeze firavele resurse de energie din trup.

Dar un asemenea animal nu putea sta amorţit şi nemişcat multă vreme fără a suferi nişte traumatisme ireversibile, la fel ca şi oamenii în situaţii similare. De aceea,

parradilii trăiau, de obicei, în zona ecuatorială, însă acolo se găseau destule carnivore pentru care nimic nu era mai gustos decât un pui de parradil. Din cauza asta rasa căreia îi aparţinea parradilul-rege din Carrig luase obiceiul sâ-şi facă cuibul pe timpul iernii în Colinele Fumegânde, unde solul era totdeauna cald. In acest fel se puneau şi la adăpost de geruri şi de degeraturi şi reuşeau să micşoreze cantitatea de hrană de care ar fi avut nevoie, pentru a-şi menţine temperatura corpului la valoarea ei normală.

- Am fost foarte mirat, zise Saikmar, când am văzut că parradilul ăsta şi-a făcut cuib! Privea la Maddalena, stând lângă parradil şi mângâindu-l, absent, pe cap. Creaturii pârea să-i placă. Dar ea păli brusc.

- Ţi-e cumva rău? o întrebă el imediat.

- N... nu, deloc, se forţă Maddalena să răspundă. Dar încă o dată, în scurtul interval de când sosise pe această planetă, îi venea sâ-şi tragă palme de una singură, pentru că nu sesizase ceva ce era evident. Saikmar

mai pomenise şi cu alte ocazii de cuibul parradilului, insistând că era vorba de un unicat, însă ea nu fusese atentă decât pe jumătate, fusese totdeauna preocupată de altceva, poate şi din cauză că însuşi Saikmar, când relata despre acei oameni ce credeau că parradilii învăţaseră să utilizeze curenţii ascendenţi de deasupra vulcanilor de la piloţii planoarelor cu care se luptau, susţinea că o asemenea idee era prostie curată. Pentru că era cât se poate de raţional ca o făptură zburătoare, trăind în acel ţinut, să descopere totul de una singură.

Totuşi, să născoceşti ideea de cuib şi să-l şi faci...! Dacă creatura asta din faţa ei reuşise sâ-şi dea seama de una singură că, în acest climat aspru, avea nevoie de o izolaţie pentru a se proteja împotriva pierderii de căldură, atunci specia avea cel mai înalt grad de inteligenţă întâlnit vreodată până acum la o făptură neomenească!

Işi recapătă, dintr-o dată, stăpânirea de sine şi începu să dea ordine, ascultate mai

ales pentru că toţi cei de faţă erau încă atât de uimiţi de venirea parradilului, încât nu mai avea nimeni puterea să le conteste. Va fi destul timp, mai încolo, pentru teste şi răspunsuri la fel de fel de întrebări. Pe moment, creatura trebuia adăpostită undeva.

Chemă la ea trei oameni, care avuseseră iniţiativa să repare zidul de la intrare fără să le-o ceară nimeni - împinseseră la loc blocurile de zăpadă căzute şi turnaseră apă deasupra, ca să astupe crăpăturile. Cu ajutorul lor găsi o cabină goală, lângă cantină, care, pe când nava era încă în funcţiune, fusese probabil magazie de alimente, dar care acum nu mai era folosită, fiindcă unul din pereţi era spre exterior şi era crăpat. Porunci să se aducă un panou de nuiele care să fie presat în crăpătură şi acoperit cu materialul acela ca o răşină, utilizat pentru etanşare, şi îi explică unui preot cum să tragă o ţeava nouă de la reactorul cu fuziune până aici, prin care să circule abur. Omul avu ceva obiecţii, dar ea-

şi impuse rapid punctul de vedere. După care aruncară pe podea o grămadă de zdrenţe şi o saltea ce scăpase să fie tăiată de copii, apărută de undeva, dintr-un ungher uitat, ca să aibă pe ce se întinde parradilul. Acesta părea, de altfel, foarte mulţumit de tot aranjamentul.

- Parradilii sunt animale foarte curate, o preveni Saikmar. Nu-şi murdăresc niciodată cuiburile, trebuie să avem grijă şi de asta.

Sesizând ideea, Maddalena fu năpădită de o senzaţie ciudată, de parcă trăia un moment ireal. Totuşi spuse fără ezitare:

- Atunci, hai să vedem dacă ăsta, de aici, nu e cumva în stare să folosească instalaţii sanitare de-ale noastre!

Maddalena credea că Nyloo era prea bătrână şi că văzuse prea multe în viaţa ei ca să o mai zdruncine ceva. Dar, când parradilul dădu de înţeles că pricepuse despre ce e vorba, ba chiar şi exemplifică - totul nu durase mai mult de un minut - bătrâna preoteasă rămase ca prostită în colţul ei, repetând în neştire aceleaşi

cuvinte:

- Minune după minune, bolborosea ea. Am ajuns s-o văd şi pe asta!

Saikmar, încă palid la faţă de emoţie, cu ochii mari şi strălucitori, scutura mereu din cap, nevenindu-i să creadă. Iar când o privea pe Maddalena, expresia era amestecată, jumătate frică, jumătate adoraţie.

- Dar cum poate un parradil să facă una ca asta? izbucni el. A învăţat să se poarte în numai câteva ore! Acum, chiar şi copiii se pot apropia de el şi-l pot mângâia pe picioare! Astea să fie acele sălbăticiuni mândre, pe care le vânăm noi în aer, de cine ştie câtă vreme?

Maddalena se lasă pe spate, pe patul din cabina lui, în care dormise în primele zile după ce sosise, şi îi răspunse calm:

- Spune-mi, Saikmar, oamenii de la voi au vânat vreodată parradilii pentru că sunt carnivori, sau pentru că atacă oameni?

Saikmar se aşeză şi el şi dădu din umeri.

- Asta... niciodată! Cel puţin nu în Carrig. Twywiţii - animalul de pe totemul clanului meu - da, sunt vânaţi pentru asta, fiindcă omoară mânji de graaţi, ba uneori chiar şi copii sau ţărănci bătrâne. Pentru noi, parradilul e altceva. Vânătoarea-de-rege e o ceremonie rituală. Noi respectăm parradilii şi-i admirăm, chiar dacă încercăm sâ-i doborâm. Pentru noi el e o întruchipare a nobleţii! Şi, cred că tocmai acest respect ne-a dat nouă, în Carrig, ideea vânătorii-de-rege, când îl înfruntă cei mai buni şi mai nobili dintre tinerii noştri.

Asta, cugetă Maddalena, este un exemplu de analiză socială extrem de precisă, pentru cineva care nu are o privire de ansamblu, detaşată, asupra întregii probleme. Dar îi spuse:

- Saikmar, nu cunosc oraşul tău, nu ştiu mare lucru despre el. Tu vrei să spui că, la voi, parradilii nu sunt doborâţi pentru că ar fi o ameninţare pentru oameni, ci deoarece, printr-o asociere magică, se consideră că nobleţea lui trece asupra celui ce reuşeşte

să-l doboare?

Saikmar ezită un moment, în cele din urmă răspunse:

- Da. Da. Cred că ăsta e adevărul. Deşi, în Carrig, magia şi religia sunt prerogative absolute ale Clanului Parradil, cum aici ţin exclusiv de preoţime, aşa că nu prea mă pricep la aşa ceva.

- Dar sunt, *într-adevăr,* parradilii o ameninţare pentru oameni?

- Ei bine, rasa de parradili care-şi fac cuiburile în Colinele Fumegânde, este cea având cea mai mare talie dintre toate cele cunoscute. Se crede că spre vest, dincolo de ocean, mai există multe alte rase, undeva, într-un ţinut în care încă n-a călcat picior de om - sau, după cum spun legendele, poate că e vorba de ţinutul din care zeii i-au izgonit pe oameni din cauza aroganţei lor. Şi pescarii care navighează pe mările din vest povestesc, uneori, de parradili care se năpustesc asupra bărcilor lor, de care au reuşit să scape numai pentru că a existat în echipaj câte un arcaş foarte

bun, care a reuşit să doboare creatura. Odată am văzut chiar o piele a unuia din ăsta. Are aceeaşi formă cu al nostru, dar culorile sunt diferite. Şi mai există şi rasele din sud, care nu vin decât rareori în Colinele Fumegânde, pentru că regele îşi apără cu grijă drepturile lui şi alungă orice intrus. Sau, mai bine spus...

Incleşta pumnii, înghiţi greu nodul ce i se pusese în gât, şi continuă:

- Mai exact, *era.* Pe bătrânul rege, doborât de Belfeor, îl ştiu de când m-am născut. Şi nu-mi pot imagina un altul în locul lui. Te rog să mă scuzi, începusem sâ-ţi răspund. Da, despre parradilii din sud s-a auzit destul de des că atacă graaţi, şi câţiva au răpit şi nişte copii. In sud nu sunt consideraţi ca fiind sacri... dar sunt convins că asta nu e ceva nou pentru tine. In jurul Dayomar-ului nu sunt parradili?

Să fi fost? Maddalena habar n-avea. Aşa că nu răspunse direct:

- Normal că am văzut parradili, dar pe noi nu ne interesează creaturile astea într-un

mod mai deosebit.

- Da, normal. Spre uşurarea ei, tânărul nu era într-o dispoziţie bănuitoare, era prea emoţionat, însă am auzit că în sud sunt vânaţi serios, unora chiar le place carnea lor... e adevărat?

- Dar... da! Maddalena rostise afirmaţia absolut la întâmplare. Dar subiectul o interesa, dorea să afle cât mai multe amănunte. I se părea că se apropie de ceva important, încruntându-se uşor, continuă:

- Dacă am fost atentă la ce-ai spus tu, parradilii de la voi sunt cea mai mare rasă, deci şi cei care mănâncă cel mai mult. Nu cumva îi jefuiesc pe fermierii voştri?

- Niciodată. Saikmar o privea clipind des. La fiecare fermă se găseşte un petic de pământ unde pot veni parradilii, şi unde nimeni nu-i tulbură. Şi atunci când se taie vreun animal, se pune ceva de-o parte şi pentru ei. Iar la vămuirea caravanelor, a douăzecea parte din carnea şi peştele uscat pe care îl transportă este percepută ca taxă, şi mâncarea este dusă pe Colinele

Fumegânde, pentru parradili. E un obicei străvechi, iar parradilii sunt foarte mulţumiţi, cel puţin eu aşa cred.

- Nu se plânge nimeni, niciodată, că le dă prea mult? Nici în anii cu recolte mai proaste? insistă Maddalena. Undeva, într-un ungher al minţii ei, începuse să se ivească o idee extraordinară, pe care încerca s-o conştientizeze. Şi-i era teamă că va dispărea înainte de a fi clară.

- Ei, oamenii mai mârâie, zise Saikmar, ridicând din umeri. Dar nu cred că ar fi vreodată în stare chiar să nu le dea porţia lor. Nu-i mai bine aşa decât ca în sud, unde parradilii sunt obligaţi să fure ce pot, fără să mai ceară voie de la nimeni?

- Se pare că oamenii şi parradilii au reuşit să ajungă la o înţelegere reciproc avantajoasă, zise Maddalena. Şi-n clipa aia ideea ce o chinuia deveni limpede ca lumina zilei! Aproape că sări în sus de emoţie.

- Saikmar! Există vreun motiv pentru care oamenii şi parradilii n-ar putea depăşi această toleranţă reciprocă, devenind *aliaţi?*

- Ce!?

- Pe mine, parradilul m-a ajutat... îşi reveni rapid. Nu povestise că o scosese din nămeţii de zăpadă, ci că, prin inspiraţie divină, o adusese până aici tocmai din sud, şi nu-şi dorea să cerceteze cineva prea atent chestia asta. Aşa că încercă sa repare ce-i scăpase pe negândite:

- Te-a ajutat şi pe tine şi pe mine, ne-a ajutat pe amândoi, atunci, când ne-a coborât de la cuib până aici, la sanctuar. Şi, în schimb, acum îl ajutăm noi, dându-i un adăpost cald şi hrană. Este, evident, o creatură capabilă să înţeleagă multe, şi să nutrească sentimente puternice, mergând până la recunoştinţă. De ce n-am încerca să-l îmblânzim de tot, în aşa fel încât, la primăvară, să ne ducă pe amândoi pînă la Carrig?

Saikmar închise ochii şi se foi niţel în patul lui. Ideea unei schimbări atât de mari depăşea capacitatea lui de înţelegere. Zise moale:

- Nu!

- De ce nu? insistă Maddalena.

- Nu! Parradilul este un animal nobil... să transformi un *rege* într-un fel de graat zburător ar fi ceva nedemn...

Restul vorbelor îi muriră pe buze.

Graat...! îi veniră în cap, ca de la sine, versurile *Baladei lui Red Sloin,* îşi aduse aminte şi de cugetările lui, din noaptea de veghe de dinaintea fatalei vânători-de-rege, în urma căreia Belfeor ajunsese cârmuitor în Carrig. Conform baladei, existase, cândva, şi un alt clan, Clanul Graat. Se gândise atunci că, din moment ce toate animalele de pe totemurile clanurilor sunt fiare sălbatice, probabil că odinioară fuseseră şi graaţii tot sălbatici, înainte de a deveni animale de povară.

Deci o schimbare de acest gen nu era, cel puţin, fără un precedent. Totuşi, nu putea scăpa de sentimentul că aşa ceva ar fi degradant pentru parradil. Şi se exprimă ca atare.

- Dar nu degradează nenorocitul de Belfeor parradilii în fiece clipă? ripostă

Maddalena. N-ai spus tu că parradilul nostru a fost obligat să vină atât de departe, în nord, pentru că, probabil, oamenii lui Belfeor i-au izgonit pe toţi cei care sălăşluiau pe Colinele Fumegânde?

Saikmar dădu din cap, şi gura i se mişcă uşor, fără o vorbă. Maddalena îşi dădu seama că atinsese o coardă sensibilă, aşa că insistă:

- Atunci de ce n-ar lupta oameni şi parradili împreună, pentru a-şi recâştiga drepturile pierdute?

Saikmar oftă. După o clipă de gândire, spuse:

- Dacă aşa pui problema, pare rezonabil. Şi totuşi... cum? Ce poate face un bărbat refugiat, şi un parradil în aceeaşi situaţie, pentru a-l răsturna pe Belfeor, pe tovarăşii lui şi pe toţi oamenii lipsiţi de onoare din Carrig care au urmat exemplul lui Ambrus şi i s-au alăturat?

Excelentă întrebare! Ca să ascundă că încă nu se gândise aşa de departe, Maddalena ripostă tot cu o întrebare:

- Există vreo şansă să mai găsim şi alţi parradili prin apropiere? Cam cât de mulţi trăiau pe Colinele Fumegânde?

- Puţini. Totdeauna erau puţini. Deşi în alte părţi parradilii se înmulţesc rapid, cei de lângă Carrig năşteau mare parte din pui morţi, nu se ştie de ce. De aceea, unii ajunseseră să susţină că şi parradilii au fost blestemaţi de zei, dar una ca asta n-am putut-o crede niciodată.

Pentru Maddalena, cauza era evidentă: nivelul ridicat de radiaţii din zona Colinelor Fumegânde, datorat zăcămintelor de elemente grele care, fără nici o îndoială, erau şi atracţia lui Belfeor. Probabil că intrase în funcţiune un mecanism de selecţie naturală, care favoriza doar apariţia unor indivizi excepţional de rezistenţi. Poate că şi parradilul cu care se împrieteniseră ei era unic - un mutant de o inteligenţă excepţională, care apare doar o dată la un milion de indivizi. Şi, până la proba contrarie, asta era ipoteza de la care trebuia să plece. Se gândi concentrată un timp,

cântărind diverse eventualităţi şi, dintr-o dată, se pocni cu palma pe genunchi, într-o clipă totul era, iarăşi, clar!

- Ascultă, Saikmar! zise ea pe un ton febril. Cred că ştiu cum te poate ajuta un parradil să-ţi recâştigi drepturile în Carrig!

17

In Dayomar, oraşul din sud, venirea iernii nu aducea viscole şi zăpezi, ca în Carrig, ci o succesiune oribilă de ploaie, burniţă şi ceţuri. Dacă nu cădea zăpadă - rareori apa căzută din cer putea fi numită lapoviţă, şi atunci numai exagerând niţel - şi străzile murdare nu erau acoperite de mantia albă a acesteia, însă noroiul devenea şi mai adânc, iar oamenii extrem de morocănoşi.

Agentul Galactic Slee avea baza în Dayomar de la începutul misiunii sale, cu aproape opt ani în urmă. Sperase să se poată adapta atât la clima locului, cât şi la restul ambientului, totuşi încă mai cădea

victimă puternicei depresiuni de iarnă pe care o resimţise când văzuse pentru prima dată norii ploioşi atingând, aproape, acoperişurile caselor, şi zidurile acestora confundându-se cu valurile neîntrerupte de ceaţă.

Exceptând asta, se adaptase însă foarte bine rolului pe care-l juca, şi numai rareori îl apuca dorul să viseze cu ochii deschişi la lumile civilizate pe care, temporar, le părăsise. Se bucura de tot luxul şi confortul pe care i-l putea oferi civilizaţia locului... şi, în fond, misiunea lui doar n-o să dureze o veşnicie.

Dar, recent, existenţa lui confortabilă, fără prea multe probleme, ba, se putea spune, chiar confortabilă, fusese zguduită de o serie de evenimente din exterior, pe care nu le putea controla. Spre nord, şi mai ales în Carrig, lucrurile luaseră o turnură proastă, iar el nu avea nici urmă de informaţii demne de încredere, pe care să poată pune bază, şi nici nu va obţine aşa ceva până la sfârşitul iernii, când se topeau zăpezile în trecătorile

munţilor, şi caravanele îşi puteau croi din nou drum spre acel oraş. Dacă va mai fi vreo caravană în vara viitoare. De când ajunsese la cârmuire acest misterios Belfeor, negustor după negustor, care de obicei făceau afaceri foarte profitabile cu oraşul din nord, se întorcea acasă roşu de furie, din cauza aroganţei cu care fuseseră trataţi de noii cârmuitori, şi jura să nu mai calce pe acolo.

Şi, pe deasupra, mai era şi problema ridicată de dispariţia crucişătorului ce trebuia să-i aducă agentul temporar, pe Maddalena Santos. Nu era imposibil ca o navă să dispară fără urmă - un pilot prea îndrăzneţ putea uşor face greşeala să iasă din hiperspaţiu în atmosfera unei planete, şi, într-o asemenea situaţie, supraîncălzirea urmată de explozie erau, practic, de neevitat - dar aceea fusese nava lui Gus Langenschmidt, şi Gus pur şi simplu *nu permitea* apariţia unor astfel de erori!

Se putea să fi fost, totuşi, un accident. Până la proba contrarie, dispariţia trebuia să

fie considerată un accident. Ideea că localnicii ar fi putut detecta nava pe orbită, ba mai mult, s-o şi doboare, era de-a dreptul absurdă, nici măcar enunţul nu putea fi luat în considerare. Dar, indiferent ce se întâmplase, el rămăsese fără ajutorul pe care-l solicitase şi de care avea mare nevoie. In privinţa asta comandantul Brzeska îşi exprimase regretele, dar fusese cât se poate de ferm: nu mai putea detaşa pe nimeni din personalul subordonat, pentru că nu mai avea pe cine. Se întâmplase ca Maddalena Santos să fie disponibilă doar pentru că fusese pe punctul să o dea afară şi s-o trimită acasă, pe Pământ, şi acum nu era lipsit numai de serviciile ei, ci şi de cele ale unui întreg echipaj de crucişător, care dispăruse în cursul misiunii încredinţate, inclusiv cel mai experimentat maior de Patrulă aflat în sub-ordinea sa. Până nu va găsi cu cine sâ-l înlocuiască pe Langenschmidt - itinerarul de patrulare al acestuia acoperea douăsprezece sisteme planetare - până nu va sosi un alt crucişător

de pe Pământ, Slee trebuia să se descurce cu resursele pe care le avea la faţa locului.

Atâta că el *nu avea* nici urmă de resurse.

Pe parcursul verii trecute, tabloul evenimentelor din Carrig se întregise cu ştiri ce-i ajunseseră la urechi din toata părţile. Uzurpatorul Belfeor şi banda lui de bandiţi - oamenii ziceau că se poartă mai degrabă ca nişte bandiţi decât ca nişte oameni cumsecade, şi se ştia că în câmpiile din est sălăşluiau încă destule bande de nomazi - dădea toată rânduiala oraşului peste cap. S-a auzit că oamenii din Carrig erau obligaţi să muncească la nişte săpături pe Colinele Fumegânde, iar asta se încadra perfect în teoria lui Slee referitoare la descoperirea prafului de puşcă. Deci, într-un an, cel mult doi, erau de aşteptat războaie de agresiune din partea Carrig-ului, împotriva oraşelor-stat cu care se învecina şi, foarte probabil, acesta îşi va stabili, astfel, supremaţia asupra întregii zone vestice a continentului. Idee nu tocmai plăcută pentru Slee,

deoarece una era să admiţi - conform extrapolărilor experţilor - şansele de realizare, la o dată neprecizată, a unei asemenea eventualităţi, şi cu totul altceva să te trezeşti în linia-ntâi a frontului de luptă.

Mai mult, dacă Belfeor îi asuprea pe oameni în halul în care se zvonea că o face, exista riscul ca vreunul dintre ei să-şi ia lumea-n cap, să fugă şi să vândă secretul fabricării explozivelor rivalilor acestuia, ceea ce ar face ca războaiele ce erau de aşteptat să devină mult mai sângeroase şi mult mai puţin decisive.

In concluzie, perspectivele de viitor erau chiar mai întunecate decât ziua asta mohorâtă de iarnă în acest oraş deprimant.

In momentul în care - pentru a nu ştiu câta oară - Slee evalua situaţia, întorcând-o pe toate feţele, era după-amiază şi mergea cu greu pe o stradă largă, dar plină de gropi şi de noroi, întorcându-se de la o întâlnire de afaceri cu un negustor bogat, care dorea să cumpere contractul uneia din cele mai bune hetaire ale lui şi să o aşeze la casa ei.

Negocierile fuseseră îndelungate, dar fără nici o finalitate. Din pricina asta, în drum spre casă, privind atent pe unde păşeşte cu pantofii cu talpă masivă de lemn, înaltă de vreo cincisprezece centimetri, Slee nu era într-o dispoziţie prea bună. Trebuia să fie mereu atent, pentru că tălpile acelea nu degeaba erau aşa de înalte, uneori bălţile erau atât de adânci şi de înşelătoare, încât noroiul putea trece pe deasupra. Lângă el mergea un servitor ce ţinea băţul unui fel de acoperiş portabil, folosit pe post de umbrelă. Fiind un simplu servitor, omul nu purta pantofi, şi picioarele i se afundau adânc în noroi, la fiecare pas.

Tocmai treceau prin dreptul porticului de la intrarea unei case, când se auzi o voce rostind:

- Slee!

Uimit, tresări şi se răsuci în loc. Din întunecimea porticului sari un cerşetor nenorocit - imagine absolut normală în Dayomar - îmbrăcat în zdrenţe murdare, ude şi mânjite de noroi, dar a cărui dantură albă

şi strălucitoare era dezvelită de un zâmbet larg. Scoţând la iveală vasul în care aduna, de obicei, banii, cerşetorul începu să se încline şi să ţopăie, scoţând strigăte oarecum melodioase şi vorbind cu înflorituri, aşa cum procedau toţi cerşetorii.

- Nobil şi preafericit domn, norocul ce-mi surâde astăzi este aidoma soarelui răsărit la miezul nopţii, care înlătură o mare întunecime! Domnia voastră îşi aduce, fără îndoială, aminte - pentru că memoria vă este, ca şi alte calităţi, minunată şi perfectă - că sora acestui umil cerşetor, Melisma, fiica lui Yull şi Mazia, a fost în serviciul dumneavoastră. Va binevoi, oare, domnia voastră să-i fie milă de un om care nu este prea prosper în meseria de cerşetor, dar care ar învăţa bucuros o meserie şi ar sluji cu credinţă în gospodăria unui stăpân generos?

Unul dintre servitorii din spatele lui Slee vru să se repeadă şi să-l dea la o parte, dar stăpânul lui îl opri cu un gest scurt:

- Zici că eşti frate cu Melisma? spuse el.

Atunci urmează-ne, o să găsesc ceva de făcut pentru tine... poate la bucătărie.

- Domnia voastră sunteţi cel mai bun dintre oamenii ce au văzut vreodată lumina soarelui! strigă cerşetorul şi trecu în coada alaiului, ţopăind de bucurie, ca un dansator în extaz.

- Da' ce dracu cauţi *tu* pe străzile Dayomar-ului, deghizat în cerşetor? întrebă Slee, lăsându-se pe un scaun moale şi confortabil. Vorbeşte liniştit, să n-ai nici o teamă că te-ar putea auzi cineva. Ăsta e apartamentul meu personal, şi toţi servitorii ştiu că, dacă se învârt pe aici, riscă să fie biciuiţi, aşa că se ţin departe.

- Hmm! mârâi Langenschmidt prin aburul ce se ridica din cana de tchay din faţă. Se pare că te-ai adaptat chiar prea bine la obiceiurile locului! In fine, n-are importanţă. Ei bine, mi-a fost al dracului de greu să ajung până aici, mi-a luat peste două luni şi, de multe ori, n-am fost sigur c-o să reuşesc, însă, înainte de orice altceva, ştii că pe orbită, în jurul acestei planete, se află o

navă, şi probabil că nu e singura?

Slee tresări, aplecându-se în faţă.

- Da, e adevărat, în momentul în care crucişătorul meu a ieşit din subspaţiu, ne-au doborât... asta dacă erai cumva îngrijorat de soarta noastră. Din fericire, eu eram deja în naveta de asolizare, pregătindu-mă să o aduc aici, jos, pe Maddalena Santos, şi am reuşit să mă desprind înainte să explodeze crucişătorul. Ăia au tras a doua oară şi mi-au avariat naveta - probabil că şi-au închipuit că nu o mai pot controla - dar am reuşit să intru în picaj în atmosferă, cu ampenajul încins la roşu, încât cred că arăta ca şi cum am fi luat foc. Oricum, ăia n-au mai tras încă o dată. Maddalena a sărit cu paraşuta undeva, în regiunea Arcticii. Poate că a reuşit să ajungă în vreun sat, dar, chiar dacă a scăpat întreagă, o să fie blocată pentru tot restul iernii, din cauza zăpezilor. Dar mi-e teamă că n-a reuşit să găsească adăpost, regiunea aceea este foarte puţin populată. Nu ştiu ce impresie ţi-ai făcut tu despre fată din cele spuse de Pavel Brzeska,

dar, sub masca aia a ei, cred că se ascundea un potenţial agent al Corpului extrem de competent.

- In fine... Eu am abandonat naveta deasupra Oceanului de Vest, am sărit cu paraşuta în momentul în care am ajuns la coastă. Din fericire era noapte, aşa că naveta a fost, probabil, luată drept un meteorit. Eu am şterpelit nişte haine de prin partea locului, mi-am distrus costumul şi am pornit-o cerşind spre Dayomar, să iau legătura cu tine. Am ajuns aici azi dimineaţă. Pe drum, am fost o dată în puşcărie, o dată biciuit şi dat afară dintr-un oraş, am fost de câteva ori bolnav şi, cum nu aveam medicamente la mine... acum am ajuns, sunt flămând şi obosit mort. Scuzâ-mă. Divaghez. Iţi mulţumesc că te-ai prins aşa de repede când ţi-am vorbit pe stradă.

- A, simplu! Doar mi-ai spus „Slee", nu-i aşa? Şi nimeni din Dayomar nu mă cunoaşte sub acest nume. Dar nava aia de pe orbită, care v-a doborât! Asta înseamnă...

- Asta înseamnă că s-a ales praful de

toate teoriile alea isteţe ale tale, cu inventarea prafului de puşcă. Belfeor-cel-ce-aruncâ-fulgere e un individ din afara planetei, având în mâna o armă energetică! Şi, mai mult decât probabil, avem pe cap un caz gen Planeta Sclavilor, în care, de data asta, e implicata populaţia Carrig-ului, obligată să exploateze zăcămintele de materiale radioactive din Colinele Fumegânde, în folosul intruşilor. Corect?

Slee se ridică repede în picioare.

- Comunicatorul! rosti el.

Pe planeta fără atmosferă unde se găsea baza Corpului era noapte, dar comandantul Brzeska, cu ochii cârpiţi de somn, răspunse imediat. Fu mai mult decât încântat şi bucuros vâzându-l pe Langenschmidt viu şi nevătămat, dar abia începu maiorul să vorbească, şi luă o mină gravă.

După ce ascultase povestea lui Langenschmidt, la care Slee adăugase câteva detalii, aparent nesemnificative, dar care dădeau dimensiuni noi problemei, o

dată ce era clar că Belfeor este un intrus de pe altă planetă, Brzeska dădu din cap gânditor.

- Cu o asemenea bază, putem trece imediat la acţiune, zise el. Nici nu se mai pune problema dacă este sau nu o ilegalitate. O dată ce au atacat şi au doborât un crucişător de Patrulă, s-au ars. Gus, o să transmit, evident, toate informaţiile la calculatoare, imediat, dar până atunci... n-ai nici o bănuială de unde au răsărit ăştia?

- Cel mai probabil de pe o planetă care duce mare lipsă de elemente radioactive, şi care nu este suficient de bogată pentru a trece la tehnologia de fuziune. Ceva gen Cyclops, de exemplu.

- O să verific, zise Brzeska, dând din cap. Dacă tu ai dat peste o navă pe orbită, sunt şanse mari să mai aibă una, probabil că fac cu schimbul, transportând minereul. O să verific toate înregistrările zborurilor subspaţiale, să vedem dacă nu putem stabili o direcţie exactă. Va mai lua ceva timp până să le stabilim, fără nici un dubiu, originea,

dar, din acest moment, problema o să capete prioritate maximă, cinci stele. Slee, au avut un an şi jumătate să se înrădăcineze acolo... Cât de rău crezi că au reuşit să dea peste cap cultura locală?

Slee se apleca spre aparat.

- Ei bine, ultimele ştiri care au ajuns la mine - evident, înainte de sosirea lui Gus - datează de dinainte de căderea zăpezii şi blocarea trecătorilor. Până atunci cred că au fost destul de precauţi. Probabil că au recurs în egală măsură şi la mită, şi la forţă. Dar, când şi-au dat seama că au atacat o navă a Patrulei, s-ar putea să fi dat dracului orice prevedere şi să se fi hotărât să extragă şi să transporte cât mai mult minereu cu putinţă, indiferent de brutalitatea necesară pentru asta.

- Cu alte cuvinte, vrei să spui că s-ar putea să fi avut o reacţie exagerată, pentru că sunt sub presiune. Foarte probabil, în care caz zona aia cred că e pur şi simplu împânzită de înregistrări de zboruri subeterice. In regulă, dacă nu intervine

nimic neprevăzut şi mai acut decât asta, pun în mişcare toată maşinăria noastră. Aşa că ar fi bine să vă gândiţi la o cale de a-l da pe Belfeor afară de pe planetă, cu cât mai puţine suferinţe pentru localnici. N-o să fie simplu, dar trebuie să evităm cu orice preţ o desfăşurare spectaculoasă de forţe... Gus, tu cum te simţi? Vrei să trimit să fii adus încoace?

Langenschmidt scutură obosit din cap.

- Echipajul meu s-a dus, spuse el după o scurtă pauză. Nu mă mai simt în stare sâ-mi reiau itinerarul de patrulare cu un nou echipaj - parcă mi s-ar rupe sufletul. O să rămân aici. Sunt convins că Slee o să aibă nevoie de ajutor. Şi, după ce o să se termine afacerea asta a Carrig-ului, probabil că o să trec în rezervă. Doar ştii bine că am depăşit demult limita maxim admisă.

- Cum vrei, zise Brzeska pe un ton neutru. Şi... mult noroc acolo!

Trecură douăzeci şi şapte de zile, lungi cât o eternitate, înainte să-i cheme din nou,

dar, când o făcu, veştile erau excelente.

- Ai fost inspirat, Gus, bănuiala ta e întemeiată! exclamă el. Tipii sunt de pe Cyclops. E o planetă de jefuitori, exact genul de civilizaţie care se poate preta la asemenea fapte. De un an şi jumătate, cineva a început să pună pe piaţă minerale radioactive, răspândind zvonul că au dat o lovitură într-un sistem planetar nelocuit. Au fost scoase la vânzare până acum şase încărcături întregi. Pare că indivizii sunt foarte dornici să ţină preţul cât mai ridicat, şi de aceea nu dau la iveală decât câte puţin. Dar au făcut atâtea zboruri de pe Paisprezece, încât au bătătorit practic şosele prin continuumul subspaţial. Numai în ultimele două săptămâni am detectat două zboruri. De aici se deduce că au un depozit pe undeva, pe aproape de Cyclops. Poate că au chiar de gând să o şteargă de acolo în curând şi doresc să utilizeze ascunzătoarea ca pe o puşculiţă, din care să ia ori de câte ori au nevoie de bani.

- Cine sunt ei, de fapt? întrebă

Langenschmidt. Există vreo personalitate - hm - intangibilă în spatele lor?

- Bună întrebare, încuviinţă Brzeska dând din cap. Cum stau treburile pe Cyclops, nu m-ar surprinde să aibă vreo legătură la nivel guvernamental. Din fericire, din cele aflate până acum, par să nu fie decât o simplă bandă de aventurieri, pe cont propriu. Cam o sută cu toţii.

- Se potriveşte cu informaţiile noastre, confirmă Slee. Ai vreo idee cum au aflat despre planeta asta? Din câte ştiu eu, noi nu prea avem obiceiul să facem publicitate în legătură cu resursele PRZ-urilor.

- Nu suntem tocmai siguri, dar suntem pe urmele unui fost practicant din Corp, numit Meard, care a dispărut cam în perioada aceea. Nu este înregistrat ca decedat, nici n-a emigrat, dar nu l-a mai văzut nimeni de aproape doi ani, iar cei care l-au văzut ultima dată, confirmă că era însoţit de un individ având semnalmentele lui Belfeor. Brzeska aruncă o privire pe notele din faţa

lui. Ah! Uite şi răspunsul la una din probabilele voastre întrebări. Aveţi idee cum scot ei minereurile de pe planetă?

- Ne-am contrazis destul pe tema asta până acum, încuviinţă Slee. Greu de crezut că ar avea îndrăzneala să utilizeze o navă spaţială pe faţă, la sol. Nu cumva utilizează planoarele acelea din Carrig?

- Intr-adevăr, aşa e. Avem un satelit de supraveghere foarte bine ecranat, deasupra Marelui Deşert de Est. Minereul vine în planoare, prevăzute cu un fel de motoare-rachetâ rudimentare, şi, când localnicii s-au depărtat destul, asolizează o navetă, încarcă totul şi urcă pe orbită. Comandantul se lăsă pe spate. Ei, acum e rândul vostru. Cum o să-l putem da pe Belfeor afară, fără ca localnicii să-şi dea seama că există o ingerinţă din exteriorul planetei?

- Singura idee valabilă pînă acum este că oamenii din Carrig *trebuie* să aibă impresia că forţele naturii - cu alte cuvinte zeii - sunt împotriva lui Belfeor. Evident că, şi dacă n-ar exista, putem crea nelinişte în oraş, dar

eu unul fac pariu că asta există deja. Şi după aia... Ei bine, în Colinele Fumegânde există nişte vulcani sănătoşi şi bine crescuţi.

18

Incă furios din cauza dispreţului pe care-l citise în ochii celor cu care vorbise cu numai câteva minute înainte, Ambrus - care nu se mai putea recomanda drept „fiul lui Knole", deoarece îşi dezonorase clanul - intră în apartamentul regentului Carrig-ului, aflat la parterul marelui turn de veghe care domina fortăreaţa. Cândva intra şi ieşea de aici după voie, ca un stăpân... dar se terminase. Nu fusese oare tatăl său cârmuitorul oraşului? Acum trebuia să se furişeze, aşteptându-se în orice clipă ca o voce poruncitoare sâ-l întrebe ce căuta acolo.

Ruşinea îl ardea ca un cuţit răsucit în pântece.

Regreta pe zi ce trece decizia lui. Când îşi legase soarta de nou-veniţi, se crezuse mai deştept şi mai clarvăzător decât covârşitoarea majoritate a rudelor şi concetăţenilor lui. Oare nu făceau Belfeor şi tovarăşii săi minuni peste minuni, şi-n stânga şi-n dreapta, cu aceeaşi uşurinţă cu care o torţă arunca scântei? Şi armele lor miraculoase! Şi maşinăriile uimitoare pe care le construiseră pe Colinele Fumegânde! Fusese atât de sigur că avea dreptate încât, chiar şi când tatăl său îşi aflase moartea, aruncându-se de pe platforma turnului, nu se simţise vinovat cu nimic, nu simţise decât milă în faţa principiilor rigide ale unui om bătrân, incapabil să se adapteze la schimbările lumii.

Insă acum...

Până acum o oră sau două încă mai sperase, aşteptându-se ca nou-veniţii să-şi dea seama ce mare sacrificiu făcuse el, sâ-l primească din tot sufletul în mijlocul lor şi sâ-l acopere cu daruri, pentru a-i tenta şi pe

alţii să-i urmeze exemplul. Dar, în loc de aşa ceva, toţi acei intruşi, până la ultimul bărbat şi până la ultima femeie, ceea ce era chiar şi mai rău - nici un nobil din Carrig nu era obişnuit să fie dominat de o femeie! - îl dispreţuiau, îi porunceau să nu le mai stea în cale şi, în cele din urmă, ajunseseră să-l ignore de tot. Aşa că era îngrozitor de singur. Şi nici nu-şi va mai găsi vreodată vreun prieten.

Până acum o oră sau două încă mai sperase, atunci când fusese anunţat că o serie de nobili din fostul său clan, Clanul Parradil, doresc să stea de vorbă cu el. Se gândise că poate doreau să-şi mai înmoaie asprimea cu care îl tratau, să-i arate milă şi sâ-l primească la loc, în rândurile lor. Câtuşi de puţin. Deşi i se adresaseră cu o politeţe rigidă şi fără cusur, respectul pe care i-l arătau era plin de sarcasm, iar în ochii lor se citea dezaprobarea. Nu i-ar fi adresat nici măcar o vorbă, dacă n-ar fi fost mânaţi din urmă de nevoie.

- Anul acesta, zisese *sir* Gurton Knole, cel

care preluase şefia clanului după moartea tatălui său, prima lună nouă din primăvară cade târziu. *Sir* Gurton era unchiul lui Ambrus, fratele mai mic al defunctului *sir* Bavis, şi, cândva, între ei existase o prietenie plină de afecţiune.

Dar se terminase şi asta. Iar acum omul care-i vorbea era rece ca un sloi de gheaţă.

Ambrus, prudent, dăduse din cap. Nu dăduse prea mare atenţie educaţiei preoţeşti specifică exclusiv clanului său, dar şi ultimul dintre ţărani ştia că prima lună nouă din primăvară cădea *târziu, devreme* sau *la mijloc,* conform unui ciclu trienal.

- Avem un nou cârmuitor, continuase *sir* Gurton, cu o figură acră. Anul trecut pregătirile pentru vânătoarea-de-rege s-au desfăşurat normal, dar el, fără sâ-şi mai dea măcar osteneala să urce într-un planor, l-a doborât pe rege cu fulgerele lui direct de pe pământ. Toată întrecerea a fost o bătaie de joc. Totuşi, într-un fel, formalităţile au fost respectate.

Ambrus îşi aducea şi el aminte foarte bine

de ruşinoasa ceremonie. Incă mai era convins că procedase cu multă isteţime şi râsese de mormâielile oamenilor. Dar anul ăsta nu mai era deloc sigur pe el.

- Până acum, reluase *sir* Gurton, am încercat de mai multe ori să aflăm intenţiile lui Belfeor în legătură cu vânătoarea-de-rege, dar n-am primit nici un răspuns. A poruncit ca toţi posibilii concurenţi să lucreze pe Colinele Fumegânde şi să lase baltă zborurile de antrenament cu planorul - mulţi dintre ei ar fi făcut, oricum, exact aşa, crezând că, la fel ca anul trecut, Belfeor va sta frumos pe pământ şi-l va doborî pe rege fără nici un efort. Oamenii zic - şi, Ambrus, este o problemă pe care trebuie să o subliniez, pentru că, deşi tu ne-ai dezonorat, ai fost născut în Clanul Parradil, şi nimeni nu se poate sustrage obligaţiilor datorate naşterii sale - ca Belfeor îşi bate joc de zei, la fel cum făceau şi strămoşii noştri, înainte de Marea Pedeapsă în urma căreia am fost alungaţi şi forţaţi să trăim aici. Şi mai spun - iar eu nu pot decât să îi aprob - că dacă o va

ţine tot aşa, zeii se vor înfuria şi vor face din nou soarele să ardă, în aşa fel încât, de data asta, vor arde toţi oamenii din lume, fără picior de supravieţuitor.

Auzind vorbele acelea teribile, rostite pe un ton atât de grav, Ambrus se alarmase.

- Cu ce vă pot ajuta eu? întrebase el.

- Du-te la Belfeor. Intreabâ-l ce pregătiri s-au făcut anul ăsta pentru vânâtoarea-de-rege. La întrebările noastre n-a catadicsit să răspundă, dar poate că *ţie...* nemulţumirea lui *sir* Gurton răzbătea clar în vocea sa... poate ca tu vei reuşi să vorbeşti cu el.

Acesta fusese mesajul pe care Ambrus se trezise că este *obligat* sâ-l transmită.

Primăvara promitea să fie neobişnuit de caldă. Zăpada se topise deja pe tot teritoriul Carrig-ului, şi primele caravane sosiseră din sud cu două săptămâni înainte de data la care soseau în mod normal - nu erau nici pe jumătate aşa de mari ca acelea pe care le conducea Neguţătorul Heron, dar el murise, fusese prima victimă a rapacităţii lui Belfeor.

Totuşi, nu din cauza căldurii se trezi Ambrus transpirând, în timp ce bătea în peretele de lângă uşa care dădea în biroul personal al regentului. Cândva, acolo lucra propriul lui tată.

Nu auzea nici o voce dincolo de uşă, dar trebui să mai bată o dată, mult mai tare, înainte ca Belfeor să-l invite, cu un mormăit acru, să intre.

Inăuntru, în afară de Belfeor, mai erau Pargetty, bărbatul blond şi nervos care îl însoţise din primele zile de când sosise aici, şi o femeie, Yanna, cu o gură roşie, strălucitoare şi cu ochii ca două fărâme de piatră, care-i condusese pe ceilalţi tovarăşi ai lui Belfeor, atunci când veniseră din presupusul lor sălaş de bandiţi din munţi şi se instalaseră în Carrig. Pe masa la care stăteau se găseau o serie de documente şi avu impresia câ-i întrerupsese dintr-o discuţie importantă, legată de ele.

- *Ce mai este!* se răsti Belfeor. Sper să fie ceva important... nu-mi place să fim întrerupţi tot timpul!

Ambrus îşi îndreptă umerii, încercând să imite demnitatea răposatului său tată, şi-l privi pe uzurpator drept în ochi.

- Vin în calitate de trimis al fostului meu clan, Clanul Parradil, spuse el. Am fost însărcinat să aflu ce pregătiri aţi făcut pentru vânătoarea-de-rege, ca să respectaţi legea şi obiceiurile.

- Pleacă de aici şi nu mă mai plictisi cu asemenea prostii, mormăi Belfeor şi se întoarse cu spatele la Ambrus.

Nervos, ca de obicei, Pargetty îşi drese vocea si spuse.

- Ah... Belfeor, ştii... asta nu cred că e prea bine. Dincolo de respectarea tradiţiilor locului, cred că ar trebui să... Vocea i se stinse.

- Anul ăsta n-o să fie nici o vânâtoare-de-rege, spus Belfeor. Ambrus făcu un pas spre el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

- Cum!? izbucni el.

- Exact cum ai auzit, i-o reteză Belfeor. Ce tot pierdem timpul cu vânătoarea asta? Şi, oricum, parradilii ne deranjau la muncă, aşa

că astă toamnă i-am gonit pe toţi, până la unul, de pe coline, ori i-am omorât, ori şi-au făcut bagajele. Şterge-o şi nu-mi mai pomeni de superstiţiile astea prosteşti.

- Atenţie! strigă Yanna alarmată. Belfeor se răsuci în scaun, la timp ca sâ-l vadă pe Ambrus, cu faţa schimonosită de furie şi de teroare, pregâtindu-se să-l apuce de gât. Sări în picioare şi-şi smulse arma energetică de la centură.

- Afară! strigă el. Dacă nu vrei să te prăjesc, cum i-am prăjit şi pe iubiţii tăi parradili.

Distrus, Ambrus se răsuci pe călcâie şi se târî cu greu afară din încăpere.

Tot restul zilei gândurile îi fuseseră dominate de panică. Ce-o să se aleagă de Carrig, dacă ritualul legiuit nu va mai fi respectat? El nu era un om foarte inteligent - durase multă vreme până să-şi dea seama de asta, dar acum trebuia să recunoască şi faptul că tatăl lui avusese dreptate, când îi spusese că nu e bun de regent. Nici măcar

propria lui viaţă nu şi-o putea conduce cum trebuie, darămite soarta întregii populaţii a oraşului! Şi tatăl lui mai avusese dreptate şi când zisese că nici un om nu se poate rupe de îndatoririle impuse de zei - nu asta era cauza propriei lui decăderi, faptul că părăsise clanul în sânul căruia zeii îi hărăziseră să se nască?

La fel, existau îndatoriri ale întregului oraş, iar dintre acestea prima, cea mai importantă, era vânătoarea-de-rege. A le neglija, însemna să-i înfrunţi pe zei. Şi toată lumea ştia ce păţiseră, cândva, oamenii, din cauza aroganţei lor.

Răzbunarea zeilor poate că nu se va arăta pe loc, dar va veni cu siguranţă. Iar el, care îl ajutase şi îl ascultase pe Belfeor... cum mai putea el să spere că va scăpa de mânia zeilor?

Inainte de venirea serii se hotărâse ce avea de făcut. Sosiseră deja în Carrig, pentru sărbătoare, nu numai oamenii din cele două mici caravane, ci şi o mulţime de ţărani din satele învecinate. Aceştia erau

oameni simpli, fără şcoală, care nu ştiau să se descurce tocmai bine cu calendarul. Pentru ei, sosirea primăverii însemna că venise şi vremea vânătorii-de-rege, şi, în anii când prima lună nouă cădea târziu, începeau să sosească cu o săptămână sau două mai devreme şi, după asprimea iernii, erau bucuroşi să aştepte sărbătoarea lenevind prin oraş. Fuseseră mai puţin afectaţi decât orăşenii de apariţia lui Belfeor, în primul rând pentru că acesta îi lăsase mai mult în pace, deoarece de ei depindea aprovizionarea oraşului cu hrană, ei erau cei ce arau, semănau şi apoi strângeau recolta. Aşa că, exceptând faptul că fuseseră obligaţi să furnizeze cu regularitate un contingent de lucrători pentru minele lui Belfeor - iar pentru asta nu făcuseră decât să mormăie, aşa cum ar fi mormăit şi în cazul unui nou impozit - practic nu remarcaseră în mod deosebit apariţia uzurpatorului. Pentru că erau obişnuiţi să facă ce le cereau cârmuitorii Carrig-ului. Deoarece aceşti cârmuitori le

ocroteau vieţile, în faţa atacurilor banditţilor; soldaţii din Carrig puteau fi chemaţi să vâneze acele fiare sălbatice care le ameninţau turmele şi copiii; iar dacă se întâmpla ca ogoarele să le fie distruse de vreo erupţie vulcanică, tot cârmuitorii din Carrig le dădeau un acoperiş sub care să se adăpostească. Aşa că, de ce să pună ei la îndoială înţelepciunea acestui ultim conducător al oraşului?

Dar vestea că Belfeor refuza să ţină vânătoarea-de-rege, ba chiar că mersese până acolo încât izgonise *toţi* parradilii de pe Colinele Fumegânde, ei bine! *asta* îi va stârni bine de tot, era absolut convins!

Aşa că în seara aceea făcu ceva ce nu mai îndrăznise să facă de multe luni: se aventură în oraş de unul singur. Era obligat să meargă singur. Unul câte unul, toţi servitorii săi personali îl părăsiseră, mai ales de când tatăl său se sinucisese, astfel încât singurele porunci pe care le mai putea da el erau numai în numele lui Belfeor, şi acestea nu erau ascultate decât dacă erau însoţite şi

de ameninţarea unei arme energetice.

Ah, pe toţi zeii! Cât de mult se schimbase Carrig-ul!

Dar pe el încă nu-l uitaseră oamenii, aşa cum sperase el să se întâmple. Il ştiau chiar şi copiii de pe străzi, care fugeau după el, strigându-i numele şi aruncând cu bulgări de noroi. Abia mersese un pic mai mult de un kilometru când îşi dădu seama că scopul pe care şi-l propusese nu putea fi atins ba, dacă persista în ideea lui, putea să fie surprins pe vreo alee mai dosnică şi omorât în bătaie. Se întoarse să fugă de un grup de copii, care începuseră să arunce în el nu numai cu noroi, ci şi cu pietre şi, orbit de nişte mizerie care-l lovise drept în faţă, se izbi în plin de un om, care tocmai ieşise dintr-o tavernă.

- Uşurel! zise străinul, ţinându-l să nu cadă. Apoi se răsti la copii, spunându-le să se ducă acasă.

- Dar ăsta-i Ambrus, trădătorul! urlă cel mai răsărit dintre copii.

Străinul îşi luă mâna de pe braţul lui

Ambrus şi-l apucă pe băiat de ureche.

- Ai auzit vreodată vorba aia: „Cine zice ăla este?" Şterge-o de aici şi du-te acasă, înainte să-mi scot sabia şi sâ-ţi masor spinarea cu latul ei!

Ştergându-şi murdăria ce-i intrase în ochi, Ambrus văzu că salvatorul său era un om solid, puternic, cu toate că avea părul alb şi faţa plină de riduri. Deşi printre copii se numărau şi câţiva adolescenţi, deşi erau douăzeci la unu, aceştia ezitară o clipă, apoi se întoarseră şi începură să se îndepărteze. Până ajunseră la colţul străzii, se tot uitară înapoi, dar străinul continua să-i privească sfidător şi, în cele din urmă, se făcură nevăzuţi.

- Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc, *sir!* spuse Ambrus umil. Şi totuşi, nu copiii sunt adevăraţii vinovaţi de asta. Sunt absolut convins că părinţii i-au învăţat să mă numească trădător. Vorbele erau tare amare, dar trebuia să le rostească.

- Deci dumneata eşti Ambrus? zise omul cu părul cărunt. Da, am auzit şi eu vorbindu-

se multe pe seama dumitale. Dar a numi pe cineva „trădător" este cam tare, chiar dacă nu ştiu prea multe despre cauza care a dus la asta, deoarece sunt venit de curând în acest oraş, cu una dintre caravane. Când e vorba de trădare, eu, unul, vreau să am în faţa ochilor dovezi serioase, înainte de a mă alătura mulţimii şi a începe să arunc cu pietre. Da, serioase! Totuşi, spune-mi, te rog, dacă ştiai că concitadinii dumitale te tratează cu atâta asprime, ce te-a făcut să te arăţi printre ei, de unul singur? Nu faci parte dintr-o familie nobilă? Nu ai servitori şi oameni de arme care să te apere?

Mirat să găsească atâta înţelegere şi compasiune din partea unui om pe care nu-l mai văzuse în viaţa lui, Ambrus îi explică despre ce era vorba.

- Nu se mai ţine vânâtoarea-de-rege? omul cărunt părea nedumerit, dar Ambrus avu impresia că desluşeşte şi o inexplicabilă urmă de mulţumire în tonul lui. De ce ar fi putut fi mulţumit un asemenea om de o atare veste? După purtare şi îmbrăcăminte,

Ambrus avea impresia că este un negustor prosper, iar noutatea ar fi trebuit mai degrabă sâ-l supere, pentru că pierdea ocazia unui câştig serios. Dar nu era momentul speculaţiilor pe tema asta. Salvatorul lui dorea să se întoarcă în taverna din care tocmai ieşise şi insista ca Ambrus să vină cu el.

Ambrus încercă să se împotrivească, zicând că dacă se aventurează într-o tavernă, sigur se va găsi vreun necioplit care să se ia de el. Dar celălalt nu vru să audă de aşa ceva şi-i înlătură scurt obiecţiile:

- Nu, aici nu va face nimeni aşa ceva! Cei mai mulţi dintre prietenii mei, care au venit cu aceeaşi caravană, sunt aici. Şi, dacă va fi nevoie, te vom apăra cu toţii. Hai, intră!

Şi-l trase pe Ambrus înăuntru.

Şi, o dată intraţi, făcu exact ce promisese. Deşi câţiva clienţi începuseră să strige când l-au recunoscut pe noul-venit şi săriseră ca arşi, gata să se năpustească asupra lui, la un semn al bărbatului cărunt fiecare din ei

se trezi cu câte doi oponenţi în faţă, fapt care îi potoli repede de tot. Ambrus se întreba cine mai era şi acest om, pe care abia-l cunoscuse, de sar atâţia oameni să-i asculte ordinele, fără nici o discuţie.

- Acolo sus, pe masă! porunci omul, făcându-i semn cu mâna. Spune-le şi celor de faţă ceea ce mi-ai spus mie!

Bâlbâindu-se, dar hotărât să facă faţă cu îndrăzneală situaţiei, Ambrus se conformă. Nu încercă să ascundă de fel faptul că, la început, i se alăturase lui Belfeor, dar susţinu că în nici un caz nu avea de gând să comită un sacrilegiu. Spuse ca el considerase de la sine înţeles că uzurpatorul, care luase puterea legal, doborându-l pe rege, va continua să respecte vechile lor obiceiuri. Dar acum, când aflase că acesta alungase parradilii de pe Colinele Fumegânde, se caia pentru ce făcuse şi nu voia să mai aibă cu nimic de-a face nici cu Belfeor, nici cu banda lui.

Când tăcu, urmă un moment de linişte solemnă. Care fu întrerupt de omul cu păr

cărunt, care bătu din palme, zicând că ascultaseră cu toţii recunoaşterea cinstită a unei greşeli. Peste tot în tavernă oamenii dădeau din cap a aprobare, chiar dacă încă reticenţi, iar câţiva începură să blesteme, chemând mânia tuturor zeilor asupra capului lui Belfeor, ceea ce stârni strigăte de aprobare. Cărora, pentru a-şi dovedi sinceritatea spuselor, li se alătură şi Ambrus, cu fervoare.

- Bravo! zise omul acela cărunt. Dar mi-e teamă că povestea asta nu se termină aici pentru dumneata, prietene Ambrus! Ai fost prea adânc vârât în mizerie, pentru a te putea spăla aşa de uşor pe mâini, însă toată această implicare a dumitale poate că ar putea fi întoarsă spre propriu-ţi folos. Hai să ne sfătuim şi să vedem cum ai putea exploata mai bine încrederea pe care Belfeor încă o mai are în dumneata.

Nedumerit, Ambrus îl întrebă:

- *Sir,* spuneaţi că sunteţi străin de acest oraş... Ce vă face să fiţi atât de interesat de problemele noastre?

- Sunt un om care urăşte nedreptatea, oriunde o întâlneşte, îi răspunse omul. Stai jos, să bem un pahar şi să vedeam ce ar fi de făcut.

19

- Dacă nu te dădeai la timp la o parte, spuse Yanna, jur ca barbarul ăla te-ar fi strâns de gât!

- Ambrus?! Belfeor se lăsă pe spate în scaun. Ambrus nu e decât un laş, mic şi prost. Nu seamănă nici pe departe cu tatăl lui, care era regent pe vremea când Pargetty şi cu mine am sosit aici. Bătrânul *sir* Bavis Knole avea destulă vână-n el să mai dea şi la alţii! Se spuneau fel de fel de murdării despre el, mai ales că ar fi măsluit rea-de-vânâtoarege ca să rămână la putere timp de optsprezece ani, dar nimeni nu a îndrăznit vreodată să-i spună „laş" sau, dacă a fâcut-o cineva, n-a mai apucat s-o repete. A încercat chiar să-mi poruncească şi mie –

mie! Bineînţeles, când şi-a dat seama că ameninţările lui cu mânia divină mă lasă rece, s-a aruncat din turn, dar vi-l puteţi imagina pe Ambrus dând dovadă chiar şi de acest curaj deplasat?

- Cred că eşti pe punctul să ne bagi într-un necaz de toată frumuseţea! spuse Pargetty, uşor ezitant.

- Necaz? îl îngână Belfeor sarcastic. Ce necaz? Totul merge ca pe roate! Extragem destul minereu pentru a...

- Nu despre minereu vorbeam eu, îl întrerupse Pargetty. Poţi să râzi tu cât vrei de ameninţarea cu mânia divină, dar pentru oamenii ăştia e o realitate cu care s-au născut. Şi, aşa cum sunt concepute superstiţiile locale...

Belfeor fornâi nemulţumit:

- Tu şi ideile afurisitului ăluia de Corp al tău! Acum o sâ-mi spui cu câtă grijă se fereşte Corpul sa intervină pe aceste planete barbare.

Pargetty se înroşi. Spuse parcă apărându-se:

- Doar ştii cum m-a tratat Corpul! Şi asta doar pentru că m-am ridicat şi am spus ce credeam eu despre atitudinea lor faţă de PRZ-uri, despre faptul că lăsau zeci de planete locuibile la cheremul unor barbari ce se târăsc în mocirlă. Dar există o idee universal valabilă, anume că nu trebuie să cauţi necazurile cu tot dinadinsul, nu crezi? Eşti foarte nerăbdător să mă asculţi când îţi vorbesc despre resursele necartografiate ale acestei planete, dar când încerc să-ţi atrag atenţia cum să te porţi cu oamenii de aici, mă scuipi drept între ochi!

Vocea i se ridicase şi sfârşi de vorbit aproape strigând. Uimit de această ieşire a lui Pargetty, atât de diferit în mod normal, Belfeor dădu din umeri:

- OK, spune ce ai de spus şi despre oameni!

Pargetty inspiră adânc.

- Uite ce e! Chiar dacă datorită Corpului oamenii ăştia au fost rupţi de restul civilizaţiei galactice şi au ajuns într-un asemenea hal încât numai cu greu mai pot fi

consideraţi fiinţe umane, asta nu înseamnă că nu au şi ei propriile lor speranţe, credinţe, ambiţii şi aspiraţii, şi de astea trebuie ţinut cont.

- Ia te uită unde-mi era predicatorul! zise Belfeor ironic. N-am ştiut nicicând că eşti atât de preocupat de soarta sălbaticilor ăstora, Meard!

- Nu rosti numele ăsta pe această planetă! izbucni Yanna. Era rindul ei să devină nervoasă. Privi în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă pe cineva care trăsese cu urechea.

- Tu stai deoparte, se răsti Belfeor la ea. Prietenul nostru Pargetty tocmai şi-a început conferinţa asupra localnicilor. Să-l lăsăm să termine... până acum n-au fost decât vorbe goale şi ar fi bine să nu o ţină tot aşa, dacă nu vrea să mă facă sâ-mi pierd timpul de pomană.

- Gândeşte-te la situaţia în care ne găsim aici! exclamă Pargetty. Suntem doar o sută doi oameni, într-un oraş cu şaptesprezece mii de cetăţeni. Deja mulţi dintre ţăranii din

împrejurimi au venit în oraş, pentru sărbătoare, satele sunt aproape pustii. Cum vor reacţiona toţi oamenii ăştia, dacă vor afla că nu se mai ţine vânătoarea-de-rege? Suntem depăşiţi numeric în proporţie de cel puţin o sută şaptezeci la unu! Şi ce-o să zică oamenii veniţi cu caravanele? Vor fi, fără nici o îndoială, furioşi şi nemulţumiţi, ei sunt atraşi încoace tocmai de vânătoarea-de-rege şi nu vor accepta să fie lipsiţi de dreptul lor de a face negoţ. Te-ai gândit măcar un singur moment la toate astea, Belfeor?

Plictisit, Belfeor îşi scoase cu un gest neglijent arma energetică, cu care îl ameninţase mai înainte pe Ambrus.

- Una d-asta are destulă energie în acumulator pentru a frige o sută şaptezeci de oameni, spuse el. Asta dacă stau liniştiţi cât timp e nevoie, şi nu intră-n panică şi nu o iau la fugă, cum au făcut până acum! Fir-ar să fie, Pargetty, ce te-a apucat de ţi-ai schimbat în halul ăsta părerile? Minţeai atunci când mi-ai zis că, dacă devin

stăpânul legitim al Carrig-ului, pot să fac ce vreau, fără să întâmpin nici o opoziţie?

- N-ai ascultat cu atenţie *chiar nimic* din cele ce ţi-am spus eu? se zborşi Pargetty. Ai devenit „regentul" Carrig-ului, nu „stăpânul" lui! In faţa localnicilor, conducătorii acestui oraş nu sunt decât viceregi, guvernând în numele zeilor şi, pentru a dovedi că zeii sunt încâ de acord ca ei să rămână la conducere, trebuie să îndeplinească diverse ritualuri şi acţiuni simbolice, cum ar fi şi doborârea parradilului. Ei cred că existenţa lor se încadrează într-un complex universal de forţe divine, care trebuie respectate de conducătorii lor aşa cum le respectă şi ei.

Belfeor îl privi cu răceală.

- Ha! Asta nu prea e cântecul pe care-l cântai pe vremea când pregăteam operaţia de aici, n-ai impresia? Insistai că planul e ireproşabil, că e imposibil să ratăm. Şi insistai că localnicii vor asculta orbeşte, de oricine se conformează mascaradei ăleia de la început, ca treburile să pară că respectă

legea!

Pargetty se lăsă pe spătarul scaunului.

- Credeam că e de la sine înţeles pentru oricine că nu poţi încerca să schimbi peste noapte superstiţiile unei mase de oameni, replică el. Tu nu eşti în stare să înţelegi chiar nimic, când e vorba de nişte mentalităţi primitive?

Yanna spuse încet:

- Belfeor, cred că Pargetty are dreptate în privinţa asta. Ar trebui să faci cum zice el. In fond, până acum, a avut dreptate pe toată linia!

Belfeor îşi trânti palma deschisă pe masa din faţa lui.

- Acum o să mă ascultaţi *voi* pe mine! Pargetty, mă întrebai dacă m-am gândit vreo clipă la situaţia în care ne găsim. Pot sâ-ţi pun şi eu aceeaşi întrebare. Ai uitat că dobitocii ăia de la bordul lui *Rechin-lup* au doborât o navă? Nu ştim ce navă era - a intrat în atmosferă şi a ars - dar ce ar fi putut fi, dacă nu un crucişător de Patrulă, venit aici să schimbe vreun agent, sau poate chiar

să aducă pe cineva în locul lui Heron?

Bineînţeles, putem să ne bazăm un timp pe faptul că resursele Corpului sunt suprasolicitate, aşa că nu vor putea dispune de o navă pe care să o trimită imediat aici, pentru cercetări, dar, mai devreme sau mai târziu, tot o vor face.

- Inainte de a se întâmpla una ca asta, vreau - *vrei, vrem cu toţii* - să strângem destule materiale radioactive, ca să putem să trăim în lux şi bunăstare pentru tot restul zilelor noastre. Doar ăsta e scopul întregii noastre operaţii, nu? Ba mai mult, avem nevoie de destul de mulţi bani pentru a ne putea finanţa, la nevoie, dacă va trebui să facem faţă şi vreunui proces, în cazul în care vreo gură mare începe să latre ce nu trebuie, sau dacă descoperă cineva unde anume am dat noi lovitura. Şi toate astea înseamnă că *trebuie* sâ-i mânăm serios de la spate pe localnici şi să menţinem producţia minelor cât mai ridicată. Până acum, abia dacă suntem chit: cumpărarea celei de-a doua nave ne-a epuizat tot profitul pe care l-am

obţinut anul trecut... te-ai gândit până acum la asta? Când o s-o ştergem de aici, cu un depozit plin de materiale grele la dispoziţie, din care ne putem alimenta buzunarele ori de câte ori este nevoie, putem râde în nasul oricui încearcă să ne ia la întrebări! Putem zice absolut orice vrem despre locul în care am găsit minereul. Putem trăi pe picior mare şi, cu puţin noroc, vom fi în stare să ne permitem chiar şi tratamente de longevitate. Doar asta-ţi doreai, nu? Ţi-ai ratat şansa de a câştiga un secol în plus de viaţă atunci când ai fost respins din Corp, şi asta e singura ta ocazie de a-ţi lua revanşa! Aşa că, pentru numele galaxiei, de ce vrei să ne pierdem timpul cu nişte superstiţii prosteşti, când tot ce avem de făcut este să săpăm şi să transportăm, să săpăm şi să transportăm, folosind fiecare minut pe care-l avem la dispoziţie?

- A organiza vânătoarea-de-rege pentru a-i linişti pe băştinaşi nu e o pierdere de timp! ripostă Pargetty. E... e pur şi simplu o asigurare!

- Atunci du-te şi organizeaz-o tu! In halul în care eşti, nici nu-mi poţi fi util pentru altceva. Du-te şi pune în scenă comedia asta pentru localnici... tot nu eşti bun la altceva. Deşi n-am nici cea mai vagă idee unde o să găseşti vreun parradil pentru vânătoarea asta. I-am gonit pe toţi de pe coline. Ţi-am spus asta.

- Ar fi trebuit sâ-l întrebi şi pe Pargetty înainte de a face asta, zise Yanna. Dar de ce ai făcut-o?

- Erau o adevărată pacoste! răspunse Belfeor. Prospectorii se împiedicau de ei peste tot - aproape nu era o peşteră în care să nu dai de ei - şi, mai mult, pur şi simplu îi sărăceau pe fermieri, mâncau cam o cincime din recoltă. Cred că ar fi mai potrivit să-i cheme paraziţi, nu parradili!

Pargetty era palid la faţă, de parcă ar fi fost bolnav.

- Oh... probabil că ne-am dus pe copcă, spuse el, ridicându-se în picioare. Ai spulberat practic cea mai sensibilă dintre tradiţiile locului, ca ultimul dobitoc. Mă duc

la *sir* Gurton Knole, să pregătesc vânătoarea-de-rege. Poate o să mai obţinem ceva timp. Dar nu pot promite nimic. Sunt aproape sigur că, datorită tâmpeniei şi incompetenţei tale, o să ne trezim cu o revoltă pe cap!

Belfeor era atât de surprins de vehemenţa lui Pargetty - de obicei un om absolut inofensiv - încât râmase cu gura căscată şi nu apucă să mai scoată vreo vorbă înainte ca acesta să iasă din încăpere, trântind uşa după el.

- Veşti bune, spuse Gus Langenschmidt în comunicator.

- Atunci spune-mi-le, îl invită Brzeska.

- Vorbesc dintr-o tavernă din Carrig, pe care practic am rechiziţionat-o. Slee ne-a aranjat să ajungem aici cu o caravană de la Dayomar. Modul în care a organizat acoperirea pentru şaizeci de oameni, într-un interval atât de scurt, a fost un adevărat model de eficienţă şi cred că îi datorăm o menţiune de merit la dosar pentru

asta. Am călătorit ca soldaţi, angajaţi în paza unei caravane. Slee a lansat un zvon insistent, despre existenţa unor bandiţi foarte agresivi în zona Dayomar-ului, şi în câteva zile s-a instaurat panica, în aşa fel încât nici un stăpân de caravană nu se mai putea gândi să pornească la drum fără escortă. Şi, după aceea, am putut imediat să ne angajăm.

- Am ajuns aici acum douăzeci de zile. Am avut noroc şi că anul ăsta prima lună nouă din primăvară cade târziu, aşa că am putut să ne punem foarte bine la curent cu situaţia actuală. Nu ştiu dacă Belfeor îşi dă seama, dar stă pe un butoi de pulbere, gata să explodeze. Deşi, dacă unul dintre consilierii lui a fost practicant de Corp, ar fi trebuit să o ştie al dracului de bine. A încălcat obiceiurile locului atât de flagrant, încât până şi oportuniştii de aici, care i se alăturaseră, au început să-l părăsească. Acum câteva seri, ieşind din tavernă, am dat peste Ambrus, pe care-l băteau nişte copii cu pietre. Ştii despre cine e vorba?

Brzeska dădu din cap.

- Fiul renegat al fostului regent, corect?

- El. Ei bine, tocmai auzise chiar din gura lui Belfeor că anul ăsta vânătoarea-de-rege nu se va mai ţine şi era speriat de moarte, atât de speriat încât se hotărâse să iasă de unul singur în oraş, riscându-şi viaţa, ca să le spună şi oamenilor vestea asta. Aşa că l-am adus înăuntru, l-am suit pe o masă şi m-am îngrijit ca absolut toţi cei de faţă să audă tot ce avea el de spus.

- Este exact ce ne trebuia nouă. Acum tot oraşul este în fierbere. Toţi aşteaptă să vină luna nouă. Apoi, dacă Belfeor n-o să proclame vânâtoarea-de-rege deschisă, aşa cum a spus Ambrus, o să se arunce asupra lui şi o sâ-l facă bucăţi, cu toate armele lui energetice. O să fie o poveste cam sângeroasă, dar aşa, orice intervenţie a noastră o să fie redusă la minimum.

- E posibil ca Belfeor sâ-şi fi dat seama care e reacţia oamenilor şi să se fi răzgândit... nu ştiu. Oricum, cu o zi sau două

în urmă *sir* Gurton Bavis, actualul şef al Clanului Parradil, a primit ordinul să organizeze, totuşi, vânătoarea. Dar e deja prea târziu. N-o să fie decât o farsă, şi toată lumea e perfect conştientă de asta. De obicei, cei mai buni piloţi de planoare din toate clanurile se pregătesc luni în şir, înainte de a îndrăzni să atace parradilul şi sâ-l doboare cu săgeţile alea ale lor, mari şi ascuţite. Săgeţile se trag dintr-un fel de arcuri, cu ajutorul unor fâşii elastice, făcute din seva uscată a unui copac din partea locului, numit kautschook. Când ai timp, studiază niţel etimologia cuvântului ... e interesant.

- După cele întâmplate anul trecut, când Belfeor nici măcar nu s-a urcat într-un planor, s-a suit, pur şi simplu, pe o colină şi, plictisit, a doborât cu arma lui energetică un parradil, tinerii şi-au pierdut, evident, orice urmă de entuziasm. In loc sâ-şi mai piardă timpul cu antrenamentele, preferă să comploteze împotriva lui Belfeor... asta însă numai în timpul liber, când nu sunt obligaţi

să lucreze în minele din Colinele Fumegânde. Din câte ştiu eu, există deja o mişcare clandestina de rezistenţă, în afară de ceea ce încercăm noi să stârnim la suprafaţă. De fapt, sunt convins că nici n-ar fi posibil să nu existe aşa ceva.

- Şi, fiindcă am pomenit de mine, trebuie sâ-ţi spun că am reuşit să plasez doi agenţi acolo, şi aşa am aflat că nu este absolut nici un dubiu în privinţa intenţiilor intruşilor. Au mori de măcinat minereul, băi de sedimentare, fel de fel de echipamente de prospectare şi de producţie, totul importat ilegal. Rafinează minereul până la o puritate de optzeci şi opt la sută, apoi îl transportă, cu planoarele la locul de care vorbeai tu. Mă întreb dacă aţi aflat ceva despre ascunzătoarea lor. Trebuie să fie undeva, destul de aproape de Cyclops, probabil chiar în acel sistem solar - dacă au o centură de asteroizi, ăla ar fi locul ideal - şi, la ora asta, cred că e destul de plină ca să poată da semnal pe un detector de masă. Producţia este de aproximativ cinci tone pe

zi, şi asta nu-i chiar nimic.

- O să ne îngrijim şi de asta, răspunse Brzeska. Imediat ce voi putea detaşa un crucişător, îl voi trimite să cerceteze sistemul Cyclops. Cum spuneai şi tu, depozitul ăla trebuie că e burduşit bine la ora asta.

- Excelent!

- Şi cum staţi cu... hm... *intervenţia divină?*

- Totul e sub control, zise Langenschmidt. De aceea i-am infiltrat pe cei doi agenţi în mină. Probabil că jumătate din Carrig o să se năruiascâ din cauza erupţiilor, dar Belfeor n-o să se numere printre supravieţuitori.

20

Indiferent cu cât de multă insistenţă este repetată o dezminţire, aceasta nu poate niciodată egala impactul pe care-l are asupra oamenilor afirmaţia care a generat

respectiva dezminţire. In timpul zilelor care au urmat, Gus Langenschmidt urmări, cu satisfacţie, cât de adevărat se dovedea acest străvechi percept aici, în Carrig.

O dată ce povestea lui Ambrus, cum că vânâtoarea-de-rege nu va mai avea loc anul acesta, începuse să se răspândească, Belfeor putea fi sigur că până şi cei care speraseră cuminţi, până în ultima clipă, să-l vadă revenind la îndatoririle obişnuite de regent, renunţaseră la idee, convinşi că ceremonia organizată în acest an va fi mai rău decât o parodie. Deoarece era clar că uzurpatorul acţiona astfel din cauza unei presiuni externe, nu din respectul pe care, în mod normal, l-ar fi datorat zeilor. Şi, în consecinţă, până şi cel mai ignorant şi cel mai docil dintre ţăranii prezenţi în oraş, aşteptând sărbătoarea, ajunsese să fie convins că individul nu mai merită să fie conducătorul legiuit al Carrig-ului, că nu este decât un tiran, un blasfemiator care trebuie înlăturat cu orice preţ. Bineînţeles că

şi orăşenii avuseseră la dispoziţie doi ani bătuţi pe muchie pentru a ajunge la aceeaşi concluzie şi, în fiecare casă, în fiecare tavernă, în fiecare han, toată lumea nu mai închina nici un pahar decât pentru căderea cât mai grabnică a lui Belfeor.

Cei sosiţi în ultima vreme, care erau nerăbdători să parieze pe concurenţi, descoperiră că nu au nici pe cine, nici unde să parieze. Pe toate uşile caselor şi prăvăliilor se vedeau însemnele clanurilor, ale tuturor, cu excepţia clanului invadatorilor, care uitaseră de mult de totemul pe care Pargetty îi sfătuise să îl adopte. Cei cu un pic mai mult curaj vopsiseră ghirlandele pe care le atârnaseră la ferestre în negru, ca un simbol de doliu pentru necazurile oraşului... dar problema nu se mai limita numai la doliu, ci şi la murmurele de nemulţumire care se auzeau pe zi ce trece mai tare.

Printre oameni se răspândea o obidă tot mai înverşunată, încât parcă simţeai până şi temeliile oraşului vibrând de o mânie surdă.

Şi, ca în orice situaţie similară, apărură o serie de alţi factori meniţi să întărească sentimentul, deja general acceptat, că zeii erau profund nemulţumiţi. Datorită condiţiilor de mediu - în imediata apropiere a zăcămintelor de materiale radioactive din regiunea vulcanică - nivelul normal de radiaţii în Carrig era cu zece sau douăsprezece procente mai ridicat decât media la nivel planetar. Dar localnicii se adaptaseră şi, chiar dacă avorturile spontane erau mai frecvente decât în sud, abia dacă-şi mai dădeau seama de asta.

In familiile ţăranilor care-şi aveau gospodăriile pe Colinele Fumegânde, numărul copiilor născuţi morţi sau cu malformaţii congenitale era, totuşi, neobişnuit de mare. Dar ţăranii se obişnuiseră şi cu asta şi, de obicei, îşi îngropau resemnaţi cam fiecare al doilea sau al treilea copil înainte de a împlini vârsta de un an, ba chiar fără prea mare supărare, pentru că gospodăriile lor nici nu puteau hrăni nişte familii prea numeroase. Mai mult,

era fapt cunoscut şi recunoscut că în ţinuturile calde din sud, numărul copiilor morţi la o vârstă foarte mică, din cauza feluritelor boli şi epidemii, era cel puţin la fel de mare.

Deşi majoritatea lor se resemnaseră în faţa sorţii, existaseră totdeauna un număr de tinere familii de ţărani, e drept, foarte mic, ce se strămutau la oraş, în speranţa de a aduce pe lume nişte copii sănătoşi, însă acum, oamenii fiind obligaţi să muncească în minele lui Belfeor, fără urmă de protecţie împotriva radiaţiilor, începuseră şi familiile din oraş să piardă tot mai mulţi nou-născuţi şi, imediat ce Langenschmidt lansă că ar fi vorba de un blestem al zeilor. Zvonul acesta se răspândi în tot ţinutul cu iuţeala fulgerului.

Satisfăcut, Gus căuta şi alte căi de a accentua în minţile oamenilor ideea de origine diavolească a prezenţei lui Belfeor. Şi îşi reaminti imediat că oamenii din Carrig erau foarte sensibili la *semne* din partea zeilor. Şi, evident, ar fi fost foarte util dacă s-

ar fi ivit ceva de genul ăsta, poate chiar şi câteva minuni moderate, la momentul oportun...

In stânca de la picioarele citadelei pe care se găseau templul şi fortăreaţa era săpată o veche statuie a zeului Larso-Veng, stăpânul norocului, ce se bucura de multă consideraţie din partea localnicilor. După ce încheiau un contract sau o înţelegere oarecare, oamenii aveau obiceiul să vină mai întâi la statuie, să-i mângâie obrazul vesel şi bucălat, şi numai după aceea să se apuce de treabă. Chiar şi străinii sosiţi cu caravanele procedau, de multe ori, la fel, şi nici un marinar nu şi-ar fi pornit barca pe râu în jos, fără să facă o vizită la statuie.

Intr-o dimineaţă, imediat după ce Langenschmidt ajunsese la concluzia că sosise şi vremea minunilor, stăpânul unei bărci, care venise la Carrig special pentru vânâtoarea-de-rege şi care se hotărâse, în cele din urma, să nu mai rămână, din moment ce totul n-o să fie decât o farsă

jalnică, venise, morocănos, să mângâie statuia. Işi întinse mâna către faţa de piatră, pe care secolele de mângâieri o şlefuiserâ de semăna la atingere cu mătasea, şi, spre surprinderea lui, o simţi umedă.

Exclamând surprins, omul privi mai îndeaproape şi văzu că din ochii zeului curgeau lacrimi.

In aceeaşi seară, în piaţă, un graat fu apucat de streche. Animalul stătea liniştit, cu o încărcătură de pânză în spinare, în timp ce stăpânul lui discuta preţul unui balot de postav cu un confrate de-al său, aşezat la o tarabă, şi arăta destul de docil ca un soldat din garda unei caravane să se apropie de el şi sâ-l mângâie, ca şi cum ar fi vrut sâ-l cumpere. Dar în clipa următoare se ridicase pe picioarele de dinapoi, zbierând ca apucat şi lovind în toate părţile, încât a fost nevoie de şase oameni cu frânghii ca sâ-l stăpânească, înainte de a fi omorât.

Furios, stăpânul animalului încuviinţă pe

deplin spusele soldatului, când încercară împreună să-şi dea seama de ce o luase acesta, brusc, razna: Carrig-ul ajunsese să aducă tuturor numai ghinion. Nu începuse până şi zeul norocului să plângă, văzând halul în care ajunsese oraşul?

Ducându-se la puţul care nu seca niciodată, din curtea din spate a casei de la oraş a Clanului Twywit, unde familia revenea totdeauna înaintea sărbătorii de primăvară, o bucătăreasă brunetă lăsă găleata să cadă în apa aflată şapte metri mai jos, dar... o scoase plină cu sânge! O scăpă din mână şi începu să urle înspăimântată, în timp ce o droaie de servitori şi de oameni aflaţi în preajmă se adunau alergând în jurul ei, să vadă ce se întâmplase. Se priviră unul pe altul cu gura căscată, căzând rapid de acord că atâtea minuni, într-un timp atât de scurt, nu puteau avea decât un singur înţeles.

Şi, ca unul, îşi întoarseră toţi privirile spre marele turn de veghe al fortăreţei. Acolo era Belfeor...

Unul din servitori fu trimis la *sir* Malam Corrie, pentru ca acesta să afle noutatea şi să-şi dea, la rândul său, seama cât de gravă era situaţia.

Când povestea minunilor pe care le pusese la cale revenise, cu înflorituri, la taverna în care-şi stabilise cartierul general, Langenschmidt constată mirat şi încântat cât de mult se îmbunătăţise materialul brut, pus în circulaţie de el, prin transmisie orală. De exemplu, acum se povestea că fântâna din casa Clanului Twywit - în care oamenii lui aruncaseră, pur şi simplu, nişte colorant inofensiv - nu numai că era plină cu sânge, dar şi că se descoperiseră în ea o mulţime de trupuri ciopârţite, ale unor oameni omorâţi de tovarăşii lui Belfeor, peste iarnă, şi aruncate acolo. Se găseau şi oameni în stare să jure că graatul apucat de streche din piaţă, înainte de a fi omorât, urlase cu glas omenesc blesteme la adresa lui Belfeor. Iar zeul norocului nu numai că plângea - îi băgaserâ în ochi nişte pungi de

plastic pline cu apă, bine ascunse - ci îşi schimbase complet expresia feţei, arătând lumii o figură tristă, nu faţa zâmbitoare pe care i-o ştiau ei.

Lui Langenschmidt i se părea că e pe calea cea bună. Aşa că îşi strânse câţiva colegi şi începură să se gândească la o serie nouă de minuni, care să fie văzute de cât mai mulţi cetăţeni integri, demni de toată încrederea concitadinilor lor. Avea senzaţia că o să fie ca şi cum ar fi turnat gaz peste un foc de lemne uscate ca iasca.

Două zile mai târziu, în ziua de dinaintea nopţii cu lună nouă, lucrătorii din mine se revoltaseră. Inainte ca ordinea să fie restabilită cu ajutorul armelor energetice, unul dintre supraveghetori fusese aruncat într-o moară de zdrobit minereu. Şi, chiar sub ameninţarea armelor, oamenii nu se potoliseră până când nu apăruse însuşi Belfeor şi nu le promisese solemn că vânătoarea-de-rege va avea loc şi că vor fi toţi liberi să ia parte la sărbătoare. Dar, conform celor spuse de cei doi agenţi ai lui

Langenschmidt infiltraţi la mină, Belfeor părea supărat foc, şi ţipase tot timpul la oamenii lui, fâcându-i cum îi venea la gură.

Iar în seara acelei zile se auzise că trimisese după *sir* Gurton Bavis, probabil ca să discute despre ritual, dar, în acel moment, Gus Langenschmidt îşi jucase deja asul de atu: le ordonase tuturor celor şaizeci de oameni pe care-i avea la dispoziţie să pornească prin oraş şi să spună tuturor un singur lucru, anume că Belfeor gonise toţi parradilii de pe Colinele Fumegânde. Aşa că, ce rege mai era de vânat anul ăsta?

După care stătuse cuminte, frecându-şi palmele şi aşteptând ca uzurpatorul să pice în groapa pe care şi-o săpase, practic, de unul singur.

Anul trecut Ambrus se simţise încă destul de sigur pe el, pentru a putea sta calm pe această platformă, fără sâ-şi facă probleme că tatăl său păşise în moarte dintr-un punct aflat la nici trei metri de locul în care stătea el.

Dar anul acesta...

Incercă să evite privirea lui *sir* Gurton, unchiul lui, care stătea alături de Belfeor, în ţinută de ceremonie, şi să-şi concentreze atenţia asupra soarelui care apunea în spatele Colinelor Fumegânde. Era o seară frumoasă şi senină, pe cer nu se zăreau decât câţiva nori, tiviţi cu roz de lumina roşiatică.

Dar a privi spre Colinele Fumegânde era totuna cu a privi la lucrarea lui Belfeor. Pentru că peste tot nu mai vedeai decât maşini, duse până acolo cu preţul a nenumărate vieţi omeneşti: macarale, funiculare, ascensoare de mină şi fel de fel de alte echipamente necesare mineritului. Schimbând tabăra, Ambrus, spre deosebire de majoritatea bărbaţilor din Carrig, scăpase de obligaţia de a munci în mină, însă auzise destule poveşti despre felul în care mergeau lucrurile acolo, iar acum, amintindu-şi de cele auzite, simţea că i se întoarce stomacul pe dos.

Impotriva voinţei lui, privirea i se fixă

asupra lui Belfeor şi fu mulţumit să vadă că omul îşi pierduse complet siguranţa de sine. Era întunecat la faţă, se simţea că abia-şi mai stăpâneşte furia şi transpira abundent. Lângă el, Pargetty încerca să-l potolească, şoptindu-i ceva, dar asta părea să-l irite şi mai rău. In cele din urmă izbucni:

- Cât timp o să mai stăm aici ca nişte momâi?

Pargetty înmărmuri. *Sir* Gurton, cu ochii arzând, se întoarse numai pe jumătate spre cel ce vorbise, răspunzându-i răstit:

- Până când va apărea luceafărul de seară!

- Ce... ce mascaradă! Belfeor îşi scoase o batistă din buzunar şi se şterse pe frunte. Prostie, pierdere de timp... Ei, ce sâ-i faci? Presupun că e obligatorie... Pargetty încercă din nou să-l facă să tacă din gură, dar nu reuşi.

- Şi ce-o să fie dacă n-o să găsiţi nici un parradil să-l omor, ha? întrebă el. Ce zice ritualul ăla tâmpit al vostru, în cazul ăsta?

Sir Gurton nici măcar nu-i răspunse. Dar

Ambrus îşi încleşta pumnii. Cum de fusese atât de orb încât să se alăture acestui barbar necredincios? Simţea cum i se înroşesc obrajii de ruşine. Ca să se depărteze de omul faţă de care nu mai simţea decât cea mai adâncă repulsie, se dădu un pas înapoi, şi sabia care-i atârna la şold zăngăni din cauza mişcării.

Din depărtare se auzea zgomotul făcut de nobilii care se adunau pentru ceremonie. De obicei se auzeau strigăte voioase, se simţea emoţia tuturor, ca înaintea oricărei mari sărbători. Acum însă nu se auzea decât zgomotul paşilor şi, din când în când, câte o uşă trântită. Slujitorii, ajutoarele, înţelepţii, aliniaţi pe platformă conform obiceiului, îşi schimbau nerăbdători greutatea de pe un picior pe altul. Ambrus se întreba dacă l-ar fi primit printre ei. Deoarece, dezonorându-şi clanul, legal nici măcar nu avea dreptul să participe la ceremonie. Cel mai probabil era că-l băgau atât de puţin în seamă, încât nici nu le păsa dacă el era sau nu de faţă.

- Cred că se vede luceafărul de seară,

şopti slujitorul cu ochii cei mai ageri, privind concentrat către cer. Se întinsese după sceptrul lui *sir* Gurton, pentru a-l îndrepta în direcţia stelei, în cazul în care ochii nu i-ar fi îngăduit bătrânului să o zărească.

Dar, chiar în clipa aceea, de pe coline se ridică ceva întunecat, ce începu să dea din aripi prin fumul ce ieşea din vulcani. Toţi cei aflaţi pe platformă exclamară într-un singur glas:

- Regele! Regele!

- Da, dar parcă e ceva ciudat cu el! zise Ambrus emoţionat. Uitaţi-vă! Duce ceva în gheare!

Sir Gurton, privi în direcţia în care-i arătau ceilalţi, ezită, apoi zise:

- Poate să vadă cineva despre ce e vorba?

- Cred, rosti tânărul slujitor cu ochi ageri - şi înghiţi în sec, cu greutate, înainte de a continua - cred că e un om. Atârnă sub trupul parradilului, într-un fel de harnaşament!

Se priviră un timp unii pe alţii, nevenindu-

le să creadă. Era ceva atât de ieşit din comun, încât până şi *sir* Gurton uită să pronunţe cuvintele rituale, prin care anunţa deschiderea vânătorii-de-rege. Cuprins de nerăbdare în ultimul hal, Belfeor sparse, în cele din urmă, tăcerea:

- Ei bine, ce importanţă are asta? mugi el. Ăla e un parradil... nu asta vă doreaţi?

Nu-l băgă nimeni în seamă. Parradilul îşi continua zborul şi se apropia din ce în ce mai mult, bătând, din când în când, din aripi, pentru a se menţine pe o direcţie care-l aducea drept spre fortăreaţă. Acum era clar că vederea ascuţită a tânărului slujitor nu se înşelase nici de data asta. Sub pântecele parradilului atârna, într-adevâr, un bărbat, stând într-un fel de leagăn făcut din nişte corzi solide.

- Ah, m-am săturat de prostia asta! rosti brusc Belfeor. Ala e un parradil, voi m-aţi bătut la cap până mi s-a acrit să omor un parradil, şi pentru mine n-are nici o importanţă dacă-l omor acum, sau altă dată. Aşa că o să termin treaba pe loc, chiar

acum!

Şi îşi scoase arma energetică din holsterul de la centură.

In clipe care urmară, Ambrus nu făcu nici o mişcare în mod conştient. Părea că se află sub stăpânirea unei forţe exterioare lui, o forţă izvorând din secole de tradiţie, sau chiar mai profundă, avându-şi originea direct în legea divină. Braţul drept îi ţâşni în jos. Palma i se încleşta cu putere pe mânerul săbiei de ceremonie. O scoase din teacă.

Şi lama şuieră sălbatic prin aer.

Il surprinse pe uzurpator chiar în clipa în care-şi îndrepta, atent, arma către parradil, despicându-i capul din creştet până la bărbie. Sabia se înţepenise în oasele sfărâmate şi, când Belfeor căzu, se smulse din mâna lui Ambrus.

Pargetty ţipă ca o femeie şi încercă disperat să-şi scoată propria-i armă. Dar Ambrus urlă la el - nimeni nu apucase să facă nici o mişcare - apoi se năpusti asupra lui. Il izbi cu umărul drept în piept, apoi, din

cauza avântului, se loviră amândoi de parapet, trecură peste el şi dispărură în gol.

Când ţipetele amuţiră, *sir* Gurton făcu un semn simbolic cu mâna lui dreaptă.

- Şi-a spălat păcatele, spuse el grav. Acum sufletul tatălui său poate renaşte în pace.

Ca şi cum li s-ar fi luat o povară enormă din spinare, toţi cei aflaţi pe platformă îşi îndreptară umerii şi începură să zâmbească. Numai tânărul slujitor, îngrozit la vederea cadavrului lui Belfeor, se întorsese spre zid şi vomita icnind.

- Se pune următoarea problemă, spuse *sir* Gurton peste o clipă: ce e de făcut cu tovarăşii acestui... acestui hoit păgân? In câteva clipe oamenii se vor duce să vadă ce a căzut din turn. Şi îl vor găsi pe Pargetty mort, cu Ambrus lângă el. în plus, obligaţia mea e să declar deschisă vânătoarea-de-rege. Din moment ce parradilul care se apropie de noi e mascul, în lipsă de rivali, acesta va fi noul rege. Iar mâine...

Fu întrerupt de slujitorul cu ochi ageri.

Revenindu-şi, tânărul se întorsese la locul lui, dar acum striga, dând din mâini:

- Priviţi! Uitaţi-vă cine atârnă sub parradil! Este Saikmar, fiul lui Corrie, sunt în stare să jur!

Din ce în ce mai uimiţi, priviră în tăcere spre parradilul care continua să se apropie de turn. Iar omul aflat sub el era, într-adevăr, Saikmar. Nu era cu putinţă să te înşeli privind silueta aceea cu oase prelungi, faţa aceea ascuţită - acum pe jumătate ascunsă de o barbă de om în toată firea - şi ţinuta aceea atât de maiestuoasă, amintind atât de mult de tatăl lui. Parradilul îşi încetini zborul şi începu să se rotească, bătând încet aerul cu aripile, astfel încât Saikmar să poată să vorbească cu ei.

- Aţi proclamat vânâtoarea-de-rege deschisă? strigă el. Nimeni nu se aşteptase la o asemenea întrebare. Şi lui *sir* Gurton îi luă ceva timp până să găsească un răspuns. Inainta pe platformă spre parapet şi strigă, la rândul lui, că încă nu o făcuseră.

- Atunci nici să n-o mai faceţi! răspunse Saikmar. Noi, cei din Carrig, nu-l vom mai doborî niciodată pe regele-parradil. De aici înainte, suntem prieteni şi aliaţi, cu el şi cu cei asemenea lui! Nu această nobilă creatură m-a adus pe mine înapoi, pentru a-l detrona pe uzurpator? Sunaţi semnalul revoltei!

Şi, ca şi cum i-ar fi aşteptat vorbele, în clipa aceea de pe Colinele Fumegânde se auzi un bubuit prelung.

21

Mai târziu, s-a putut stabili cu precizie că nici măcar un singur locuitor din Carrig n-a pierit datorită erupţiilor. Aproape toţi ţăranii de la fermele apropiate erau plecaţi la oraş, la sărbătoare. Nenorocoşii pe care căzuseră sorţii să rămână acasă şi să păzească gospodăriile de fiare sălbatice o luaseră la fugă imediat ce-au simţit că le tremură pământul sub picioare şi, ghinioniştii, s-au

ales doar cu vreo câteva entorse şi ceva arsuri uşoare, din cauza cenuşii calde care zbura prin aer. Cât despre lucrătorii de la mine, supraveghetorii lui Belfeor se resemnaseră şi le dăduseră tuturor voie să meargă în oraş, conştienţi că, dacă n-ar fi fâcut-o, oamenii s-ar fi revoltat. In schimb ei rămăseseră pe loc, să pregătească un nou transport de minereu radioactiv.

Şi au murit toţi, până la unul.

Cei doi agenţi ai lui Langenschmidt, dând dovadă de isteţime şi arătându-se pricepuţi - fără exagerare, ca să nu bată la ochi - fuseseră numiţi şefi de echipe, şi, dacă treaba mergea, oamenii lui Belfeor nu-i controlau decât din când în când. Asta le permisese să şterpelească suficient uraniu aproape pur pentru a construi o mică bombă cu fisiune, o improvizaţie extrem de primitivă, dar adecvată scopului. O puseseră într-o peşteră de pe versantul unui vulcan deosebit de activ, unde fusese un cuib de parradil, într-un loc în care căldura rocii arăta că există o vână de lavă aproape de

suprafaţă. Şi, înainte de a pleca în oraş cu restul muncitorilor, o amorsaseră, apoi se rugaseră cu fervoare să funcţioneze. Probabil că nu mai existase o asemenea bombă în întreaga istorie, până şi pulberea neagră care trebuia s-o detoneze, lipind cele două bucăţi de uraniu unul de celălalt, fusese fabricată tot la faţa locului, din sulf, cărbune pisat şi azotat de potasiu extras din excremente de parradil.

Dar a funcţionat perfect.

Cea mai mare parte a suflului s-a consumat în gol, aruncând pietre prin gura peşterii ca mitraliile dintr-un tun. Dar explozia a avut destulă putere şi a deschis şi vâna de lavă aflată dincolo de peretele de stâncă. Aşa că vulcanul a bolborosit zgomotos şi a început să reverse mase enorme de rocă topită peste marginile craterului, spre poale.

In scurt timp căldura lavei a plastifiat rocile peste care trecea. Iar presiunea enormă a lavei din craterele învecinate a umflat, mai întâi, rocile, ajunse moi ca lutul,

apoi şi-a croit drum spre suprafaţă, mărind şi mai mult cantitatea de lavă deversată.

Şi pământul a început să se scuture.

La nord de Carrig, în munţi, zăpezile încă se mai topeau, aşa că râurile şi pâraiele erau umflate. In albia unuia dintre râuri au alunecat o sută de mii de tone de stâncă, blocându-i cursul şi făcându-l să se reverse peste un fel de fagure de piatră ponce, aflat la baza unuia dintre cei mai mari vulcani din regiune. Gazele şuierau prin porii pietrei, în timp ce aceasta se răcea. Dar apa acoperi totul, pătrunse până la o adâncime de peste o sută de metri şi, abia atunci, întâlni un strat de materie incandescentă care o transformă instantaneu în aburi şi explodă.

Colinele Fumegânde se scuturară ca un uriaş trezit din somn şi, o dată cu ele, toată planeta fu cuprinsă de un fior.

După ce Saikmar le spusese ce avea de spus, nobilii din Clanul Parradil adunaţi pe platforma turnului nu mai pierdură nici o

clipă. *Sir* Gurton smulse sabia lui Ambrus din craniul lui Belfeor, izbi neîndemânatic de câteva ori în gâtul cadavrului, desprinzând capul de trup, apoi înfipse sângerosul trofeu în vârful sceptrului său de ceremonie, ca pe un stindard de revoltă, şi o porni în grabă spre marea sală de audienţe, unde erau adunaţi membrii de frunte ai clanurilor.

Când îşi făcu apariţia, păşind solemn, pe estrada pe care se afla tronul, fu întâmpinat cu urale de triumf. Şi, câteva clipe mai târziu, bărbaţii şi femeile, care veniseră atât de morocănoşi la ceremonie, se năpusteau cu strigăte de bucurie pe poteca abruptă ce ducea spre oraş.

Vreo douăzeci de tineri - care în mod normal ar fi trebuit să fie printre concurenţi la vânătoarea-de-rege - năvăliră în apartamentul lui Belfeor unde, de obicei, se învârteau cinci sau şase dintre oamenii acestuia, şi-i luară, pe cei mai mulţi, complet prin surprindere. Doi dintre tineri îşi găsiră sfârşitul, arşi de o armă energetică, dar şi

ucigaşul se alese cu o lovitură de sabie în plină faţă şi fu doborât în câteva clipe.

Apoi, cântând un străvechi cântec de biruinţă, tinerii le legară mai întâi prizonierilor mâinile la spate, după care le legarâ şi picioarele, însă destul de larg, ca să poată merge, dar să nu cumva să poată fugi, şi-i mânară după cei care o porniseră mai înainte spre oraş, să ridice populaţia.

Străzile roiau deja de oameni turbaţi de furie, ce se îndreptau spre piaţă, şi care urlau fantastica veste că Saikmar, fiul lui Corrie, se întorsese purtat de un parradil, spre a elibera oraşul. Celor mai mulţi nici nu le venea să creadă, până când nu ajungeau în piaţă, unde vedeau că Saikmar e, într-adevăr, acolo, suit pe un fel de estradă înaltă, improvizată din tarabe şi, alături de el, ca un înger care se odihnea, era şi parradilul.

Insoţitori ai lui Belfeor fuseseră prinşi şi de alţi oameni, în afară de grupul de tineri din fortăreaţă, şi aceştia nu fuseseră prea blânzi. Unul câte unul, îşi croiau cu greu

drum prin mulţime, purtând în braţe trupuri neînsufleţite şi însângerate, în uralele concetăţenilor lor, până ce ajungeau la picioarele estradei, unde aruncau cadavrele la picioarele lui Saikmar, ca o ofrandă închinată unui zeu. In curând în faţa acestuia se strânsese o grămadă de mai bine de douăzeci de trupuri lipsite de viaţă.

Saikmar, cu ochii arzând, îi întâmpina strigându-le încurajări şi aprobări, deşi nu se putea face auzit prin zgomotul aplauzelor mulţimii. De undeva din partea din spate a pieţei, cocoţat confortabil pe acoperişul unui portic de lemn, Langenschmidt urmărea calm spectacolul. In sfârşit, se terminase! Şi avea impresia că rezultatul ar fi fost acelaşi, cu sau fără intervenţia lui. Ce lovitură de maestru dăduse tânărul ăsta cu parradilul lui îmblânzit, care-l adusese în zbor înapoi, în oraş! Numai asta şi era destul ca toţi oamenii de rând să-l considere un adevărat făcător de minuni!

Şi, conform zvonurilor, Belfeor era deja mort... da, uite şi dovada: *sir* Gurton arătă

mulţimii capul uzurpatorului, înfipt în vârful sceptrului său, apoi i-l întinse cu totul lui Saikmar, în timp ce din craniu începură să curgă bucăţi de creier...

Reflex, Langenschmidt închise ochii: parradilul îşi întinsese gâtul şi mirosea sângele de pe sceptru, iar el avusese impresia că într-o clipă va înghiţi acel jalnic gunoi uman, şi nu voia să vadă una ca asta.

Dar parradilul îşi întoarse capul - parcă strâmbând din nas - şi-l împinse uşor în umăr pe Saikmar. Inţelegându-i gestul, tânărul izbucni în râs, îi înapoie sceptrul lui *sir* Gurton şi strigă ceva la oamenii de jos. Imediat aceştia începură sâ-i dea de pe tarabe legume, bucăţi de carne sărată, şiraguri de peşte uscat şi calupuri din acea materie lipicioasă care, în Carrig, ţinea loc de zahăr. Apucând câte ceva din toate, Saikmar începu să hrănească parradilul cu propriile lui mâini.

Langenschmidt se aşteptase ca uralele să se înteţească. Departe de asta: se lăsă o tăcere aproape mormântală, oamenii priveau

uluiţi, nevenindu-le să-şi creadă ochilor!

Bineînţeles... un parradil îmblânzit era un fapt fără precedent, şi localnicii îl priveau ca pe ceva supranatural.

Profitând de linişte, Saikmar porni din nou să strige, în timp ce continua să ducă bucăţi de hrană spre botul roşu-sângeriu al parradilului:

- Belfeor, tiranul, a gonit toţi parradilii de pe Colinele Fumegânde, ceea ce e blasfemie! I-a minţit pe conducătorii legiuiţi ai Carrig-ului, ceea ce e sperjur! Eu şi acest parradil, împreună, ne-am întors spre a ne cere înapoi drepturile noastre legitime, şi ne-am ajutat până am reuşit.

- De aceea poruncesc ca, de azi înainte, nici un om să nu mai îndrăznească a omorî vreun parradil!

Se auzi un murmur de dezamăgire şi de dezaprobare de la cei mai conservatori dintre cei prezenţi, dar, simţind că Saikmar încă nu terminase ce avea de spus, ceilalţi îi obligară să tacă.

- Oare îşi omoară vreun om cel mai bun

prieten? strigă Saikmar. Noi aveam obiceiul de a-l doborî pe regele-parradil pentru ca nobleţea şi măreţia lui să treacă asupra celui ce era în stare de o asemenea faptă. A trecut această nobleţe şi asupra lui Belfeor? Nu! El era un mârlan păgân şi, chiar dacă ar fi omorât toţi parradilii din lume, nu s-ar fi lipit urmă de nobleţe de el!

Se auziră murmure de încuviinţare, întrerupte scurt de un mormăit venind dinspre Colinele Fumegânde, şi oamenii priviră neliniştiţi spre ele. Langenschmidt îşi luă ochii de la tânărul vorbitor şi se uită să vadă dacă drumul pe care îşi propusese să dispară mai era încă liber.

- In nord, la sanctuar, acolo unde am primit azil, acest parradil a căutat adăpost sub acelaşi acoperiş! Vă spun că ăsta e un semn de la zei, pentru mine şi pentru Carrig. Acum, pentru a ne arăta cât de mare este mânia zeilor, Colinele Fumegânde au început să erupă. Până ce pământul nu se va răci, parradilii nu vor mai avea unde să se adăpostească. Dar eu vă cer să le dăm

adăpost aici în oraşul nostru, pe care ei ne-au ajutat să ni-l recâştigăm! Fie ca, de acum încolo, oamenii şi parradilii să fie cei mai buni prieteni!

Pe cer păru să treacă ceva imens şi strălucitor, apoi se auzi un zgomot, de parcă un uriaş ar fi bătut din palme. Saikmar nu dădu nici o atenţie faptului, dar parradilul se opri din mâncat şi îşi înălţă capul. In aer se simţea din ce în ce mai tare miros înţepător de sulf.

Langenschmidt se pregăti să coboare de unde se căţărase. Dacă se producea un cutremur serios, n-avea chef să fie prins în îmbulzeală dacă mulţimea intra în panică, mai ales că se lăsase şi întunericul.

- Pe viitor, continuă Saikmar, n-o să mai ţinem sărbătoarea din primăvară pentru a-l doborî pe rege, ci pentru a-i arăta prietenia noastră. Timp de o săptămână întreagă, planoare şi parradili vor zbura cu bucurie împreună, peste Colinele Fumegânde, în pace şi prietenie!

Auzind că sărbătoarea se va ţine mai

departe, mulţimea se însenină şi o voce începu sâ-i implore pe zei, să-l binecuvânteze pe Saikmar. Pe când vocea îşi continua invocaţiile, cutremurul la care se aştepta Langenschmidt scutură uşor oraşul, şi porticul pe care stătea se înclină, scârţâind. Sări jos şi se depărta în grabă. Dacă urma ceva mai serios, era de preferat în afara oraşului, de cealaltă parte a râului.

In timp ce fugea spre pod, se produse un alt şoc, mult mai puternic. Nu era nimeni în apropierea lui. Chiar şi ofiţerii de la vamă se alăturaseră oamenilor din piaţă.

Privind peste umăr, văzu că al doilea şoc avariase turnul de veghe din vârful fortăreţei. In parapetul acestuia apăruse o crăpătură, din care zburaseră câteva pietre. Probabil că o să fie mizerie mare în Carrig, mai ales dacă se prăbuşea vreo casă şi lua foc, dar, la ora asta, practic toată suflarea se găsea în piaţă, iar aceasta era destul de aproape de râu pentru ca oamenii sâ-şi poată uşor găsi adăpost în faţa flăcărilor. Spera ca nici unul dintre agenţii săi să nu fie

prins pe picior greşit, pentru că fusese prea ocupat toată ziua şi nu mai reuşise să ţină legătura cu ei.

Nu-i plăcea ce făcuse, dar era obligatoriu ca erupţiile să fie destul de violente. Nu atât pentru a-i convinge pe oamenii din Carrig de mânia zeilor lor, cât pentru a distruge cât mai temeinic echipamentul minier adus aici de Belfeor, în aşa fel încât să nu mai poată fi reparat cumva.

Se opri lângă cazarma vameşilor - acum pustie - ca să mai arunce o privire spre oraş şi, uimit, auzi o voce de femeie rostindu-i încet numele - numele lui adevărat, nu cel pe care-l luase când sosise în Carrig. Se răsuci pe călcâie şi văzu venind spre el, din dreptul unei uşi, o siluetă pe care o recunoscu instantaneu, deşi nu sperase s-o mai vadă vreodată. Era Maddalena Santos, murdară, cu hainele rupte, cu părul ciufulit, cu picioarele goale, dar cu ochii strălucind ca două stele.

Rămase o clipă împietrit, apoi se repezi la ea şi o luă în braţe.

- Maddalena! exclamă el. Ce mama galaxiei faci tu aici?

- Am venit cu parradilul, zise ea, zâmbind larg. Cred că a mers totul bine, altfel n-ai fi plecat înainte să se termine distracţia.

- Să meargă? repetă Langenschmidt nedumerit.

- Da! Sosirea lui Saikmar n-a declanşat o revoltă împotriva lui Belfeor, aşa cum speram noi?

Langenschmidt o privi, nevenindu-i să creadă.

- Parradilul ăla îmblânzit, a fost ideea ta?

- Oh, n-a trebuit, propriu-zis, sâ-l îmblânzim. Dacă ăla e un exemplar tipic, se poate spune că parradilii sunt cea mai inteligentă specie pe care am întâlnit-o până acum, destul de inteligenţi ca să poată distinge fiinţele umane una de alta şi ca sâ-şi dea seama care e prietenoasă şi care nu. Dar... da! a fost ideea mea că, dacă Saikmar se întoarce în Carrig zburând cu un parradil, s-ar putea să reuşească sâ-l detroneze pe uzurpator. *A mers?*

- Dacă aş fi ştiut că eşti în viaţă şi pui la cale una ca asta... Langenschmidt oftă. De câte necazuri şi neplăceri aş fi scăpat! Da, bineînţeles că a mers! Am văzut cu ochii mei capul lui Belfeor înfipt într-o prăjină, acum câteva minute şi... Nu contează, îţi povestesc mai târziu. Ultimul lucru pe care mi-l doresc în clipa asta e să ne mai prindă încă un cutremur pe aici. Hai să trecem podul cât mai e întreg!

22

- Ei bine, acum tabloul e complet, spuse comandantul Brzeska. Shimazi a fost ultimul agent care s-a retras din Carrig, a sosit ieri cu o caravana, la Dayomar. Ne-a raportat imediat, folosind comunicatorul lui Slee. Zicea că erupţiile şi-au atins scopul în totalitate - puţurile minelor s-au prăbuşit, practic tot echipamentul minier s-a topit sau a fost făcut praf, şi totul a fost acoperit cu un strat de câţiva metri de cenuşă vulcanică

şi de piatra ponce. Un râuleţ şi-a schimbat cursul şi vreo cinci sau şase sute de ţărani au rămas fără case, dar se pare că singurii oameni care au pierit în timpul erupţiilor au fost tehnicienii lui Belfeor, care rămăseseră în mină şi lucrau.

- Ce s-a întâmplat cu restul lucrurilor care le aveau la ei? întrebă Langenschmidt. Trebue să fi fost şi vreo sută de arme energetice.

- Asta e unul dintre lucrurile de care s-a îngrijit Shimazi, răspunse Brzeska, ridicând din umeri. A şoptit insistent în dreptul unor urechi sensibile că tot ce aparţinea lui Belfeor şi oamenilor lui este blestemat, aşa că Saikmar a dat un decret, poruncind ca toate lucrurile acestora să fie strânse, apoi le-a aruncat în craterul unui vulcan.

Langenschmidt mormăi satisfăcut şi se aşeză mai comod.

- Presupun că oraşul a avut destul de suferit, nu-i aşa? Când am plecat eu, chiar şi turnul ăla zdravăn al fortăreţei părea cam şubrezit.

- Da, mai ales că au fost şi multe incendii, care au mărit pagubele. Dar, cum folosesc atât de mult lemnul la construcţii, oamenii sunt obişnuiţi cu asta. Din fericire pentru ei, acum e vară şi, deşi se pare că au rămas vreo opt mii de oameni fără adăpost, au destule corturi din piei de graat ca să nu doarmă sub cerul liber. Shimazi spunea că au început să construiască colibe, ca să aibă unde sta la iarnă şi că, după părerea lui, toamna viitoare oraşul o să arate absolut normal.

- Saikmar a reuşit să facă asta? întrebă Maddalena, care stătea lângă Langenschmidt.

- In cea mai mare parte. El şi clanul ăla al lui, care pare să aibă o întreagă serie de oameni extrem de capabili, controlau perfect situaţia când a plecat Shimazi. A fost ideea lui să se rechiziţioneze toate pieile disponibile şi să se facă corturi pentru cei rămaşi fără adăpost, şi tot el a organizat imediat aprovizionarea cu hrană şi cu apă potabilă. Cred c-o să facă treabă bună în

continuare. De început, sigur a început-o bine!

- Cu restul bandei lui Belfeor ce s-a întâmplat? se interesă Langenschmidt. Am văzut vreo douăzeci morţi şi aruncaţi în piaţă, dar mai erau câţiva în viaţă, legaţi, au ajuns acolo mânaţi de la spate, cu biciul.

- Supravieţuitorii au fost trataţi... hm... la fel ca şi armele energetice. Brzeska înghiţi cu greutate nodul care i se pusese în gât. Au fost urcaţi în planoare şi aruncaţi într-un vulcan. Shimazi a văzut doi dintre ei executaţi în felul ăsta. Cred că e o pedeapsă tradiţională pentru indivizii care profanează templul sau imaginea zeilor.

Langenschmidt aprobă, dând din cap.

- Poate că m-a molipsit şi pe mine mentalitatea barbară, dar să ştii că nu-mi pare deloc rău după ticăloşii ăia, şi-au meritat din plin soarta, fie şi numai pentru felul în care s-au purtat cu lucrătorii din mină... Ce aţi transmis guvernului de pe Cyclops?

- Că un număr de cetăţeni de-ai lor - care

nu au putut fi identificaţi în totalitate - au fost complici sau au contribuit direct la doborârea unui crucişător de Patrulă. Asta le-a închis gura definitiv. Indiferent care e părerea lor despre faptul că PRZ-urile sunt ţinute în izolare, asta nu poate fi o scuză pentru asasinarea în masă a echipajului tău. Şi când ne-au întrebat dacă le vom preda criminalii, pentru a fi pedepsiţi chiar de autorităţile planetare, le-am răspuns că aceştia, după ce au asolizat ilegal pe Paisprezece, au încălcat obiceiuri din partea locului şi că au fost judecaţi sumar şi executaţi de localnici. De fapt, chiar le-am spus că au fost aruncaţi în craterele vulcanilor, pentru că sperăm că aşa vom descuraja orice încercare a cuiva de a repeta povestea asta. Nu se ştie cu câţi oameni de pe Cyclops a luat legătura Meard şi le-a vorbit de zăcămintele de pe Paisprezece, înainte de a ajunge la Belfeor, aşa că am lăsat să se înţeleagă că băştinaşii s-au descurcat singuri în faţa bandei lui Belfeor, fără urmă de ajutor din partea

noastră.

- Shimazi a pomenit ceva de parradil? întrebă Maddalena. Ştiţi, mă ataşasem foarte tare de animalul acela!

- Oh, da! Spunea că, spre marea dezamăgire a şefului Clanului Parradil, care dorea să fie tratat ca un fel de relicvă sacră, a ajuns să fie îndrăgit de toată populaţia oraşului. Hoinăreşte pe oriunde are chef, toată lumea îl mângâie şi-i dă să mănânce, ba chiar câţiva copii mai curajoşi l-au convins să-i poarte câte o tură în zbor. Părinţii lor sunt îngroziţi, dar, până acum, toţi s-au întors teferi şi nevătămaţi.

Ea ezită o clipă, apoi, luându-şi inima în dinţi, spuse:

- Hm... domnule comandant, iertaţi-mă câ-mi permit... pot spera că următorul raport în privinţa mea va fi ceva mai... favorabil?

- Poţi. De fapt, am înaintat deja toate hârtiile necesare pentru a te confirma în Corp, cu grad de locotenent. Ai făcut o treabă extraordinară, în nişte condiţii excepţional de dificile.

- Felicitări, spuse Langenschmidt sec.

Maddalena simţi că se înroşeşte toată.

- Acum, continuă Brzeska, mi-e clar că aptitudinile dumitale nu se împacă cu munca administrativă. Dacă te interesează, aş vrea să te propun pentru un post de agent planetar. Evident, durata misiunii va fi de minimum douăzeci de ani, aşa că te rog să te mai gândeşti şi să-mi dai un răspuns într-o săptămână sau două.

Maddalena îşi muşcă buza.

- Mi s-ar permite să mă ofer pentru postul din Carrig? întrebă ea.

- Nu ţi s-ar permite *în nici un caz,* spuse ferm Brzeska. Motivul e foarte simplu: deşi trebuie să recunosc că, în condiţiile date, tot ce ai făcut acolo era absolut necesar, nu pot să nu observ şi că ai produs ceva senzaţie, şi la sanctuar, şi în Carrig. Ca urmare, nu ne putem permite să te trimitem tot acolo, unde te cunosc atâţia oameni, pentru că prezenţa ta a avut un impact prea mare asupra lor. Ar fi trebuit să-ţi dai singură seama de asta, de fapt sunt surprins că ai pus o asemenea

întrebare, când ştiai prea bine care va fi răspunsul.

Ea dădu din umeri.

- Vechiul păcat... dramatizam, din nou, recunoscu ea. Mă întrebam, cred, cum mi-ar fi stat în calitate de Doamna Melinda.

- Consoarta lui Saikmar? Brzeska chicoti scurt, înseamnă că băiatul ăsta te-a impresionat serios... tot atât cât l-ai impresionat şi tu pe *el.* Ştiai că, după cutremur, a trimis patruzeci de heralzi să te caute?

- Păi cred că... nu prea m-am dus la întâlnire. Se aştepta să mă găsească acolo unde ne lăsase parradilul, după ce am venit de la sanctuar. Nici nu vă puteţi imagina cât de puternice sunt creaturile astea! In cea mai lungă etapă a călătoriei - prima - a zburat fără nici o oprire trei sute de kilometri, cu noi cu tot... Ei, asta e! Bietul Saikmar!

- In locul tău n-aş fi prea tristă, zise Brzeska cu o urmă de ironie în glas. Din câte cunosc eu culturile astea primitive, e

aproape sigur că ai fost deja imortalizată într-o baladă interminabilă de-a lor. Şi, crede-mă, toată lumea e mai fericită aşa.

Se ridica de pe scaunul lui.

- Să-mi spui ce hotărâre ai luat în legătură cu postul de agent planetar, bine? adăugă el, întinzându-i mâna.

- Cred că o să accept misiunea, răspunse ea.

- Şi tu, Gus? Ai de gând să treci în rezervă?

Langenschmidt scutură din cap.

- M-am răzgândit, spuse el. Ce dracu' să fac eu şaptezeci de ani de aici înainte? Se ridică şi el şi o privi atent pe Maddalena: S-a întâmplat ceva?

- Nu, nimic... Părea uimită. Doar că mă surprinde sâ-mi dau seama că acum ştiu de ce pot spune oamenii asemenea vorbe. Probabil că m-am schimbat al dracului de mult şi eu.

Ridică din umeri şi ieşi. Langenschmidt se opri o clipă înainte de a o urma şi zise cu voce joasă:

- Pavel, când îmi stabileşti noul itinerar de patrulare, vrei să ai grijă să o incluzi şi pe puştoaica asta? Cred că într-o bună zi o să facă nişte ispră vi formidabile şi mi-ar plăcea să fiu şi eu atunci pe aproape.

Saikmar urca încet, cu grijă, treptele scării înguste ce ducea la platforma turnului de veghe, pentru că, după cutremure, unele pietre se cam clătinau. Dulgherii şi zidarii făcuseră ceva reparaţii, dar, când dăduse cu ochii de ei şi văzuse ce fac, îi trimisese urgent să lucreze la colibe. Asta era problema urgentă. Cât priveşte turnul, dacă nu exista pericolul să le cada oamenilor în cap, putea să mai aştepte.

Ajungând în capul scării, ieşi pe platformă şi se îndreptă spre parapet. Cu mâna streaşină la ochi se uită spre coline, încordându-şi privirile, să vadă dacă nu se zăreşte ceva mare, fâlfâind din aripi.

Nici urmă.

Işi trânti supărat pumnul în palmă. Ce s-o fi întâmplat cu parradilul? Nu-l mai văzuse

nimeni de zile-ntregi! Ii treceau prin cap fel de fel de bănuieli alarmante... probabil vreun idiot - ştia, doar, cât de prietenos şi de încrezător ajunsese parradilul în ultima vreme - îi dăduse sa mănânce ceva ce nu-i priise, aşa că acum zăcea pe undeva bolnav, poate chiar mort... Dacă făcuse cineva aşa ceva, îşi promise Saikmar, va avea el grijă ca acelei persoane sâ-i pară foarte, foarte râu pentru asta!

Brusc, supărarea se schimbă în bucurie. *Uite-l!* tocmai apăruse în zare şi, pe toţi zeii, nu era doar un parradil, era o gaşcă întreagă... patru, cinci... opt... unsprezece! De ce-şi făcuse griji? Nu era de aşteptat ca parradilul să se simtă cam singur şi să plece sâ-şi aducă nişte prieteni?

Acum, bineînţeles, vor fi obligaţi să le dea nume şi să-i înveţe să răspundă la ele. Pentru prietenul şi salvatorul lui - şi al Carrig-ului acesta se impunea de la sine. Acel parradil se va numi Sloin!

Chicotind uşurat, aşteptă până când stolul de creaturi uriaşe, dar graţioase, se

apropie şi acestea începură să se învârtă în cerc în jurul turnului, pe când conducătorul lor - proaspât-botezatul Sloin - veni să se aşeze pe parapet, făcând mândru semn cu o aripă către tovarăşii lui. Saikmar îl mângâie cu afecţiune pe capul mare şi blând. Apoi încercă sâ-i ademenească şi pe ceilalţi să coboare şi să se aşeze lângă el, dar aceştia erau încă prea sperioşi.

Sloin făcu un gest de parcă ar fi dat din umeri. Apoi îşi luă zborul, bătând aerul cu atâta putere, încât aproape că-l aruncă pe Saikmar pe podea, intră în grupul care continua să se rotească şi se apropie de o femelă tânără şi drăguţă, evident perechea lui. Imboldind-o şi mârâind la ea, o obligă să se apropie destul ca Saikmar să o poată mângâia şi pe ea pe cap, dar nu reuşi s-o convingă să se aşeze pe platformă.

- Ei, deocamdată asta e! păru el să spună, apoi, după ce mai dădu o dată din cap către Saikmar, îşi conduse supuşii în picaj spre piaţă, să primească de mâncare.

Saikmar îi privi cu invidie, în timp ce se

depărtau. Noul rege-parradil îşi găsise şi supuşi, avea şi o consoartă alături şi, fără nici o îndoială, în scurt timp, parradilii vor fi la fel de mulţi ca înainte să-i gonească Belfeor. Pe când *el...*

- *Oh,* Melisma! gemu el, cu glas tare. Nu era nici urmă de ea, femeia pe care sperase să şi-o facă mireasă şi egala lui la cârmuirea acestui mare oraş! Uneori se gândea că, la fel de misterios cum îi apăruse în cale, departe, în nord, în cuibul parradilului, tot aşa de misterios şi dispăruse, atunci când parradilul îi adusese în sud. Dar asta nu era o consolare. Să fi fost ea, într-adevăr, fiinţă omenească? Ii dăduse multe şi minunate dovezi ale feminităţii ei omeneşti, dar asta tot nu însemna că n-ar fi putut să fie creaţia unui zeu prietenos...

Ii veni o idee. Chiar dacă Melisma dispăruse, nu trebuia să fie şi uitată. Cel puţin nu atâta timp cât el putea face ceva în privinţa asta..

Se întoarse şi începu să coboare grăbit treptele scării. Când ajunse înapoi, în

apartamentul regentului, dădu o poruncă primului servitor care-i ieşi în cale, apoi se aşeză, aşteptând sâ-i fie îndeplinită.

Nu trecură decât câteva minute şi îşi făcu apariţia muzicantul, care se înclină în faţa lui cu mult respect.

- Ce ar dori Saikmar să i se cânte? întrebă el.

- Nu vreau să-mi cânţi nimic. Nu încă. Vreau să faci o baladă nouă. Se va numi *Balada Doamnei Melisma,* şi îţi voi spune eu ce anume va cuprinde. Sunt nişte întâmplări stranii şi minunate, şi le vei încifra în versuri aidoma de stranii şi de minunate, să se potrivească. Ai înţeles?

Muzicantul se aşeză pe scaunul lui tapisat cu catifea roşie.

- Ascult şi mă supun, zise el. O să-mi dau toată silinţa.

- Trebuie să înceapă cu sosirea lui Belfeor, începu Saikmar să povestească, lăsându-şi în palmă bărbia ascuţită. Când el a uzurpat puterea, zeii s-au mâniat foarte tare, şi iată ce au pus la cale...